

Agatha Christie

Chiparosul trist

Prolog „Elinor Kaiherine Carlisle. Conform prezentului act de acuzare, ești învinuită de omorârea lui Mary Gerrard, în ziua de 27 iulie, anul curent. Ești vinovată sau nevinovată?”

Elinor Carlisle stătea foarte dreptă, cu capul sus. Avea un cap grațios, cu trăsături frumos modelate și bine conturate.

Ochii îi erau de un albastru intens,. Părul negru. Sprâncenele pensate desenau o linie subțire.

Tăcere... o tăcere grea.

Sir Edwin Bulmer, avocatul apărării, simți o senzație de leșin. Gândi: „Dumnezeule, se va declara vinovată! ... Și-a pierdut capul...”

Buzele lui Elinor Carlisle se dezlipiră. Spuse:

— Nevinovată!

— Avocatul apărării se prăbuși în scaun, își trecu batista peste frunte, dându-și seama că scăpase aproape ca prin minune.

Sir Samuel Attenbury se afla în picioare, expunând cazul ca împluternicit al Coroanei.

— Cu permisiunea Excelențelor voastre, domnilor jurați, pe 27 iulie, la trei și jumătate după-amiaza, Mary Gerrard a murit la Hunterbury, Maidensford...

Glasul său se înălța sonor și plăcut, în auzul lui Elinor, suna ca un cântec de leagăn care aproape că o rupse de realitate. Din narațiunea simplă și concisă, doar câte o frază reușea, din când în când, să ajungă până la ea.

„...Un caz deosebit de simplu și clar...” „... Este de datoria Coroanei... să dovedească motivul și împrejurarea...” „... Din câte se poate vedea, nimeni n-a avut vreun motiv s-o omoare pe această nefericită fată, Mary Gerrard, cu excepția acuzatei. O fată tânără, cu un caracter fermecător... plăcută de toți...

fără, cum s-ar spune, nici un dușman pe lume...”

Mary, Mary Gerrard! Cât de îndepărtat părea totul acum! Parcă nu mai era real...

— Atenția dumneavoastră va fi cu deosebire îndreptată asupra următoarelor considerații:

1. Ce ocazii și mijloace a avut acuzata pentru a administra otrava?

2. Ce motiv a avut pentru a face acest lucru?” „Va fi de datoria mea să citez în fața dumneavoastră martori, care pot să vă demonstreze că nimeni n-a avut ocazia să comită această crimă, cu excepția acuzatei...”

Elinor se simțea înconjurată de o ceață deasă. Prin ceață, răzbăteau până la ea cuvinte disparate.

„...Sandviciuri...” „...Pastă de pește...” „...Casa goală...”

Cuvintele străpungeau pătura groasă, așternută peste gândurile lui Elinor... țepi ascuțiți într-un vâl țesut des, greu învăluitor...

Instanța. Chipuri. Rânduri și rânduri de chipuri! Un chip aparte cu o mustață mare, neagră, și ochi sfredelitori. Hercule Poirot, cu capul său mic lăsat ușor într-o parte, cu privirea îngândurată, o urmărea.

Elinor gândi: „Încearcă să înțeleagă exact de ce am făcut-o... încearcă să-mi străpungă mintea ca să vadă ce am gândit... ce am simțit...”

Simțit...? O ușoară ceață... o vagă senzație de greață provocată de șoc... chipul lui Roddy... dragul lui chip, cu nasul lung, cu gura senzuală... Roddy! Roddy cel dintotdeauna... dintotdeauna, chiar de unde începea memoria ei... Iar memoria ei începea cu zilele acelea petrecute la Hunterbury printre tufele de zmeură, între vârful împădurit al versantului și pârlul de la poale. Roddy... Roddy...

Alte chipuri! Sora O'Brian, cu gura ușor deschisă, cu fața proaspătă, pistruiată, împinsă înainte. Sora Hopkins arătând mulțumită de sine... mulțumită și implacabilă. Chipul lui Peter Lord... atât de blând, atât de sensibil, atât de... atât de reconfortant! Acum însă arăta... cum era? pierit? Da, pierit!

Gândindu-se la toate astea cu spaimă! În timp ce ei, vedeta spectacolului, nu-i păsa câtuși de puțin!

Iat-o în boxă, foarte calmă și rece, acuzata de crimă. Era în fața instanței, la proces.

Ceva se mișcă; faldurile vălului din jurul creierului se desfăcură... devenirea niște franjuri... La proces! ... Lume...

Lume aplecată în față, cu buzele ușor desfăcute, cu ochii holbați la ea, Elinor, ațâțată de o oribilă plăcere sadică... ascultând cu un fel de poftă mocnită, nesaț plin de cruzime, ceea ce bărbatul înalt cu nas de evreu spunea despre ea.

„Faptele acestui caz sunt extrem de ușor de urmărit și nu se contrazic. Vi le voi prezenta foarte simplu. Chiar de la bun început...”

Elinor gândi: „Începutul... începutul? Ziua în care a sosit acea scrisoare anonimă oribilă! Atunci a fost începutul...”

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

O anonimă!

Elinor Carlisle se uita la scrisoarea deschisă din mâinile ei. Nu mai primise niciodată o asemenea chestie. Îți dădea o senzație neplăcută. Scrisă urât, cu greșeli de ortografie, pe hârtie roz, de proastă calitate.

Asta e ca să Vă avertizez, Nu dau Nume dar există Cineva care se bagă pe sub pielea Mătușii dumneavoastră și dacă nu aveți grijă o să fiți Tăiată de la Porție. Fetele Sunt foarte Dibace și Bătrânele este Proaste când cele Tinere se bagă pe sub pielea Lor și le Lingușesc Eu spun că mai bine Ați veni aici să vedeți Singură ce se Petrece nu e drept dumneavoastră și Domnul Tânăr să fiți dați la o parte de la Ce e al vostru... și Ea e Foarte Iscusită și Bătrâna Doamnă poate să Crape oricând.

O Binevoitoare

Cu sprâncenele pensate încruntate a dezgust, Elinor mai privea încă misiva când ușa se deschise. Servitoarea anunță „Domnul Welman” și Roddy intră.

Roddy! Ca întotdeauna când îl vedea, Elinor era conștientă

că trebuie să-și ascundă senzația aceea de dulce amețală, fiorul brusc de plăcere, și să se arate practică și detașată. Pentru că era cât se poate de limpede că Roddy, deși o iubea, n-o iubea cu pasiunea cu care îl iubea ea. La simpla lui vedere, inima ei se răsucea aproape dureros, îi făcea rău. Ce absurd că un bărbat... un tânăr obișnuit, da, absolut obișnuit putea să-ți provoace o asemenea senzație!

Că doar văzându-l, lumea începea să se învâрте, că vocea lui te făcea să vrei... doar puțin... să plângi... Cu siguranță, dragostea ar trebui să fie o emoție, care să-ți provoace plăcere... nu ceva care să te rănească prin intensitatea sa...

Un lucru era cert: trebuia să fii foarte atentă să te arăți detașată și nepăsătoare. Bărbaților nu le plac dragostea supusă și adorația.

Rosti ușor:

— Bună, Roddy!

Roddy răspunse:

— Bună, iubito! Ai o mină tragică. Asta-i o notă de plată?

Elinor scutură din cap. Roddy continuă:

— Mă gândeam că poate... știi și tu, e mijlocul verii..., când zânele dansează, iar cheltuielile se adună!

Elinor spuse:

— E ceva oribil. O scrisoare anonimă...

Sprâncenele lui Roddy se ridicară. Expresia feței i se schimbă.

Exclamă tăios, dezgustat:

— Nu!

Elinor reluă:

— E foarte... e oribil...

Făcu un pas spre biroul ei.

— Cred că-i mai bine s-o rup.

Putea să o facă... aproape o făcu... căci Roddy și anonimele erau două treburi incompatibile. Putea s-o rupă și să nu se mai gândească la ea. El n-ar fi oprit-o. Nepăsarea era cu mult mai puternică decât curiozitatea.

Însă, într-un impuls de o clipă, Elinor hotărî altfel.

— Poate, totuși, ar fi mai bine s-o citești mai întâi. Apoi îi

vom da foc. E despre mătușa Laura.

Sprâncenele lui Roddy se înălțară a surpriză.

— Mătușa Laura?

Luă scrisoarea, o citi, se încruntă dezgustat și o înapoie.

— Da, spuse el. La foc cu ea! Ce ciudați sunt oamenii!

— Crezi că e una din servitoare?

— Așa cred. Ezita. Mă întreb cine... cine e persoana... cea la care se face referire?

Elinor rosti gânditoare:

— Trebuie să fie Mary Gerrard, așa cred.

Roddy se încruntă într-un efort de aducere aminte.

— Mary Gerrard? Cine e?

— Fata celor din căsuța portarului. Trebuie să ți-o amintești de copilă. Mătușa Laura a ținut întotdeauna la ea, s-a interesat de ea. I-a plătit școala și altele pe lângă școală... lecții de pian și franceză și tot așa.

Roddy spuse:

— Oh, da, acum mi-o amintesc: o puștoaică deșirată, numai picioare și brațe, cu o claie de păr blond, nepieptănat.

Elinor confirmă.

— Da, probabil n-ai mai văzut-o din acele vacanțe de vară, când mami și tati erau în străinătate. N-ai fost la Hunterbury atât de des ca mine, desigur, iar, în ultimul timp, ea a fost plecată în Germania, dar, când eram copii, o fugăream și ne jucam cu toții.

— Cum arată acum? întreba Roddy.

— S-a făcut drăguță, e manierată, și tot tacâmul. Datorită educației, n-ai spune că e tot fata familiei Gerrard.

— A devenit o doamnă, nu?

— Da. Cred că acum nu se mai simte bine în căsuța lor de la poartă. Doamna Gerrard a murit acum câțiva ani, iar ea și cu tatăl ei nu se înțeleg. El își bate joc de învățătura ei și de „purtările sale alese”.

Roddy spuse iritat:

— Oamenii nici nu visează cât de rău îi pot face cuiva „educându-l”! Adesea e cruzime, nu bunătate!

— Cred că stă mai mult sus, în casă... știu că, de când

mătușa Laura a avut congestie cerebrală, ea îi citește cu glas tare.

— De ce nu-i citește infirmiera?

Elinor răspunse zâmbind:

— Sora O'Brian are un accent de poți să-l tai cu cuțitul!

Nu mă mir ca mătușa Laura o preferă pe Mary.

Câteva minute, Roddy se plimbă prin cameră cu pas rapid și nervos. Apoi spuse:

— Știi, Elinor, cred c-ar trebui să ne ducem acolo.

Elinor avu o ușoară ezitare.

— Din cauza acestei...?

— Nu, nu... deloc. Oh, la naiba cu toate, trebuie să fii cinstit, da! Proaste cum sunt comunicațiile, s-ar putea să fie ceva adevărat în povestea asta. Vreau să spun, băbuța e chiar bolnavă...

— Da, Roddy.

O privi cu zâmbetul lui fermecător... recunoscând slăbiciunea naturii umane:

— Iar banii chiar contează... pentru tine și pentru mine, Elinor.

Ea o recunoscuse repede:

— Oh, contează.

Roddy rosti serios:

— Nu că aș fi mercantil. Dar, în definitiv, mătușa Laura a tot spus încontinuu, cu gura ei, că tu și cu mine suntem singurele ei rude. Tu ești nepoata ei, fata fratelui ei, iar eu sunt nepotul soțului ei. Ne-a dat întotdeauna de înțeles ca, ia moartea ei, tot ce are va reveni unuia dintre noi... sau, mai probabil, amândurora. Și... și suma e mare, Elinor.

— Da, recunoscuse Elinor gânditoare. Trebuie să fie.

— Nu-i o joacă să întreții Hunterbury. Unchiul Henry era, s-ar putea spune, bine înstărit când a cunoscut-o pe mătușa ta, Laura. Dar și ea moștenise o avere. Tatăl tău și cu ea fuseseră moștenitori foarte bogați. Păcat că tatăl tău a pierdut majoritatea averii în speculații.

Elinor oftă.

— Bietul tata, n-a avut niciodată simțul afacerilor. A murit

foarte necăjit.

— Da, mătușa Laura a avut mult mai mult cap decât el. S-a măritat cu unchiul Henry și au cumpărat împreună Hunterbury. Și, mai zilele trecute, mi-a spus ca a fost întotdeauna extrem de norocoasă în investițiile pe care le-a făcut. Practic, n-a avut nici un eșec.

— Când a murit, unchiul Henry i-a lăsat ei tot, nu-i așa? Roddy confirmă.

— Da, ce trist că a murit atât de tânăr. Iar ea nu s-a mai recăsătorit. I-a rămas credincioasă, bătrâna. Și mereu a fost foarte bună cu noi. Când ne-am aflat în impas, m-a ajutat; din fericire, n-am fost prea des!

— Și cu mine a fost extrem de generoasă, spuse Elinor recunoscătoare.

Roddy dădu din cap.

— Mătușa Laura e o femeie de treabă, spuse el. Dar, știi, Elinor, poate, fără intenție, tu și cu mine trăim foarte extravagant, ținând cont de mijloacele pe care le avem!

Elinor rosti cu tristețe:

— Cred ca ai dreptate... Totul e atât de scump... îmbrăcămintea, fardurile... chiar și nimicurile ca cinematograful și cocteilurile... până și discurile!

Roddy spuse:

— Iubito, tu ești ca păsările cerului. Nici nu ară, nici nu seamănă!

Elinor întrebă:

— Crezi că ar trebui s-o fac, Roddy?

El scutură din cap.

— Îmi placi așa cum ești: delicată și semeață și ironică. N-aș putea suferi să te văd trăgând din greu. Spun doar că, dacă n-ar fi mătușa Laura, probabil că ai avea vreo slujbă mizeră. La fel și eu. Am un serviciu, cât de cât. La „Lewis & Hume” nu te prea spetești muncind. Mi se potrivește. Având o slujbă mi-am apărat respectul de sine; dar – reține asta – nu-mi fac griji pentru viitor din cauza perspectivelor... deschise de mătușa Laura.

Elinor spuse:

— Vorbim ca niște lipitori umane!

— Prostii! Ni s-a dat de înțelese că, într-o zi, vom avea bani – asta-i tot. Normal, acest fapt influențează conduita noastră.

Elinor rosti gânditoare:

— Mătușa Laura nu ne-a spus niciodată, în mod clar, cum și-a lăsat banii în testament.

— Asta nu contează! După toate probabilitățile, i-a împărțit între noi, dar dacă nu e așa... dacă ți-a lăsat pe toți, sau majoritatea lor, ție, ca fiind din același sânge cu ea... Ei bine, iubito, am să am și eu parte de ei pentru că mă însor cu tine... iar dacă dimpotrivă, băbuța consideră că majoritatea banilor trebuie să-mi revină mie, ca reprezentant pe linie bărbătească al familiei Welman, și în cazul ăsta e-n regulă, pentru că te măriți cu mine.

Îi zâmbi afectuos, apoi continuă:

— Ce noroc că s-a întâmplat să ne iubim! Căci mă iubești, Elinor, nu-i așa?

— Da.

O spuse rece, aproape politico.

— Da! Roddy o imită. Ești adorabilă, Elinor. Aerul acesta al tău... semeț... inaccesibil... la Princesse Lointaine. Cred că asta e una din calitățile tale care m-a făcut să te iubesc.

Elinor își ținu răsuflarea.

— Zău?

— Da. Se încruntă. Unele femei sunt atât de... oh, nu știu... atât de afurisit de posesive... atât de devotate, ca niște câini... dau pe-afară de atâta sentiment! Nu pot să sufăr asta. Cu tine niciodată nu știu cum stau... niciodată nu pot fi sigur... În orice clipă, te-ai putea întoarce cu felul ăsta de-a fi al tău, rece și detașat, să-mi spui că te-ai răzgândit... foarte calmă, fără să clipești! Ești o făptură fascinantă, Elinor. Ești ca o operă de artă, atât de... de finisată! Știi, cred că noi vom avea o căsnicie perfectă... Ne iubim suficient de mult, dar nu excesiv. Suntem buni prieteni. Avem o mulțime de gusturi comune și toate avantajele pe care ni le conferă statutul de veri, fără dezavantajul rudeniei de sânge. N-am să mă plictisesc niciodată de tine, pentru că ești o făptură atât de lunecoasă.

Totuși, tu te poți plictisi de mine. Sunt un tip atât de obișnuit... Elinor scutură din cap.

— N-am să mă plictisesc de tine, Roddy... niciodată.

— Scumpa mea!

O sărută. Spuse:

— Mătușa Laura a înțeles perfect cum stă treaba cu noi, cu toate că n-am fost la ea după ce ne-am hotărât. Aproape că avem un motiv să-i facem o vizită, nu-i așa?

— Da. Zilele trecute mă gândeam...

Roddy termină fraza în locul ei:

— Că n-am fost acolo mai des, deși am fi putut. Și eu m-am gândit la asta. Când a avut primul atac, mergeam la ea aproape din două în două săptămâni. Iar acum trebuie să fie două luni, de când n-am mai fost.

— Dacă ne-ar fi chemat, ne-am fi dus... imediat.

— Da, desigur. Și apoi, noi știm ca îi place sora O'Brien și că e bine îngrijită. Oricum, am fost puțin delăsători. Nu vorbesc prin prisma banilor... ci a omeniei.

Elinor dădu din cap.

— Știu.

— Așa că, anonima asta a fost totuși bună la ceva. Ne vom duce să ne protejăm interesele dar, mai ales, pentru că ținem la draga noastră mătușă!

Aprinse un băț de chibrit și dădu foc scrisorii pe care o luase din mână lui Elinor.

— Mă întreb cine a scris-o? spuse el. Nu că ar conta... Cineva care e „de partea noastră”, cum spuneam când eram copii. Poate ne-a făcut un mare serviciu. Mama lui Jim Partington, după ce s-a dus să locuiască pe Riviera, s-a îndrăgostit nebunește de doctorul ei, un tânăr italian, frumos, și i-a lăsat absolut toți banii. Jim și surorile lui au încercat să atace testamentul, dar n-au putut face nimic.

Elinor spuse:

— Și mătușii Laura îi place noul doctor care a preluat locul doctorului Ransome... dar nu până-ntr-acolo! Oricum, în scrisoarea asta oribilă, e menționată o fată. Trebuie să fie Mary.

— Vom merge să vedem cu ochii noștri...

Sora O'Brien ieși repede din dormitorul doamnei Welman și intră în baie. Spuse peste umăr:

— Pun imediat ceainicul pe foc. Sunt sigură că o să-ți prindă bine o ceașcă de ceai, soră.

Sora Hopkins răspunse molatic:

— Bun, dragă, întotdeauna îmi prinde bine o ceașcă de ceai. Mereu am fost de părere că nimic nu se compară cu o ceașcă de ceai bun... tare!

În timp ce umplea ceainicul și aprindea lampa de gaz, sora O'Brien spuse:

— Am tot ce-mi trebuie în dulapul asta... ceai și cești și zahăr... iar Edna îmi aduce lapte proaspăt de două ori pe zi. Nu mai trebuie să fiu tot timpul pe drumuri. Lampa asta e grozavă, ibricul fierbe cât ai clipi.

Sora O'Brien era o femeie de treizeci de ani, înaltă, cu părul roșu și dinți albi, strălucitori, cu pistrui și zâmbet cuceritor. Veselia și vitalitatea ei o făceau să fie preferata pacienților. Sora Hopkins, sora districtuală, care venea în fiecare dimineață să ajute la schimbarea așternuturilor și la toaleta greoaiei bătrâne, era o femeie de etate medie, cu aspect domestic, aer capabil și mișcări iuți.

Rosti aprobator:

— În casa asta totul e bine făcut.

Cealaltă încuviință:

— Da, unele sunt de modă veche, nu există încălzire centrală, dar există o mulțime de cămine și toate servitoarele sunt niște fete foarte îndatoritoare, iar doamna Bishop are mare grijă de ele.

Sora Hopkins spuse:

— Fetele astea de azi... eu n-am răbdare cu ele... nu știi ce vor... și nu-s în stare să facă o treabă ca lumea.

— Mary Gerrard e o fată drăguță, spuse sora O'Brien. Zău că nu știu ce s-ar face doamna Welman fără ea. Ai văzut cum a întrebat de ea mai înainte? Ah, bine, trebuie să recunosc că e o ființă fermecătoare și știe să se poarte.

— Îmi pare rău pentru Mary, spuse sora Hopkins. Bătrânul

ăla, care îi e tată, face tot ce-i stă în puteri ca s-o necăjească.

— Nu-i în stare de-o vorbă bună, moșneagul zgârie-brânză. Fluieră ceainicul. Acum când apa e gata să fiarbă, pun ceaiul.

Ceaiul era fiert și turnat în cești, fiebinte și tare. Cele două femei se mutară în camera sorei O'Brien, cameră alăturată dormitorului doamnei Welman.

— Vor veni domnișoara Carlisle și domnul Welman, spuse sora O'Brien. A sosit azi-dimineață o telegramă de la ei.

— Vai, dragă, am văzut eu că bătrâna era ușor agitată. A trecut ceva timp de când n-au mai fost aici, nu-i așa?

— Vreo două luni sau mai mult. Domnul Welman e un tânăr tare drăguț. Dar pare atât de încrezut!

Sora Hopkins spuse:

— Zilele trecute, am văzut fotografia ei în „Tatăer”... Era cu un prieten în Newmarket.

— E foarte cunoscută în societate, nu? Și e întotdeauna atât de bine îmbrăcată! Ce părere ai, soră, e cu adevărat frumoasă?

— E greu de spus cum arată fetele astea nemachiate! După părerea mea, nu-i nici pe departe ca Mary Gerrard!

Sora O'Brien își țuguie buzele și-și lăsa capul într-o parte.

— Poate ai dreptate. Dar Mary nu are stil.

Sora Hopkins rosti sentențios:

— Penajul frumos face păsările frumoase.

— Încă o ceșcă de ceai, soră?

— Mulțumesc, soră, n-am nimic împotriva.

În fața ceștilor aburinde, cele doua femei se strânsesă mai aproape.

Sora O'Brien spuse:

— Noaptea trecută, s-a întâmplat ceva ciudat. La două, ca de obicei, am intrat s-o așez mai confortabil pe bătrânica mea, și am găsit-o trează, însă trebuie că visase ceva căci, imediat ce m-a văzut, mi-a spus: „Fotografia. Vreau fotografia”. I-am spus: „Vai, bineînțeles, dar n-ai putea aștepta până dimineață?”, dar ea mi-a răspuns: „Nu. Vreau să mă uit acum la ea”. Așa că am întrebat: „Bun. Unde e fotografia? Va referiți la cea a domnului Roderick?” „Roderick? Nu. Lewis”. Și începu să se zbată, și m-am dus s-o ridic, și reuși să-și scoată

cheile dintr-o cutiuță de lângă pat și mi-a spus să descui al doilea sertar de la scriu, unde am să găsesc, mai mult ca sigur, o fotografie mare într-o ramă de argint. Așa am și făcut. Ce bărbat frumos! Într-un colț, de-a curmezișul, scria „Lewis”. Era o fotografie veche, se-nțelege, trebuie să fi fost făcută cu mulți ani în urmă. I-am arătat-o, iar ea a rămas mult timp uitându-se la ea, murmurând: „Lewis... Lewis”. Apoi a oftat și mi-a dat-o s-o pun la loc. Și, închipuie-ți, când m-am întors, adormise senină ca un copil.

— Crezi că era bărbatul ei?

— Nu! Căci azi-dimineață, când am întrebat-o așa, în treacăt, pe doamna Bishop care era prenumele domnului Welman, ea mi-a răspuns: „Henry”!

Cele două femei schimbă priviri. Vârful nasului lung al sorei Hopkins tremură ușor de plăcere. Rosti gânditoare:

— Lewis... Lewis. Nu-mi amintesc de numele ăsta prin părțile astea.

— Trebuie să fi fost demult, dragă, îi reaminti cealaltă.

— Da, desigur, iar eu sunt aici doar de câțiva ani. Mă întreb...

Sora O'Brien spuse:

— Un bărbat foarte frumos. Arăta ca un ofițer de cavalerie!

Sora Hopkins sorbi din ceai:

— Foarte interesant.

Sora O'Brien rosti visătoare:

— Poate când erau tineri s-au iubit, dar au fost despărțiți de un tată fără inimă...

Sora Hopkins oftă adânc:

— Poate a fost omorât în război...

Când, în cele din urmă, plăcut stimulată de ceai și de speculații romantice, sora Hopkins părăsi casa, Mary Gerrard îi ieși alergând în întâmpinare.

— Oh, soră, pot să vă însoțesc până în sat?

— Bineînțeles, draga mea Mary.

Mary Gerrard rosti în surdina:

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Mă îngrijorează foarte mult un lucru.

Femeia mai în vârstă o privi pătrunzător.

La douăzeci și unu de ani, Mary Gerrard era o ființă încântătoare, cu un aer ireal de trandafir sălbatic. Avea gâtul lung și delicat, un păr de un auriu stins, care-i cădea în valuri moi de-a lungul capului minunat modelat, și ochii de un albastru adânc și intens.

Sora Hopkins spuse:

— Care-i necazul?

— Necazul e ca timpul trece, tot trece, și eu nu fac nimic!

Sora Hopkins răspunse sec:

— Mai ai destul timp.

— Da, dar e atât de... atât de anapoda. Doamna Welman a fost minunat de bună, plătindu-mi instruirea aceea costisitoare, îmi dau seama că trebuie să încep să-mi câștig existența. Sunt datoare să mă calific în ceva.

Sora Hopkins dădu din cap cu simpatie.

— Dacă n-o fac, totul a fost o pierdere de timp și bani. Am încercat să-i explic ce simt, dar... e greu... nu pare să înțeleagă. Spune întruna că mai e o grămadă de timp.

— E o femeie bolnavă, nu uita, îi aminti sora Hopkins.

Mary roși, rușinată.

— Oh, știu. Cred că n-ar trebui s-o bat la cap. Dar e atât de supărător... și tata-i așa de... așa de nesuferit în privința asta! Își tot bate joc de mine că sunt o damă subțire! Dar zău că nu vreau să stau fără să fac nimic!

— Știu.

— Necazul e că și calificările astea sunt foarte costisitoare. Cunoscut destul de bine germana și așa putea face ceva cu ea. În realitate însă, vreau să devin soră. Îmi place foarte mult să lucrez într-un spital, printre bolnavi.

Sora Hopkins spuse prozaic:

— Trebuie să fii rezistentă ca un cal, să știi!

— Sunt! Și zău că-mi place să fiu soră. Sora mamei mele, cea din Noua Zeelandă a fost soră. Așa că am asta în sânge.

— Ce-ai zice de masaj? Sau dădacă? Îți plac copiii, și se scot bani frumoși din asta.

Mary spuse cu îndoială:

— Costă mult să te califici pentru așa ceva, nu? Eu speram... dar, desigur, asta-i o lăcomie din partea mea... deja a făcut prea mult pentru mine.

— Te referi la doamna Welman? Prostii! După părerea mea, îți datorează asta. Ți-a dat o educație aleasă, dar care nu servește la nimic altceva. Nu vrei să predai?

— Nu-s destul de deșteaptă.

— Sunt minți și minți! Dacă vrei să-mi asculți sfatul, ai deocamdată răbdare, Mary. După părerea mea, cum spuneam, doamna Welman e datoare să te ajute să-ți croiești viața. Și nu mă îndoiesc că asta e și intenția ei. Însă adevărul e că ține la tine și nu vrea să te piardă.

— Oh! Mary își ținu răsuflarea, icnind ușor. Chiar credeți?

— N-am nici cea mai mică îndoială! Biata bătrână, zace aproape neajutorată, paralizată pe-o parte, și n-are pe nimeni și nimic care s-o amuze. Pentru ea, o fata drăguță, proaspătă ca tine înseamnă enorm. Prezența ta e binefăcătoare în camera unui bolnav.

Mary rosti moale:

— Dacă într-adevăr credeți că e așa... asta mă face să mă simt mai bine... Draga mea doamnă, țin foarte, foarte mult la ea! A fost mereu atât de bună cu mine! Aș face orice pentru ea!

— În cazul ăsta, cel mai bun lucru este să rămâi aici și să nu-ți mai faci griji! N-o să dureze mult.

— Vreți să spuneți...?

Ochii lui Mary erau largi și înspăimântați. Sora Hopkins dădu din cap.

— Și-a revenit spectaculos, dar nu pentru mult timp. Va urma un al doilea atac, apoi un al treilea. Știu foarte bine cum decurg treburile astea. Ai răbdare, draga mea. Dacă-i faci ultimele zile fericite și-i distragi atenția de la boală, e o faptă foarte bună. Va fi timp și pentru restul.

Mary spuse:

— Sunteți foarte amabilă.

— Uite-l pe tatăl tău ieșind din casă... și aș putea spune că nu prea e în toane bune!

Tocmai se apropiau de porțile mari de fier. Un bărbat în vârstă, cu spatele încovoiat, cobora cu greu cele două trepte ale căsuței.

Sora Hopkins rosti veselă:

— Bună dimineața, domnule Gerrard.

Ephraim Gerrard exclamă scortșos:

— Ah!

— E o vreme foarte frumoasă, insistă sora Hopkins.

Bătrânul Gerrard răspunse țâfnos:

— Poate pentru dumneata. Pentru mine, nu. Mă chinuie îngrozitor nenorocitul ăsta de lumbago.

Sora Hopkins spuse voioasă:

— Presupun că-i din cauza umezelii din săptămâna trecută. Vremea asta caldă și uscată o să te scape foarte repede de el.

Atitudinea ei competentă păru să-l supere pe bătrân. Spuse în silă:

— Soarele... soarele... Toate sunteți la fel. Sunteți foarte vesele când vedeți necazurile oamenilor. Puțin vă pasă! Și Mary tot spune ca vrea și ea să fie soră. Te-ai fi gândit că o să vrea să fie ceva mai acătării, cu franceza și germana ei, lecțiile de pian, și tot ce a învățat la școala aia selectă a ei și în călătoriile în străinătate.

Mary spuse tăios.

— Va fi foarte bine pentru mine să fiu soră!

— Da, și-ai vrea mai degrabă să nu faci nimic, nu-i așa? Să te fâțâi de colo-colo, cu nasul pe sus, dându-ți aere de damă simandicoasă și grațioasă. O leneșă, asta ești, fata mea!

Mary protestă cu ochii în lacrimi:

— Nu-i adevărat, tăticule! N-ai dreptate!

Sora Hopkins interveni cu un aer hotărât, de bună dispoziție:

— Suntem nițeluș întors pe dos în dimineața asta, nu-i așa? Nu crezi cu adevărat ce spui, Gerrard. Mary e o fată bună și o fiică bună.

Gerrard își privi fiica cu un aer de vădita răutate.

— Nu mai e fiica mea... acum... cu franceza și istoria ei, și cu vorbirea ei aleasă. Puah!

Se întoarse și intră din nou în căsuță. Încă plângând, Mary

spuse:

— Vedeți, nu-i așa, soră, ce greu e? Nu e deloc rezonabil. De mic copil nu m-a iubit. Mama îmi lua întotdeauna partea.

Sora Hopkins rosti cu blândețe:

— Hai, hai, nu te mai necăji. Toate astea ne sunt date pentru a ne pune la încercare! Doamne, trebuie să mă grăbesc, în dimineața asta mi-am cam făcut de cap.

Urmărind silueta, ea se îndepărta grăbită, Mary se gândi cu tristețe ca nimeni nu-ți e cu adevărat de folos și că nimeni nu te poate ajuta cu ceva. Cu toată amabilitatea ei, sora Hopkins era foarte mulțumită când putea să-ți plaseze micul ei stoc de platitudini cu pretenții de originalitate.

Neconsolata, Mary își spuse:

— Ce să fac?

Capitolul II

Doamna Welman zăcea pe mormanul de perne bine așezate. Respirația îi era puțin grea, dar nu dormea. Ochii săi... ochi încă adânci și albaștri, ca cei ai nepoatei sale, Elinor, priveau în tavan. Era o femeie masivă, greoaie, cu un profil frumos, ca de șoim. Pe chipul său se putea citi mândrie și hotărâre.

Coborându-și privirea, o lăsă să se odihnească pe silueta de lângă fereastră, cu duioșie... aproape cu iubire. În cele din urmă spuse:

— Mary...

Fata se întoarse repede.

— Oh, v-ați trezit, doamnă Welman.

Laura Welman spuse:

— Da, m-am trezit de câtva timp.

— Oh, n-am știut, aș...

Doamna Welman o întrerupse:

— Nu, e în regulă. Mă gândeam la o mulțime de lucruri.

— Da, doamnă Welman?

Vocea caldă, plină de interes, privirea deschisă, făcură ca, pe chipul bătrânei, să se aștearnă o expresie de tandrețe.

— Țin foarte mult la tine. Draga mea. Ești foarte bună cu mine.

— Oh, doamnă Welman, dumneavoastră ați fost bună cu

mine. Dacă n-ați fi fost dumneavoastră, nu știu ce m-aș fi făcut!

— Nu știu... nu știu, sunt sigură... Bolnava se mișcă neliniștită, brațul drept i se răsuci, cel stâng rămânând inert, fără viață. Vrei să faci tot binele pe care-l poți face, dar e atât de greu să știi care e acel bine... care e cel corect. Întotdeauna am fost prea sigură de mine.

Mary Gerrard spuse:

— Oh, nu, sunt convinsă că întotdeauna ați știut ce e cel mai bine și mai corect.

Dar Laura Welman clătină din cap.

— Nu... nu. Sunt îngrijorată. De când mă știu am avut un defect capital, Mary: sunt mândră. Mândria poate fi însuși diavolul. Asta se trage din familie. Și Elinor e mândră.

Mary spuse repede:

— V-ar fi plăcut să-i aveți lângă dumneavoastră pe domnișoara Elinor și pe domnul Roderick. Asta vă va înveseli mult. N-au mai fost de mult pe aici.

Doamna Welman spuse moale:

— Sunt copii buni... copii foarte buni. Și amândoi țin la mine. Ajunge doar să-i chem și sosesc imediat. Dar nu vreau s-o fac prea des. Sunt tineri și fericiți... au toată viața înaintea. Nu trebuie să-i rupi din lumea lor ca să-i aduci aproape de decădere și suferință.

— Sunt sigură că ei nu gândesc așa, doamnă Welman.

Doamna Welman continuă, parcă mai mult pentru sine decât pentru fată:

— Mereu am sperat să se căsătorească, dar niciodată n-am încercat să le-o sugerez. Tinerii sunt atât de contradictorii. Puteam să mi-i îndepărtiez! Demult, pe când erau copii, am avut impresia că Elinor își dăruise inima lui Roddy. Dar nu eram sigură dacă se întâmpla același lucru și cu el. El e o făptură ciudată. Așa era și Henry... foarte rezervat și dificil de înțeles... Da, Henry...

Tăcu un timp, cu gândul la defunctul ei soț. Apoi murmură:

— E atât de mult de atunci... atât de mult... Eram căsătorită doar de cinci ani, când a murit. Dublă pneumonie... Eram

fericiți... da, foarte fericiți, însă, cumva, toate astea par cu totul ireale, fericirea aceea pare ireală. Eram o fată ciudată, solemnă, nede dezvoltată... aveam mintea plină de idealuri și de cultul personalității. Nimic real...

Mary îngână:

— Trebuie să vă fi simțit singură... după aceea.

— După aceea? Oh, da... îngrozitor de singură. Aveam douăzeci și șase de ani... iar acum am peste șaiszeci. Un timp lung, draga mea... un timp lung, foarte lung. Rosti cu o înverșunare bruscă: Și acum, asta!

— Boala dumneavoastră?

— Da. Întotdeauna m-am temut de un atac cerebral. Te umilește atât de tare! Să fii spălat și culcat ca un sugar! Să nu poți face nimic singur. Asta mă înnebunește. Sora O'Brien e bună din fire, pot să spun asta. Nu face caz când mă răstesc la ea și nu e mai proastă ca majoritatea sorelor. Dar e o mare diferență când te am pe tine prin preajmă, Mary.

— Zău? Fata se înroși. Sunt... sunt atât de bucuroasă, doamnă Welman.

Laura Welman întrebă iute:

— Erai îngrijorată, nu-i așa? În privința viitorului. Lasă-l în seama mea, draga mea. Voi avea grijă să ai tot ce-ți trebuie ca să fii independentă și să ai o profesie. Dar mai ai răbdare un pic... pentru mine înseamnă foarte mult să te am aici, lângă mine.

— Oh, doamnă Welman, bineînțeles... bineînțeles! N-am să vă părăsesc. Dacă mă vreți aici...

— Te vreau aici... Glasul era neobișnuit de adânc și plin. Ești... îmi ești ca și o fiică, Mary. Te-am văzut crescând aici, la Hunterbury, de când abia învățai să mergi... te-am văzut devenind o fată frumoasă... Sunt mândră de tine, copilă! Sper doar să fi făcut ce era cel mai bine pentru tine.

Mary spuse repede:

— Dacă vă gândiți la faptul că fiind atât de bună cu mine și dându-mi, pe deasupra, și o educație... Ei bine, mai presus de condiția mea... Dacă credeți că asta m-a făcut o nemulțumită, sau... sau... cum spune tata, m-a făcut să-mi dau aere de

doamnă, zău că nu e adevărat. Vă sunt extrem de recunoscătoare, să știți. Iar dacă sunt nerăbdătoare să încep să-mi câștig existența, e doar pentru că îmi dau seama că așa e corect și nu... și nu... ei bine, și nu să stau degeaba, după tot ce-ați făcut pentru mine. N-aș... n-aș vrea să pară că profit de pe urma dumneavoastră.

Glasul Laurei Welman luă o bruscă nuanță tăioasă:

— Așadar asta îți vâra în cap Gerrard? Nu-i da atenție, Mary. Niciodată nu s-a pus și nu se va pune problema că ai profita de pe urma mea! Ți cer să mai rămâi puțin aici pe socoteala mea. Curând totul se va sfârși... Dacă lucrurile și-ar urma cursul firesc, viața mea s-ar putea termina pe loc... fără s-o mai lungesc cu aiureala asta cu sore și doctori.

— Oh, nu, doamnă Welman, doctorul Lord spune că puteți trăi încă mulți ani.

— Nu sunt deloc dornică, mulțumesc! I-am spus, zilele trecute, că, într-un stat civilizat, tot ce-aș avea de făcut, ar fi să-i sugerez că vreau s-o termin cu viața, iar el să mă ajute să mor fără dureri, dându-mi un drog amăgitor. Iar dacă ai avea cât de cât curaj, doctore, i-am spus, ai face-o oricum!

Mary striga:

— Oh! El ce a spus?

— Nepoliticosul tânăr doar a rânjit la mine, draga mea, și mi-a spus că nu are de gând să riște să fie spânzurat. A adăugat: „Dacă mi-ați lăsa toată averea dumneavoastră, doamnă Welman, ar fi altă treabă, bineînțeles!” Ce șarlatan nesăbuit! Dar îmi place. Vizitele lui îmi fac mult mai bine decât doctoriile lui.

— Da, e foarte drăguț, spuse Mary. Sora O'Brien se gândește mai tot timpul la el, ca de altfel și sora Hopkins.

— Hopkins ar trebui să aibă mai mult bun simț la vârsta ei. Cât despre O'Brien, ea zâmbește prostește și spune: „Oh, doctore” și răstoarnă etuvele alea lungi ale ei ori de câte ori el se apropie de ea.

— Sărmana soră O'Brien!

Doamna Welman spuse cu indulgență:

— De fapt nu e un soi rău, dar toate sorele mă supără.

Întotdeauna cred că ai vrea „o bunătate de ceai” la cinci dimineața! Se opri. Ce-a fost asta? Mașina?

Mary se uită pe fereastră.

— Da, e mașina. Au sosit domnișoara Elinor și domnul Roderick.

Doamna Welman îi spuse nepoatei sale.

— Mă bucur foarte mult pentru tine și Roddy, Elinor.

Elinor îi zâmbi:

— Știam că te vei bucura, mătușă Laura.

După o clipă de ezitare, bătrâna spuse:

— Ții... cu adevărat la el, Elinor?

Sprâncenele subțiri ale lui Elinor se înălțară.

— Bineînțeles.

Laura Welman adăugă repede:

— Trebuie să mă ierți, draga mea. Știi, ești atât de rezervată. E greu de știut ce gândești și ce simți. Când amândoi erați mult mai tineri, mă gândeam că începuseși să ții... prea mult la Roddy...

Din nou sprâncenele lui Elinor se ridicară.

— Prea mult?

— Da. Nu-i înțelept să ții prea mult la cineva. Uneori, fetele foarte tinere chiar asta fac... M-am bucurat când ai plecat în Germania să-ți termini școala. Pe urmă, când te-ai întors, păraai foarte indiferentă față de el... și, ei bine, mi-a părut rău și de asta! Eu sunt o bătrână obositoare, greu de mulțumit! Însă, întotdeauna, mi-am închipuit că aveai o fire poate prea tumultoasă... firea celor din familia noastră. Nu e o mare fericire pentru cel care o posedă... Dar, cum spuneam, când te-ai întors din străinătate, atât de indiferentă față de Roddy, mi-a părut rău de asta pentru că, întotdeauna, am sperat să fiți împreună. Acum sunteți, așa că totul e perfect! Și chiar ții la el?

Elinor spuse cu gravitate.

— Țin destul la Roddy și, în același timp, nu prea mult.

Doamna Welman dădu din cap a aprobare.

— Atunci, cred că veți fi fericiți. Roddy are nevoie de dragoste... dar nu de-o pasiune violentă, nu-i place. O fire

posesivă l-ar face să se depărteze.

Elinor spuse din toată inima:

— Îl cunoști bine pe Roddy!

— Dacă Roddy ține la tine puțin mai mult decât ții tu la el... ei bine, nu poate decât să fie bine.

Elinor spuse apăsător:

— Lista de sfaturi ale mătușii Agatha. „Fă-ți prietenul să bâjbâie încontinuu! Nu-l lăsa să fie prea sigur de tine!”

Laura Welman rosti repede:

— Ești nefericită, copilă? Ceva nu merge?

— Nu, nu, e în regulă.

— Tocmai te gândeai ca am fost cam... meschină? Draga mea, ești tânără și sentimentală. Mă tem însă că viața este destul de meschină...

Elinor răspunse cu o ușoară amărăciune:

— Presupun că așa este.

— Copila mea... ești nefericită? Ce se întâmplă?

— Nimic... absolut nimic. Se ridică și se duse la fereastră. Pe jumătate întoarsă, spuse:

— Mătușa Laura, crezi ca dragostea este întotdeauna un lucru plăcut? E o fericire?

Chipul doamnei Welman deveni grav.

— În sensul la care te referi, Elinor... nu, probabil că nu... Faptul de a iubi cu pasiune pe cineva întotdeauna îți aduce mai multă amărăciune decât veselie, însă, oricum, Elinor, n-ai putea exista fără experiența asta. Cine nu a iubit cu adevărat, nu a trăit cu adevărat...

Fata dădu din cap.

— Da... dumneata înțelegi... ai știut cum e...

Se întoarse repede, cu o privire întrebătoare.

— Mătușă Laura...

Ușa se deschise și intra sora O'Brien.

— Doamnă Welman, a venit doctorul.

Doctorul Lord era un tânăr de treizeci și doi de ani. Avea părul de culoarea nisipului, o față fermecător de urâtă și pistriuată, și o remarcabilă bărbie pătrată. Ochii îi erau pătrunzători, de un albastru deschis.

— Bună dimineața, doamnă Welman.

— Bună dimineața, doctorule Lord. Aceasta e nepoata mea, domnișoara Carlisle.

Pe chipul transparent al doctorului Lord înflori cea mai fățișă admirație. Rosti „îmi pare bine”, și luă mâna pe care Elinor o întinse cu atâta gingășie, de parca s-ar fi temut ca ar putea să se spargă.

Doamna Welman continuă:

— Elinor și nepotul meu au venit să-mi ridice moralul.

— Splendid! spuse doctorul Lord. Exact de ce aveți nevoie! Prezența lor vă va face cum nu se poate înai bine, doamnă Welman, Continua s-o privească pe Elinor cu o admirație evidentă.

Îndreptându-se spre ușă, Elinor spuse:

— Poate am să vă mai văd înainte ca să plecați, doctore Lord.

— Oh... ăă... da, desigur.

Elinor ieși, închizând ușa după ea. Doctorul Lord se apropie de pat, cu sora O'Brien agităndu-se în urma lui. Doamna Welman îi făcu cu ochiul:

— O iei de la capăt cu trucerile dumitale, doctore? Puls, respirație, temperatură? Ce impostori sunteți voi, doctorii! Sora O'Brien oftă.

— Oh, doamnă Welman. Ce lucruri v-ați găsit să spuneți unui doctor!

Cu o clipire șireată, doctorul spuse:

— Doamna Welman m-a citit, soră. Oricum, doamnă Welman, am să-mi fac numărul. Necazul cu mine e că niciodată n-am învățat bunele maniere.

— Manierele dumitale sunt perfecte. De fapt ești destul de mândru de asta.

Peter Lord chicoti și spuse:

— Asta o susțineți dumneavoastră!

După câteva întrebări de rutină, doctorul se lăsă pe speteaza scaunului și-i zâmbi pacientei sale.

— Bun, spuse el. V-ați revenit splendid.

— Deci, am să mă ridic și am să umblu prin casă în câteva

săptămâni?

— Nici chiar așa de repede.

— Nu, într-adevăr. Impostorule! La ce bun să trăiești așa, întins, și îngrijit ca un bebeluș?

— La ce bun să trăiești, oricum? Asta-i adevărata întrebare. Am citit odată despre drăguța aia invenție medievală, Micul Paradis. Nu puteai sta nici în picioare, nici șezând, nici culcat în colivia aia. Ai gândi că un condamnat la așa ceva va muri în câteva săptămâni. Nici vorbă! Un om a trăit șaisprezece ani într-o cușcă de fier, a fost eliberat, și a trăit până la adânci bătrâneți.

— Care-i morala? întrebă doamna Welman.

— Morala este că ai instinctul de a trăi. Nu trăiești pentru că ai motiv să trăiești. Oamenii care, cum spunem noi, „ar fi mai bine să moară”, nu vor să moară! Oamenii, care aparent au pentru ce trăi, se lasă copleșiți de viață și se sting pentru că nu au puterea să lupte.

— Continuă!

— Nu mai e nimic de adăugat. Dumneavoastră sunteți una din cei care vor, cu adevărat, să trăiască, orice ați spune! Iar dacă trupul dumneavoastră vrea să trăiască, în zadar creierul vrea să schimbe ordinea lucrurilor.

Doamna Welman schimbă brusc subiectul.

— Cum îți place aici, prin părțile astea?

Peter Lord zâmbi.

— Mi se potrivește de minune.

— Nu e puțin plicticos pentru un tânăr ca dumneata?

Practica la țară nu ți se pare neinteresantă?

Lord scutură din capul său blond.

— Nu, îmi place munca mea. Știți, îmi plac oamenii și bolile obișnuite, de zi cu zi. Nu mi-ar plăcea să scormonesc după bacilii ciudați ai vreunei boli necunoscute. Îmi plac pojarul și vărsatul de vânt, și așa mai departe, îmi place să văd cât de dificil reacționează organismele la ele. Să văd dacă nu cumva pot îmbunătăți tratamentul lor. Necazul cu mine e că n-am absolut nici o ambiție. Am să stau aici până au să-mi crească mustățile și oamenii vor începe să spună: „Bineînțeles,

doctorul Lord e la noi dintotdeauna și e un bătrânel simpatic; însă metodele lui sunt foarte demodate și poate c-ar fi mai bine să-l chemăm pe tânărul cutărică despre care se spune că e foarte la zi...”

— Hm! făcu doamna Welman. S-ar părea că ți-ai înregistrat toate astea pe bandă.

Peter Lord se ridică.

— Ei bine, trebuie să plec...

— Cred că nepoata mea vrea să-ți vorbească. Apropo, ce părere ai despre ea?

Doctorul Lord se făcu brusc stacojiu. Se înroși până la sprâncene.

— Eu... oh! arată foarte bine, nu-i așa? Și... ăă... îmi închipui că e... ăă... foarte deșteaptă și așa mai departe.

Doamna Welman se amuza, își zise în gând: „Doamne ce tânăr e...”

Tare, spuse:

— Ar trebui să te însori.

Roddy admira grădina. Traversase peluza deasă, apoi o luase pe alea pietruită și intrase în grădina împrejmuată de zid. Era bine păzită și aranjată. Se întrebă dacă el și Elinor aveau să locuiască la Hunterbury într-o zi. Presupuse că da. Lui i-ar fi plăcut. Prefera viața la țară. În privința lui Elinor era puțin îndoit. Probabil ca ei i-ar fi convenit mai mult să locuiască la Londra...

Cu Elinor era destul de dificil să știi cum stai. Ea nu lăsa să se vadă mare lucru din ceea ce gândea și simțea. Asta îi plăcea la ea... Ura oamenii care își expuneau gândurile și sentimentele în fața ta, care păreau siguri de faptul că erai dornic să le cunoști mecanismul interior. Rezerva era întotdeauna mult mai interesantă.

Elinor era cu adevărat perfectă. Nu avea nimic care să te enerveze sau să te jignească. Era o încântare s-o privești, să-i vorbești... cea mai fermecătoare companie.

Își zise mulțumit: „Sunt al naibii de norocos că o am. Nu-mi pot imagina ce-a găsit la un tip ca mine”.

Căci Roderick Welman, în ciuda firii lui dificile, nu era un

înfumurat. Fusese sincer uimit, când Elinor acceptase să se mărite cu el.

Viața i se deschidea înaintea plină de promisiuni. Presupunea că el și Elinor se vor căsători foarte curând... adică dacă vroia și Elinor. Poate ea ar vrea să mai amâne puțin. Nu trebuia s-o zorească. La început, va fi un pic mai greu. Totuși nu era îngrijorător. Spera sincer ca mătușa Laura să nu moară mult timp de acum înainte. Ea a fost scumpă și mereu bună cu el, primindu-l acolo în vacanțe, interesându-se, tot timpul, de tot ce făcea.

Își alungă gândul privitor la moartea ei (mintea lui refuza, de obicei, orice gând neplăcut). Nu-i plăcea să vizualizeze prea limpede orice era neplăcut... Dar... ăă... după aceea... ei bine, va fi foarte agreabil să trăiască aici, mai ales că vor avea o mulțime de bani ca să păstreze domeniul la înălțime. Se întrebă cât anume îi lăsase mătușa. Nu că l-ar fi interesat cu adevărat. Pentru unele femei ar fi contat foarte mult, dacă bărbatul sau soția aveau bani. Nu și pentru Elinor. Ea era plină de tact și-nu-i păsa prea mult de bani ca să facă o problemă din asta.

Se gândi: „N-am nici un motiv de îngrijorare... orice s-ar întâmpla!”

Ieși din grădină prin poarta din spate. De acolo, întră într-o mică pădurice, unde primăvara creșteau narcise. Acum trecuseră, desigur. Dar lumina verde care pătrundea printre copaci era foarte plăcută.

O clipă, îl cuprinse o ciudată neliniște... o replică la placiditatea lui anterioară. Gândi: „Există ceva... ceva ce n-am... ceva ce vreau... vreau...”

Lumina verde-aurie, moliciunea aerului... ele grăbeau pulsul, îi făceau sângele să clocotească, îl făceau să simtă o bruscă neliniște.

O fată venea printre pomi spre el – o fată cu părul blond strălucitor și cu pielea de un roz luminos.

Gândi: „Ce frumos... e nespus de frumos”.

Ceva îl făcu să înțepenească; rămase foarte liniștit, într-o imobilitate de gheață. Lumea, gândi el, se învârtea, făcea

giumbușlucuri, era imprevizibil și imposibil și minunat de nebună!

Fata se opri brusc, apoi înaintă. Veni spre locul unde stătea el, mut ca un pește, cu gura deschisă.

Ezitănd ușor, ea spuse:

— Nu vă amintiți de mine, domnule Roderick? E mult de atunci, firește. Sunt Mary Gerrard, de la căsuța portarului.

— Oh... oh... tu ești Mary Gerrard?

— Da. Firește că m-am schimbat, de când nu m-ați văzut.

— Da, te-ai schimbat. Nu... nu te-aș fi recunoscut.

Stătea uitându-se la ea. Nu auzi pașii din spatele lui. Mary îi auzi și se întoarse.

Elinor rămase o clipă nemișcată. Apoi spuse:

— Bună, Mary.

— Bună ziua, domnișoară Elinor. Mă bucur să vă văd.

Doamna Welman vă aștepta să veniți.

— Da... n-am fost aici de mult. Eu... sora O'Brien m-a trimis să te caut. Vrea să o ridice pe doamna Welman și spune că, de obicei, tu te ocupi de asta.

— Mă duc imediat.

O rupse la fugă. Elinor rămase privind după ea. Mary alerga bine, grațioasă în fiecare mișcare.

Roddy rosti încetișor: „Atalanta...”

Elinor nu răspunse. Rămase liniștită câteva clipe. Apoi spuse:

— E aproape ora mesei. Ar fi bine să ne întoarcem.

Porniră alături spre casă.

— Oh! Vino, Mary. E un film colosal cu Garbo... despre Paris. Și e o ecranizare după un autor cunoscut. S-a făcut și o operă cândva.

— Ești foarte drăguț, Ted, dar chiar nu vreau.

Ted Bigland spuse supărat:

— N-am reușit să te fac să ieși zilele astea, Mary. Ești altfel... cu totul altfel.

— Nu, Ted, nu sunt.

— Ești! Cred că e din cauză că ai fost în străinătate, la școala aia înaltă și în Germania. Acum ești prea bună pentru noi.

— Nu-i adevărat, Ted. Nu sunt așa.

Mary vorbea cu aprindere.

Tânărul, un exemplar reușit, se uita cu jind la ea, în ciuda supărării sale.

— Ba ești. Ești aproape o doamnă, Mary.

— Aproape că nu-i bine, nu-i așa? întrebă Mary cu bruscă amărăciune.

— Nu, mă tem că nu, confirmă el, înțelegând la ce se referea ea.

— Oricum, cui îi pasă de asta în ziua de azi? Doamne sau domni, și toate astea!

— N-ar conta zise gânditor. Și, totuși, există un simțământ. Dumnezeu, Mary, arăți ca o contesă, sau așa ceva.

— Asta nu spune nimic. Am văzut contese care arătau ca niște vânzătoare de haine vechi!

— Lasă, știi tu ce am vrut să spun.

O siluetă statuară de mari proporții, îmbrăcată cu gust, în negru, venea către ei. Ochii ei le aruncară o privire pătrunzătoare. Ted se dădu câțiva pași înapoi. Spuse:

— Bună ziua, doamnă Bishop.

Doamna Bishop își înclina capul cu grație.

— Bună ziua, Ted Bigland. Bună ziua, Mary.

Trecu mai departe, o navă în plină mare.

Ted privi cu respect în urma ei.

Mary murmură:

— Uite, ea e, cu adevărat, ca o ducesă.

— Da... are maniere alese, întotdeauna mă face să simt ca mă strânge gulerul.

Mary spuse ușurel:

— Nu mă place.

— Prostii, fata mea.

— E adevărat, mereu îmi vorbește tăios.

— Gelozia, spuse Ted atotștiutor. Asta e!

Mary spuse cu îndoială:

— Cred ca ar putea fi și asta...

— Asta e. A fost ani de zile menajeră la Hunterbury, a dat ordine tuturor, iar acum bătrâna doamnă Welman a făcut o pasiune pentru tine, iar pe ea a dat-o la o parte! Din cauza

asta.

— E o prostie din partea mea, dar nu pot suporta să nu mă placă cineva. Vreau ca lumea să mă placa, zise Mary, ușor îngândurată.

— Sigur vor fi femei, care nu te vor plăcea, Mary! Pisici geloase, care gândesc că arăți prea bine!

— Cred că gelozia e îngrozitoare.

— Poate... dar există. Auzi, săptămâna trecută, am văzut la „Alledore” un film minunat. Clark Gable. Era vorba despre... unul din grandomanii milionari care își neglijează nevasta; și atunci ea s-a prefăcut că îl înșeală. Și mai era un alt tip...

Mary se mișcă din loc.

— Regret, Ted, trebuie să plec. Am întârziat.

— Unde te duci?

— Mă duc să iau ceaiul cu sora Hopkins.

Ted se strâmbă.

— Ce gusturi ciudate. Femeia asta e cea mai mare bârfitoare din sat! Își vâără peste tot nasul ăla lung.

— Cu mine a fost întotdeauna foarte amabilă.

— Oh, nu spun că e rea. Doar că vorbește prea mult!

— La revedere, Ted.

Plecă în grabă, lăsându-l privind supărat în urma ei.

Sora Hopkins locuia într-o căsuță la marginea satului!

Tocmai sosise și-și dezlega șireturile bonetei, când Mary intra.

— Ah, iată-te! Am întârziat puțin. Bătrâna doamnă Caldecott e iar bolnavă. M-a făcut să întârzii cu bandajul. Te-am văzut, în capătul străzii, cu Ted Bigland.

— Da...

De unde stătea, sora Hopkins se uită alertată la flacăra lămpii de gaz de sub ibric.

— Ți-a spus ceva deosebit, draga mea?

— Nu. Doar m-a invitat la film.

— Înțeleg, răspunse prompt, sora Hopkins. Ei bine, firește, e un tânăr drăguț, și nu lucrează prea rău la garaj, iar tatăl lui o duce mai bine decât mulți fermieri de pe aici. Oricum, draga mea, tu nu-mi pari deloc potrivită în rolul de soție a lui Ted Bigland. Nu cu educația ta. Cum spuneam, în locul tău, m-aș

specializa când va veni vremea. Nu muncești cine știe ce, și în felul ăsta, cunoști lume; iar timpul îți aparține.

— Am să mă mai gândesc. Ieri, doamna Welman a stat de vorbă cu mine. A fost foarte drăguță. Nu vrea să plec chiar acum. A spus că mi-ar simți lipsa. Dar m-a convins să nu-mi fac griji în privința viitorului, pentru că ea are de gând să mă ajute.

Sora Hopkins spuse cu îndoială:

— Mai bine l-ar scrie negru pe alb, ajutorul ăsta! Bolnavii sunt ciudați.

Mary întrebă:

— Credeți ca doamna Bishop chiar nu poate să mă sufere... sau e doar o închipuire de-a mea?

Sora Hopkins reflectă un moment.

— Trebuie să spun că face o mutră cam acra, când te vede. E una din acelea care nu suferă că tinerii o duc bine sau că sunt ajutați. Consideră, probabil, că doamna Welman ține nițel prea mult la tine și asta nu-i pică bine.

Începu să râdă vesel.

— În locul tău nu mi-aș face probleme, Mary, draga mea. Vrei să desfaci punga aia? Înăuntru sunt doua gogoși.

Capitolul III

Mătușa dumneavoastră a avut noaptea trecută o a doua congestie cerebrală. Nu e cazul să vă neliniștiți, dar vă sugerez să veniți aici dacă e posibil. Lord.

Imediat ce primi telegrama, Elinor îl sunase pe Roddy, iar acum erau amândoi în trenul ce-i ducea spre Hunterbury.

În săptămâna care trecuse de la vizita lor, Elinor nu-l prea văzuse pe Roddy. În cele două ocazii scurte în care se întâlniseră, între ei domnise un gen de stinghereală ciudată. Roddy îi trimisese flori – un buchet mare de trandafiri cu tulpina lungă. Gestul era neobișnuit la el. În timpul unei cine pe care o luaseră împreună, fusese mai atent ca de obicei, consultând-o în privința preferințelor în alegerea meniului, întrecându-se pe sine în a o ajuta să-și scoată și să-și pună pardesiul. Părea ca și când ar fi jucat un rol într-o piesă – rolul logodnicului credincios, gândi Elinor.

Apoi își spusese: „Nu fi proastă. Nu s-a întâmplat nimic... E doar imaginația ta. Imaginația ta posesivă, bolnăvicioasă!”

Purtarea ei față de el fusese, poate, ușor mai detașată, mai străină.

Acum, cu necazul acela neașteptat, stinghereala trecuse și stăteau de vorbă destul de firesc.

Roddy spuse:

— Draga bătrânică, se simțea atât de bine, când am fost la ea, zilele trecute!

— Îmi pare tare rău pentru ea. Știu cât ura boala în general, iar acum, când probabil va fi și mai neajutorată, trebuie să fie cumplit pentru ea! Te face să te gândești, Roddy, că oamenii ar trebui să fie ajutați să scape... dacă o vor cu adevărat.

— Sunt de acord. E singurul lucru civilizat. Animalelor le curmi durerea. Presupun că nu se face la fel și cu oamenii întrucât, natura umana fiind cum e, unii ar putea fi „scăpați”, pentru bani, de dragele lor rude... când, poate, n-ar fi deloc bolnavi.

Elinor rosti gânditoare:

— Asta trebuie s-o facă un doctorul, se înțelege.

— Doctorul poate fi un escroc.

— Într-un doctorul ca Lord poți avea încredere.

Roddy rosti neglijent:

— Da, pare un om cu o fire deschisă. Drăguț tip.

Doctorul Lord stătea aplecat deasupra patului. Sora O'Brien se agita în spatele lui. Cu fruntea încrețită, doctorul încerca să dezlușească sunetele neclare, care ieșeau din gura pacientei sale.

— Da, da. Hai, nu vă agitați. Aveți o groază de timp, nu vă grăbiți. Când vreți să spuneți da, doar ridicați mâna dreaptă. E ceva care vă îngrijorează?

Primi un semn afirmativ.

— Ceva urgent? Da. Ceva ce vreți să fie făcut? Să trimitem după cineva? Domnișoara Carlisle? Și domnul Welman? Sunt pe drum.

Doamna Welman încercă din nou să vorbească incoerent. Doctorul asculta cu atenție.

— Vreți să vină, dar nu despre asta-i vorba? Altcineva? O rudă? Nu. Ceva legat de o afacere? Înțeleg. Ceva privitor la bani. Avocat? Așa e, nu? Vreți să vină avocatul dumneavoastră? Vreți să-i dați instrucțiuni în legătură cu ceva? Hai, hai... e în regulă. Stați liniștită. E timp berechet. Ce spuneți... Elinor? Ea știe care avocat? Și să aranjeze cu el? Bun. Ea va fi aici în jumătate de oră. Am să-i spun ce vreți și am s-o aduc și vom aranja totul împreună. Hai, nu vă necăjiți. Lăsați totul în seama mea. Voi avea grijă ca lucrurile să fie rezolvate așa cum doriți.

Rămase o clipă, urmărind-o cum se relaxează, apoi se îndepărtă repede și ieși pe palier. Sora O'Brien îl urmă. Sora Hopkins tocmai urca scările. Spuse gâfâind:

— Bună seara, domnule doctor.

— Buna seara, soră.

Merse cu amândouă în camera de alături, camera sorei O'Brien, și le dădu instrucțiuni. Sora Hopkins avea s-o schimbe pe sora O'Brien peste noapte.

— Mâine va trebui să fac rost de o a doua soră internă. Epidemia asta de difterie din Stanford e înspăimântătoare. Sorele și infirmierele lucrează pe brânci și e greu să găsești una liberă.

Terminând cu instrucțiunile, ce îi erau ascultate cu deosebită atenție (ceea ce îl măgulea câteodată), doctorul Lord coborî scările, pregătit să-i întâmpine pe nepoata și nepotul pacientei, care, după ceasul lui, trebuiau să pice dintr-o clipă în alta.

În hol o găsi pe Mary Gerrard. Chipul ei palid era neliniștit. Fata întrebă:

— E mai bine?

— Pot să-i asigur o noapte liniștită... asta-i tot ce se poate face.

Mary spuse întretăiat:

— Pare atât de crud... de nedrept...

— Da, câteodată se întâmplă și așa. Cred...

— A venit mașina.

Ieși în hol.

Mary alergă pe scări în sus.

În timp ce intra în salon, Elinor întrebă:

— E foarte rău?

Roddy arăta palid și înspăimântat. Doctorul rosti grav:

— Mă tem că va fi un șoc pentru dumneavoastră. E aproape total paralizată. Vorbirea îi e neinteligibilă. Apropo, e foarte preocupată și neliniștită în legătură cu ceva. Ceva ce are legătură cu avocatul ei. Îl cunoașteți, domnișoară Carlisle?

Elinor spuse repede:

— Domnul Seddon... din Bloomsbury Square. Dar, la ora asta, nu mai e acolo, iar adresa de acasă n-o știu.

Doctorul spuse liniștitor:

— Va fi timp destul mâine. Dar sunt nerăbdător s-o fac să se liniștească, să nu se mai agite. Dacă vreți să veniți acum sus cu mine, domnișoară Carlisle, cred că amândoi vom reuși s-o calmăm.

— Firește. Vin imediat cu dumneata.

Roddy rosti cu jumătate de gură.

— Să vin și eu?

În sinea lui se simți rușinat, dar îl încerca o groază surdă să intre în camera bolnavei, s-o vadă zăcând imobilă și neajutorată.

Doctorul Lord îl consolă prompt.

— Nu e nevoie, domnule Welman. E preferabil să nu fie prea multe persoane în cameră.

Pe chipul lui Roddy se citi limpede ușurarea.

Doctorul Lord și Elinor urcară la etaj. Sora O'Brien era lângă pacientă.

Laura Welman, respirând adânc și greoi, zăcea ca într-o toropeală. Elinor o privea șocată de fața ei căzută, schimbată.

Deodată pleoapa dreaptă se deschise. Pe chipul ei apărură o ușoară schimbare, când o recunoscu pe Elinor.

Încercă să vorbească.

— Elinor...

Pentru cineva care nu știa ce vroia să spună, cuvântul ar fi fost neinteligibil.

Elinor spuse repede:

— Sunt aici, mătușă Laura. Te îngrijorează ceva? Vrei să trimit după domnul Seddon?

Iarăși câteva sunete neclare și răgușite. Elinor le ghici înțelesul.

— Marry Gerrard?

Mâna dreaptă se ridică încet, în semn de încuviințare.

De pe buzele bolnavei se auzi o lungă bolboroseală. Doctorul Lord și Elinor se frământau neajutorați. Bolboroseala se auzi iar și iar. Elinor prinse un cuvânt.

— Dotă? Vrei să-i lași o dotă prin testament? Vrei să aibă niște bani? Înțeleg, dragă mătușă. Asta va fi foarte simplu. Domnul Seddon va veni mâine aici și totul se va aranja exact cum dorești.

Suferinda părea ușurată. Privirea aceea nefericită dispăru din ochii ei rugători. Elinor îi luă mâna și simți ușoara strânsoare a degetelor bătrânei.

Doamna Welman spuse cu mare efort:

— Tu... tot... voi...

Elinor spuse:

— Da, da, las-o în seama mea. Am să am grijă să se facă tot ce vrei.

Simți din nou presiunea degetelor. Apoi aceasta scăzu. Pleoapele căzură și se închiseră.

Doctorul Lord își lăsa blând mâna pe brațul lui Elinor și o scoase din cameră. Sora O'Brien își relua locul de la căpătâiul bolnavei.

În fața camerei, Mary Gerrard stătea de vorbă cu sora Hopkins. Când îi văzu, sări înainte.

— Oh, doctore Lord, vă rog, pot să intru la ea?

El dădu din cap.

— Să fii foarte liniștită și să n-o tulburi.

Mary intră în camera bolnavei.

Doctorul Lord spuse:

— Trenul a întârziat. Trebuia...

Se opri. Elinor întorsese capul după Mary. Brusc, deveni conștientă de tăcerea lui. Întoarse capul și se uită întrebătoare la el. El o privea... o privire uimită. Obrajii lui Elinor se

colorară.

— Îmi cer scuze. Ce spuneai?

Peter Lord rosti încetișor.

— Ce spuneam? Am uitat. Domnișoară Carlisle, e nemaipomenit că sunteți aici! Vorbea cu căldură. Înțelegeți repede, sunteți liniștitoare, inspirați încredere, exact așa cum trebuie.

Un pufnit ușor veni dinspre sora Hopkins. Elinor spuse:

— Biata de ea. Mă tulbură îngrozitor s-o văd în starea asta.

— Firește. Dar n-ați arătat-o. Trebuie că aveți multă stăpânire de sine.

— Am învățat să... nu-mi arăt sentimentele.

Doctorul spuse încet:

— În tot cazul, masca mai trebuie să și cadă, din când în când.

Sora Hopkins se năpustise în baie. Ridicându-și sprâncenele și privindu-l drept, Elinor spuse:

— Masca?

— Chipul omenesc nu e decât o mască, la urma urmei.

— Și ce-i sub ea?

— Sub ea e natura primitivă a bărbatului sau a femeii.

Elinor se întoarse repede și o luă pe scări în jos.

Serios, încurcat și sobru, Peter Lord o urmă.

Roddy îi întâmpină în hol.

— Cum e? Întrebă el nerăbdător.

Elinor spuse:

— Sărmana de ea! E foarte trist s-o vezi... Eu n-aș pleca, Roddy, până... până... nu întreabă de tine.

— Vrea ceva... anume?

Peter Lord îi spuse lui Elinor:

— Trebuie să plec. Deocamdată, nu pot face mai mult. Voi veni mâine dimineață. La revedere, domnișoară Carlisle. Nu... nu vă necăjiți prea tare.

Îi ținu, câteva clipe, mâna într-a sa. Strânsoarea mâinii lui era reconfortantă. „Mă privește cam ciudat, de parcă... i-ar părea rău pentru mine”, gândi Elinor.

După ce ușa se închise în urma doctorului, Roddy repetă

întrebarea.

Elinor răspunse:

— Mătușa Laura e îngrijorată în privința... privința unei probleme de procedură legală. Am liniștit-o și i-am spus ca domnul Seddon va veni, în mod sigur, mâine, aici. Primul lucru pe care-l avem de făcut e să-i telefonăm.

Roddy întrebă:

— Vrea să-și facă alt testament?

— N-a spus asta.

— Ce...?

Se opri la mijlocul întrebării.

Mary Gerrard alerga pe scări în jos. Traversă holul și dispăru pe ușa care ducea spre bucătărie.

— Da? Ce vroiai să întrebi? se auzi vocea aspră a Elinorei.

Roddy rosti înecat:

— Eu... ce? Am uitat.

Rămăsese uitându-se la ușa pe care dispăruse Mary Gerrard.

Elinor își strânse pumnii. Simți cum unghiile lungi și ascuțite îi intră în carne. Gândi: „Nu pot suporta... Nu pot suporta... Nu e închipuire... E adevărat... Roddy... Roddy... Nu vreau să te pierd...”

Și iar se gândi: „Bărbatul acela... doctorul... oare ce-a văzut pe fața mea, acolo, la etaj? Ceva a văzut... Oh, Doamne, ce cumplită e viața... să simți ce simt eu acum! Spune ceva, proasto! Adună-te!”

Cu glasul sau calm, spuse tare:

— În privința mesei, Roddy... Nu prea mi-e foame. Voi sta eu cu mătușa Laura, ca să poată sorele să coboare împreună.

Roddy întrebă alarmat:

— Să mănânce cu mine?

Elinor răspunse rece:

— N-or să te muște!

— Dar tu ce-ai să faci? Trebuie să mănânci ceva. De ce să nu cinăm noi mai întâi, iar ele după aceea?

— Nu, e mai bine cum am propus eu. Adăugă repezit: Știi, sunt afectate.

În minte, își zise: „N-aș putea să stau la masă cu el...”

singuri... vorbind... purtându-ne ca de obicei...” Adăugă nerăbdătoare:

— Oh, lasă-mă să aranjez lucrurile după capul meu!

Capitolul IV

Servitoarea fu cea care o trezi pe Elinor în dimineața următoare. Era doamna Bishop în persoană, năvălind în veșmântul ei negru și demodat, și hohotind fără jenă.

— Oh, domnișoară Elinor, s-a dus...

— Ce?

— Draga dumneavoastră mătușă. Doamna Welman. Stăpâna mea dragă. S-a prăpădit în somn.

— Mătușa Laura? Moartă?

Elinor rămase cu ochii măriți, incapabilă să priceapă. Doamna Bishop hohotea acum cu și mai mare jale.

— Cine-ar fi crezut? se vaită ea. După toți anii ăștia! Sunt aici de optsprezece ani. Dar... nu-mi vine a crede...

Elinor rosti încetișor:

— Așadar, mătușa Laura a murit în somn... liniștită... Ce binecuvântare pentru ea!

Doamna Bishop hohoti.

— Așa de brusc. Doctorul a promis că o să treacă de dimineață și că totul va fi ca de obicei.

Elinor spuse destul de tăios:

— N-a fost chiar brusc. În definitiv, era bolnavă de câțva timp. Sunt chiar mulțumită că a scăpat de suferință.

Doamna Bishop, înlăcrimată, fu de acord că era o binecuvântare că nu mai trebuia să sufere. Adăugă:

— Cine-i va spune domnului Roderick?

— Eu, răspunse Elinor.

Își trase pe ea un capot, și se duse la ușa lui și bătu.

— Intră!

Elinor intră.

— Mătușa Laura a murit, Roddy. A murit în somn.

Ridicat în pat în capul oaselor, Roddy inspiră adânc.

— Sărmana mătușă Laura! Tot ce pot să spun e: Slavă Domnului! N-aș fi suportat s-o mai văd, târându-se de azi pe

măine, în starea în care era ieri.

Elinor observă mecanic:

— Nu știam că ai văzut-o ieri.

Cumva rușinat, Roddy dădu din cap.

— Adevărul e că m-am simțit ca un laș că am evitat să merg la început! M-am dus la ea seara târziu. Sora, cea grasă, ieșise după ceva – o sticlă de apă fierbinte, cred – și m-am strecurat înăuntru. Firește, n-a știut că sunt acolo.

Doar am stat puțin și m-am uitat la ea. Apoi, când am auzit-o pe doamna sacâz bubuind în sus pe scări, m-am furișat afară. Doamne, era cumplit s-o vezi!

— Da.

— Trebuie să fi blestemat fiecare clipă pe care o trăia!

— Așa e.

Roddy spuse:

— E minunat că noi doi privim întotdeauna lucrurile la fel.

— Da, e.

— Amândoi simțim același lucru, în clipa aceasta: recunoștință că a scăpat de tot chinul...

Sora O'Brien spuse:

— Ce e soră? Ai pierdut ceva?

Sora Hopkins, roșie la față, cotrobăia de zor în micuța trusă pe care o lăsase în geantă, în hol, în seara precedentă.

Mormăi:

— Foarte supărător! Nu-mi pot imagina cum de-am ajuns să fac un asemenea lucru!

— Ce anume?

Sora Hopkins răspunse nu prea dezlușit:

— Am fost la Eliza Rykin... știi, sarcoma aceea. Ea are nevoie de două injecții pe zi... dimineața și seara... morfină. I-am făcut ultima tabletă din tubul vechi, noaptea trecută, și puteam să jur că-l aveam cu mine pe cel nou.

— Mai caută o dată. Tuburile astea sunt atât de mici!

Sora Hopkins cotrobăi din nou în trusă.

— Nu, nu-i aici. Trebuie să-l fi lăsat acasă, în dulapul meu! După o treabă ca asta, zău dacă mai pot avea încredere în memoria mea. Aș fi jurat că l-am luat la mine!

— Ai lăsat undeva trusa, când ai venit încoace?

— Firește că nu! spuse apăsător sora Hopkins.

— Ești sigură?

— Oh, da! Singurul loc în care am lăsat geanta din mână a fost aici, în hol, iar aici nimeni nu s-ar atinge de ceva! Cred că memoria îmi joacă feste. Dar asta mă supără, nu știu dacă mă înțelegi, în plus, va trebui să mă duc, mai întâi, acasă, în celălalt capăt al satului, și să mă întorc iar.

Sora O'Brien spuse:

— Sper ca, după noaptea trecută, să n-ai o zi obositoare, draga mea. Biata bătrână. Mă gândeam eu că n-o s-o mai ducă mult.

— Da, și eu. Însă doctorul o să fie surprins!

Sora O'Brien spuse cu o undă de dezaprobare:

— El e totdeauna atât de optimist în cazurile lui!

Pregătindu-se să plece, sora Hopkins răspunse:

— Ah, e tânăr! Nu are experiența noastră.

Doctorul Lord se ridică. Sprâncenele sale blonde se înălțară spre frunte, aproape să-i intre în par. Spuse surprins:

— Așadar a clacat... eh?

— Da, doctore.

Pe sora O'Brien o mânca limba să povestească în amănunțime ce se întâmplase, dar disciplinată, așteptă.

Peter Lord spuse gânditor:

— A clacat?

Rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse aspru:

— Fă-mi rost de niște apă fiartă.

Sora O'Brien fu surprinsă și nelămurită, dar experiența acumulată în spital o opri să întrebe „de ce?” Dacă un doctor îi spunea să se ducă și să-i aducă o piele de aligator, nu-l contrazicea ci răspundea mecanic: „Da, doctore”, și ieșea ascultătoare din cameră să rezolve problema.

Roderick Welman întrebă:

— Vreți să spuneți că mătușa mea a murit fără testament... că nu și-a făcut niciodată un testament?

Domnul Seddon își lustrui ochelarii. Spuse:

— Se pare că așa stau lucrurile.

— Dar e uimitor!

Domnul Seddon tuși dezaprobat.

— Nu atât de uimitor pe cât vi se pare. Așa ceva se întâmplă mai des decât v-ați putea imagina. Există o superstiție în privința asta. Oamenii vor să creadă că au timp berechet. Simplul fapt de a-și scrie testamentul pare să-i facă să creadă că-și atrag moartea. Ciudat... dar așa este!

— Ați... ăă... discutat vreodată cu ea pe tema asta?

Domnul Seddon replica sec:

— Frecvent.

— Și ce spunea?

Domnul Seddon oftă.

— Veșnica poveste! Că e timp din belșug! Că nu are încă de gând să moară! Că nu e definitiv hotărâtă cum să-și împartă banii!

Elinor spuse:

— Dar, desigur, după primul atac...?

Domnul Seddon clătină din cap.

— Oh, nu, atunci a fost și mai rău. Nici să audă de asta!

Roddy spuse:

— Și nu vi se pare foarte ciudat?

— Oh, nu. Normal, boala a făcut-o mult mai nervoasă.

Elinor rosti cu glas uimit:

— Dar ea vroia să moară...

Continuând să-și lustruiască ochelarii, domnul Seddon remarcă:

— Ah, dragă domnișoară Elinor, mintea omenească e foarte ciudată. Poate credea că vrea să moară; dar, pe lângă gândul ăsta, nutrea speranța să-și revină complet. Și, după părerea mea, această speranță o făcea să considere testamentul ca fiind aducător de ghinion. De asta a tot amânat.

Dumneavoastră știți, continuă domnul Seddon, adresându-se, pe neașteptate, lui Roddy, într-un mod aproape personal, cum e să amâni și să eviți un lucru neplăcut... pe care nu vrei să-l abordezi direct?

Roddy se înroși, îngână:

— D...da, firește. Știu ce vreți să spuneți.

— Exact. Doamna Welman, întotdeauna, a avut de gând să-și facă testamentul, dar, de fiecare dată, mâine a fost mai bine decât azi! Își zicea întruna că e timp berechet.

Elinor spuse încet:

— Deci, din cauza asta era atât de tulburată, noaptea trecută... și intrase în panică, și cerea să veniți...

Domnul Seddon răspunse:

— Nu încape îndoială!

Roddy întrebă:

— Și ce-o să se întâmple acum?

— Cu averea doamnei Welman? Domnul Seddon tuși. Deoarece doamna Welman a murit fără testament, toate bunurile ei revin rudei celei mai apropiate... adică domnișoarei Elinor Carlisle.

Elinor întrebă încet:

— Totul, mie?

— Ia și Coroana un anumit procentaj, explică domnul Seddon. Apoi intră în detalii, încheie: Nu există dote sau tutele. Banii doamnei Welman au fost, în exclusivitate, ai ei, dispunând de ei după bunul plac. De aceea ei trec direct la domnișoara Carlisle. Ăă... cheltuielile de înmormântare, mă tem, că vor fi destul de mari, dar chiar și după scăderea lor, averea va rămâne considerabilă și e și bine investită în acțiuni de asigurare cât se poate de profitabile.

Elinor spuse:

— Dar Roderick...

Domnul Seddon tuși, ca și cum s-ar fi scuzat.

— Domnul Welman e numai nepotul soțului doamnei Welman. Nu e rudă de sânge.

— Așa-i, spuse Roddy.

Elinor rosti încet:

— De fapt, nici nu prea contează cui îi revine averea, căci urmează să ne căsătorim.

Dar nu se uită la Roddy.

Fu rândul domnului Seddon să spună: „Așa-i!”, și o spuse cam repede.

— Nu contează, nu-i așa? întrebă Elinor, aproape rugător.

Domnul Seddon plecase.

Chipul lui Roddy se contractă nervos. Spuse:

— Ție ți se cuvin. Așa e drept. Pentru numele lui Dumnezeu, Elinor, scoate-ți din cap că-ți port ranchiună. Nu vreau blestemații ăștia de bani!

Cu vocea ușor nesigură, Elinor spuse:

— N-am căzut de acord la Londra, Roddy, că nu va conta căruia dintre noi îi vor reveni, deoarece... deoarece ne vom căsători?

Roddy nu răspunse. Elinor insistă:

— Nu-ți amintești că așa ai spus, Roddy?

— Ba da.

Se uită în jos, la picioare. Era alb la față și posomorât, iar gura senzuală îi era încrețită de durere. Ridicându-și brusc capul, Elinor spuse:

— Nu contează... dacă ne vom căsători... Dar ne vom căsători, Roddy?

— Ne vom ce? întrebă el.

— Ne vom căsători unul cu celălalt?

— Parcă așa era vorba.

Glasul lui era indiferent, cu o foarte vagă nuanță tăioasă. Continuă:

— Dar, firește, Elinor, dacă acum ai alte gânduri...

— Oh, Roddy, de ce nu ești sincer? strigă Elinor.

El tresări. Apoi spuse încet, încurcat:

— Nu știu ce-a fost cu mine...

Elinor rosti înăbușit:

— Eu da...

Roddy spuse repede:

— Poate așa e. La urma urmei, nu-mi place deloc ideea să trăiesc din banii nevestei...

Albă la față, Elinor spuse:

— Nu e asta... E altceva... Se opri, apoi adăugă: E... Mary, nu-i așa?

Roddy mormăi nefericit:

— Cred că da. De unde știi?

Zâmbind chinuit, Elinor mărturisi:

— N-a fost greu... De câte ori te uiți la ea... oricine poate să-ți citească pe față...

Calmul lui se risipi brusc.

— Oh, Elinor... nu știi ce se întâmplă! Cred c-am să înnebunesc! Când am văzut-o prima dată... în pădure... doar cât i-am văzut chipul am... am simțit că totul se răstoarnă cu susu-n jos. Tu nu poți să înțelegi...

— Ba pot. Continuă.

— N-am vrut să mă îndrăgostesc de ea... eram foarte fericit cu tine. Oh, Elinor, ce ticălos sunt să vorbesc așa cu tine...

— Prostii. Continuă. Povestește-mi...

Roddy izbucni:

— Ești minunată... Nici nu știu cât mă ajută să-ți povestesc. Țin teribil de mult la tine, Elinor! Trebuie să mă crezi. Povestea cealaltă e ca o vrajă! A tulburat totul: concepția mea despre viață... modul meu de a mă bucura de ce-i în jurul meu, și... și toată ordinea firească a lucrurilor...

Elinor spuse blând:

— Dragostea... nu e rezonabilă...

Roddy acceptă nenorocit:

— Nu...

Cu glasul tremurând ușor, Elinor întrebă:

— I-ai spus ceva?

— Azi-dimineață... ca un prost... mi-am pierdut capul...

— Și?

— Bineînțeles că m-a... m-a pus la respect pe dată! Era revoltată. Din cauza mătușii Laura și... și a ta...

Elinor își scoase din deget inelul cu diamant și spuse:

— Mai bine ia-ți-l înapoi, Roddy.

Luându-l, fără să o privească, Roddy murmură:

— Nici n-ai idee ce bestie mă simt.

Elinor spuse cu glasul ei calm:

— Crezi că se va mărita cu tine?

— Habar n-am. Încă mult timp de-acum înainte, nu. Nu cred că ține la mine; dar poate o să ajungă să țină...

— Cred că ai dreptate. Trebuie să-i lași timp. Să n-o vezi o vreme, iar apoi... să reîncepi cu forțe proaspete.

— Scumpă Elinor! Ești cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată cineva, îi luă brusc mâna și i-o sărută. Să știi, Elinor, chiar te iubesc... la fel de mult ca înainte! Uneori, Mary mi se pare doar un vis. S-ar putea să mă trezesc din el... și să descopăr că ea n-a existat...

Elinor spuse!

— Dacă Mary n-ar fi existat...

Roddy rosti cu o ardoare neașteptată:

— Uneori doresc să nu fi existat... Tu și cu mine, Elinor, aparținându-ne unul altuia. Noi ne aparținem, nu-i așa?

Elinor își plecă încet capul.

— Oh, da... ne aparținem. Se gândi: „Dacă Mary n-ar fi existat...”

Capitolul V

Sora Hopkins spuse emoționată:

— A fost o înmormântare frumoasă!

Sora O'Brien răspunse:

— Oh, da. Și florile! Ai mai văzut așa flori frumoase? O harpă de crini albi cu o cruce de trandafiri galbeni. Frumos!

Sora Hopkins oftă și se servi cu o brișă. Cele două femei se aflau la „Blue Tit Gafe”. Sora Hopkins continuă:

— Domnișoara Carlisle e o fată darnică. Mi-a făcut un cadou drăguț, deși nu avea de ce.

— E o fată drăguță și bună, aprobă cu căldură sora O'Brien. Detest zgârșciții.

Sora Hopkins spuse:

— A moștenit o mare avere.

— Mă întreb... Sora O'Brien se opri.

— Da?

— Mi se pare ciudat că bătrâna nu și-a făcut testamentul.

— A fost o prostie! spuse sora Hopkins tăios. Oamenii ar trebui să fie forțați să-și facă testamentul! Altfel se pot ivi numai necazuri.

— Mă întreb, dacă și-ar fi făcut testamentul, cui i-ar fi lăsat banii?

Sora Hopkins spuse hotărâtă:

— Eu știu un singur lucru.

— Care?

— I-ar fi lăsat o sumă de bani lui Mary... Mary Gerrard.

— Da, așa-i, aprobă cealaltă. Apoi adaugă excitată: Ți-am povestit despre starea în care era, biata de ea, în noaptea aceea, când doctorul făcea tot ce-i stătea în puteri s-o calmeze. Domnișoara Elinor îi ținea mâinile și jura pe Dumnezeu cel Atotputernic – imaginația de irlandeză a sorei O'Brien o luă brusc razna – că va fi chemat avocatul și totul se va face cum vrea ea. „Mary! Mary!” striga biata bătrână. „Te referi la Mary Gerrard?” a întrebat-o domnișoara Elinor și a jurat pe loc că Mary își va căpăta drepturile!

Sora Hopkins întrebă cu îndoială:

— Chiar așa a fost?

— Exact așa, și am să-ți mai spun ceva, soră Hopkins. După părerea mea, dacă doamna Welman ar fi apucat să-și facă testamentul, e posibil să fi fost o surpriză pentru toți!

Cine știe dacă nu i-ar fi lăsat și ultimul bănuț lui Mary Gerrard!

Sora Hopkins se îndoi:

— Nu cred că ar fi făcut asta. Eu nu sunt de acord să nu-ți lași banii celor din același sânge cu al tău.

— Există sânge și sânge, spuse sora O'Brien, enigmatică.

— Ce-oi mai vrea să spui și cu asta?

Sora O'Brien rosti cu demnitate:

— Eu nu sunt bârfitoare. Și n-am să întinez numele unei moarte.

Sora Hopkins dădu încetișor din cap:

— Asta așa e. Sunt de acord cu dumneata. Cu cât vorbești mai puțin, cu atât mai bine.

Își umplu ceașca cu ceai. Sora O'Brien întrebă:

— Apropo, ai găsit tubul cu morfină, când ai ajuns acasă?

Sora Hopkins se încruntă.

— Nu. Nu înțeleg și pace ce s-a întâmplat cu el, dar cred că se poate să fie așa: poate l-oi fi pus pe marginea poliței căminului, cum fac adesea, când încui dulapul, și s-ar putea să fi căzut în coșul de hârtii, care era plin cu gunoi și pe care l-

am golit în lada de gunoi, chiar când am plecat de-acasă. Se opri. Așa trebuie să fi fost, căci altfel mi văd ce se putea întâmpla cu el.

— Înțeleg, spuse sora O'Brien. Da, dragă, asta trebuie să fi fost. Dumneata nu-ți lași geanta pe unde apuci – doar în holul de la Hunterbury – așa că trebuie să se fi întâmplat exact cum ai spus. S-a dus la lada de gunoi.

— Asta-i drept, spuse repede sora Hopkins. Nu putea fi altfel, nu-i așa?

Se servi cu o felie de tort.

— Nu s-ar fi putut... Se opri.

Cealaltă aprobă repede – poate puțin prea repede.

— În locul dumatăle, nu mi-aș face atâtea probleme, spuse ea lejer.

— Nu-mi fac probleme...

Tânăra și severă în rochia ei de doliu, Elinor stătea la biroul masiv din biblioteca doamnei Welman. În fața ei zăceau împrăștiate diferite hârtii. Terminase de pus întrebări servitoarelor și doamnei Bishop. Acum, cea care intrase și se oprise ezitant lângă ușă, era Mary Gerrard.

— Ați vrut să mă vedeți, domnișoară Elinor?

Elinor înălță privirea.

— Oh, da, Mary. Vrei să vii aici să iei loc?

Mary se apropie și se așează pe scaunul arătat de Elinor.

Era puțin întors spre fereastră și lumina cădea pe fața ei, scoțând în evidență puritatea de porțelan a pielii și strălucirea părului auriu.

Elinor își ținea mâna, astfel încât să-i ascundă puțin fața. Printre degete putea urmări chipul celeilalte fete.

Gândi: „E posibil să urăști atât de mult pe cineva și să n-o arăți?”

Cu glas tare, spuse:

— Cred că știi, Mary, că mătușa mea s-a interesat, întotdeauna, de tine și că a preocupat-o viitorul tău.

Mary îngână cu glasul său moale:

— Doamna Welman a fost, întotdeauna, foarte bună cu mine.

Elinor continuă, rece și detașată:

— Știi că mătușa mea, dacă ar fi avut timp să-și facă testamentul, ar fi lăsat câteva donații. Cum a murit fără testament, îmi revine mie obligația de a-i îndeplini dorințele. M-am consultat cu domnul Seddon și, la sfatul lui, am schițat un tabel cu sumele pentru servitori în raport cu vechimea în serviciu, etc. Se opri. Tu, firește, nu te încadrezi în categoria asta.

Sperase poate, că acele cuvinte vor fi ca o înțepătură, însă nu văzu nici o schimbare pe chipul celeilalte. Mary accepta cuvintele la justa lor valoare și asculta ce mai avea să urmeze.

Elinor spuse:

— Deși mătușii mele i-a fost greu să vorbească, în mod coerent, în acea ultimă seară, a reușit să se facă înțeleasă. Vroia neapărat să-ți lase o dotă care să-ți asigure viitorul.

Mary răspunse liniștit:

— A fost foarte amabil din partea ei.

Elinor rosti cu bruschete:

— Imediat ce se termină verificarea bunurilor, aranjez să-ți fie transferate pe numele tău două mii de lire... bani de care vei putea dispune după bunul tău plac.

Mary se îmbujora.

— Două mii de lire? Oh, domnișoară Elinor, ce bună sunteți! Nici nu știu ce să spun.

Elinor vorbi apăsător:

— Nu e nici o bunătate din partea mea și te rog să nu spui nimic.

Mary se înroși.

— Nu știți ce va însemna asta pentru mine, murmură.

— Mă bucur.

Ezită, își mută privirea în cealaltă parte a camerei. Cu un ușor efort, spuse:

— Mă întreb... ai vreun plan?

Mary spuse repede:

— Oh, da. Am să mă calific în ceva. În masaj, poate. Așa m-a sfătuit sora Hopkins.

— Pare o idee foarte bună. Voi încerca să aranjez cu domnul Seddon să-ți dea cât mai repede, în avans, niște bani... dacă se

poate, chiar imediat.

— Sunteți foarte, foarte bună, domnișoară Elinor, rosti recunoscătoare Mary.

Elinor spuse sec:

— Asta a fost dorința mătușii Laura. Ezită, apoi adăugă: Ei bine, cred că asta a fost tot.

De data asta, concedierea aceea hotărâtă din glas, ustură pielea fină a lui Mary. Se ridică, spunând liniștită: „Vă mulțumesc foarte mult, domnișoară Elinor”, și părăsi camera.

Elinor ramase foarte calmă, privind drept în față. Chipul îi era complet impasibil. Numic nu trăda ce se petrecea în mintea ei. Rămase mult timp... așa, nemișcată.

În cele din urmă, Elinor plecă în căutarea lui Roddy. Îl găsi în camera de zi. Stătea și privea pe fereastră. La intrarea ei, se întoarse rapid.

Elinor spuse:

— Am rezolvat-o! Cinci sute pentru doamna Bishop... e aici de mulți ani. O sută pentru bucătăreasă și câte cincizeci pentru Milly și Olive. La restul câte cinci lire. Douăzeci și cinci pentru Stephens, grădinarul șef; și ar mai fi bătrânul Gerrard, bineînțeles. N-am făcut încă nimic pentru el. E rușinos. Mă întreb dacă n-ar trebui pensionat?

Se opri, apoi continuă aproape cu repeziciune:

— Am prevăzut două mii pentru Mary și Gerrard. Nu crezi că asta ar fi dorit mătușa Laura? Mi se pare o sumă corectă.

Roddy rosti fără s-o privească:

— Da, foarte corectă, întotdeauna ai judecat bine, Elinor. Se întoarse din nou spre fereastră.

Elinor își ținu o clipă respirația, apoi începu să vorbească repezit, cu o grabă nervoasă, rostogolind cuvintele incoerent:

— Mai e ceva... Vreau să... așa e drept... vreau să spun, tu trebuie să ai partea ta, Roddy.

Cum el se răsuci cu chipul aprins de mânie, Elinor continuă și mai repede:

— Nu, ascultă, Roddy. E o problemă de dreptate pur și simplu! Bani au fost ai unchiului... care i-a lăsat soției sale... e normal că el și-a dorit întotdeauna să-ți parvină ție. Și

mătușa Laura avea intenția asta. Știu că și ea gândea la fel, am dedus-o din lucrurile pe care le spunea. Dacă mie mi-au rămas banii ei, tu ai putea lua banii care au fost ai lui... așa e cinstit. Eu... eu nu pot să trăiesc cu ideea că te-am furat... doar pentru că mătușei Laura i-a fost frică să lase un testament. Trebuie... trebuie să înțelegi logica lucrurilor!

Fața prelungă a lui Roderick deveni lividă. Spuse:

— Doamne, Elinor, chiar vrei să mă simt un ticălos? Ai crezut, crezi, chiar și pentru o clipă, că eu aș putea... aș putea primi banii ăștia de la tine?

— Nu ți-i dau eu. Așa e drept... ți se cuvin.

Roddy strigă:

— Nu vreau banii tăi!

— Nu-s ai mei!

— Sunt ai tăi după lege... și asta e tot ce contează! Pentru Dumnezeu, tratează lucrurile strict legal!

— N-am să iau nici un penny de la tine. Nu mai face pe lady mărinimoasa cu mine!

Elinor strigă:

— Roddy!

Roddy își trecu mâna peste față.

— Oh, draga mea, îmi pare rău. Nu știu ce vorbesc. Mă simt atât de derutat... atât de pierdut...

Elinor spuse blând:

— Roddy, bietul de tine...

El se întoarse din nou la fereastră și se juca cu ciucurii storului. Rosti pe un ton nou, detașat:

— Știi ce... planuri are Mary Gerrard?

— După spusele ei, are de gând să se califice ca maseuză.

— Înțeleg.

Se lăsă tăcerea. Elinor își reveni și își semeți capul. Când vorbi, glasul său sună foarte autoritar.

— Roddy, vreau să mă asculți cu atenție!

Roddy se întoarse ușor surprins.

— Desigur, Elinor.

— Vreau să-mi urmezi sfatul.

— Și care e sfatul tău?

Elinor rosti calmă:

— Tu nu ești permanent ocupat. Îți poți lua din când în când vacanță, nu-i așa?

— Da.

— Atunci... fă-o! Pleacă undeva peste hotare, pentru... trei luni, să zicem. Pleacă singur. Fă-ți prieteni noi, vizitează locuri noi. Să vorbim foarte deschis, în momentul de față, crezi că ești îndrăgostit de Mary Gerrard. Poate chiar ești. Însă nu e momentul să te apropii de ea... o știi foarte bine. Logodna noastră e definitiv desfăcută. Deci, du-te în străinătate ca un bărbat liber, și, la capătul celor trei luni, tot ca bărbat liber, ia o hotărâre. Atunci vei ști dacă... o iubești cu adevărat pe Mary, sau dacă a fost o pasiune trecătoare. Iar dacă vei fi sigur ca, într-adevăr, o iubești... ei bine, întoarce-te la ea și spune-i-o, și poate atunci te va asculta.

Roddy veni spre ea. Îi luă mâinile în ale lui.

— Ești minunată, Elinor! Ești atât de lucidă! Atât de obiectivă! În tine nu-i nici urmă de ranchiună sau meschinărie. Te admir mai mult decât pot spune. Voi face exact ce-mi propui. Voi pleca, rupându-mă de tot... și voi afla dacă sentimentul meu e autentic sau doar m-am făcut prostește de râs. Elinor, draga mea, nici nu știi cât țin la tine! Îmi dau perfect seama ca, întotdeauna, ai fost de mii de ori mai bună ca mine. Draga mea, fii binecuvântată pentru bunătatea ta.

Repede, impulsiv, o sărută pe obraz și ieși din cameră.

Era poate mai bine că nu întoarse capul să-i vadă fața.

Câteva zile mai târziu, Mary îi împărtăși sorei Hopkins noile ei planuri.

Femeia aceea practică o feliicită din toată inima.

— Asta-i un mare noroc pentru tine, Mary, spuse ea. Bătrâna putea să aibă intenții bune față de tine, dar, atât timp cât nu vezi scris negru pe alb cum stă treaba, intențiile nu-ți ajută la nimic. Ai fi putut foarte ușor să nu te alegi cu nimic.

— Domnișoara Elinor mi-a spus că, în noaptea în care a murit, doamna Welman i-a cerut să facă ceva pentru mine.

Sora Hopkins pufni.

— S-ar putea, însă multe lucruri se fac uitate după aceea. Mai ales între rude. Am văzut ceva la viața mea, așa că știu ce spun. Oamenii pe patul morții își lasă fiul iubit sau fiica iubită să le îndeplinească dorințele. În nouă cazuri din zece, fiul iubit și fiica iubită găsesc un foarte bun motiv să nu facă nimic de genul ăsta. Așa e natura umană și nimănui nu-i place să împartă banii cu altcineva, afară doar dacă e stipulat legal. Mary, fata mea, îți spun că ai fost norocoasă.. Domnișoara Carlisle e mai cinstită decât majoritatea oamenilor.

Mary spuse încetișor:

— Și totuși... într-un fel... simțeam că nu mă place.

— Și are și motiv, așa spune. Ei, hai, nu te mai uita atât de nevinovat, Mary! De câtva timp, domnul Roderick te soarbe din ochi.

Mary se făcu roșie ca focul.

Sora Hopkins continuă:

— După părerea mea, s-a aprins rău de tot. Și-a pierdut dintr-o dată capul după tine. Dar tu, fata mea? Simți ceva pentru el?

Ezitănd, Mary spuse:

— N...nu știu. Nu cred. Însă e foarte drăguț, recunosc.

— Hm! Eu nu mi l-aș alege ca ideal. E unul din bărbații pisălogi și mereu un ghem de nervi. Mai face și tărăboi, când e vorba de mâncarea lui. Majoritatea bărbaților sunt așa. Nu te grăbi, draga mea. Cu fizicul tău, îți poți permite să alegi. Zilele trecute, sora O'Brien mi-a spus că ar fi nimerit să intri în cinematografie. Mereu am auzit că se caută blondele.

Cu fruntea ușor încrețită, Mary spuse:

— Soră, ce credeți că ar trebui să fac cu tata? El susține că s-ar cuveni să-i dau o parte din bani.

— Să nu faci una ca asta! Doamna Welman n-a avut niciodată de gând să-i dea banii ăștia lui. După părerea mea, și-ar fi pierdut slujba demult, dacă n-ai fi fost tu. N-am văzut niciodată un om mai leneș!

— E ciudat că, având atâtia bani, nu și-a făcut un testament în care să specifice cum să fie împărțiți după moartea ei.

Sora Hopkins scutură din cap.

— Ai să fii surprinsă, dar așa sunt oamenii. Mereu amână.

— Mi se pare o prostie.

Zâmbind ușor, sora Hopkins întrebă:

— Tu ai să-ți faci testamentul, Mary?

— Oh, nu.

— Și totuși ai peste douăzeci și unu de ani.

— Dar... eu... eu n-am nimic de lăsat... cel puțin acum.

Sora Hopkins rosti apăsător:

— Ba ai! Și încă o sumă frumoșică!

— Da, dar nu-i nici o grabă...

— Te-am prins! spuse sora Hopkins sec. Ești la fel ca ceilalți.

Dacă ești foarte tânără, nu înseamnă că nu poți, în orice clipă, să fii călcată de mașină pe stradă sau să ai vreun accident.

Mary râse:

— Nici măcar nu știu cum se face un testament.

— Destul de simplu. Poți să obții un formular de la poștă. Să mergem chiar acum să luăm unul.

În căsuța sorei Hopkins, cu formularul în față, se trecu la discutarea problemei. Sora Hopkins se amuza copios. După cum spunea ea, testamentul e cel mai bun lucru la un deces.

Mary întrebă:

— Dacă nu-mi fac testamentul, cui i-ar reveni banii?

— Tatălui tău, cred.

— N-o să pună mâna pe ei, zise Mary tăios. Mai de grabă îi las mătușii din Noua Zeelandă.

Veselă, sora Hopkins spuse:

— Oricum, nu i-ar prea fi de folos tatălui tău... așa spune că nu mai are prea mult de trăit.

Atât de des auzise Mary fraza aceasta, rostită de sora Hopkins, încât nu se mai simțea impresionată.

— Nu mai țin minte adresa mătușii. N-am mai auzit de mulți ani, de ea.

— Nu cred că asta contează. Îi știi numele de botez?

— Mary. Mary Riley.

— E perfect. Scrie că lași totul lui Mary Riley, sora Elizei Gerrard din Hunterbury, Maidensford.

Aplecată deasupra formularului, Mary începu să scrie.

Ajunsă la capăt, se înfioră brusc. O umbră se interpusese între ea și soare. Ridicând privirea, o văzu pe Elinor Carlisle uitându-se pe fereastră în încăpere. Elinor spuse:

— Ce faci atât de preocupată?

— Își face testamentul, asta face, spuse râzând sora Hopkins.

— Își face testamentul? Elinor începu să râdă brusc...

Un râs ciudat... aproape isteric. Spuse:

— Așadar, îți faci testamentul, Mary. E ciudat. E foarte ciudat...

Încă râzând, se întoarse și plecă grăbită în lungul străzii.

Sora Hopkins se uita lung în urma ei.

— Ce-o fi cu ea? Ce i-a venit?

Elinor nu făcu mai mult de câțiva pași – încă râdea, când simți cum din spate o mână îi prinde brațul. Se opri brusc și se întoarse.

Doctorul o privea drept, cu fruntea încruntată.

— De ce râdeai?

— De fapt... nu știu.

— Asta-i un răspuns destul de prostesc, spuse Peter Lord.

Elinor roși.

— Cred că trebuie să fie ceva nervos... sau așa ceva. M-am uitat pe fereastra sorei Hopkins și... și am văzut-o pe Mary Gerrard scriindu-și testamentul. Asta m-a făcut să râd; nu știu de ce!

Lord spuse abrupt:

— Nu?

— A fost o prostie din partea mea... Îți spun... Sunt nervoasă.

— Îți voi prescrie un tonic.

Elinor rosti mușcător:

— Ce util!

— Total inutil, sunt de acord, zâmbi dezarmat Lord. Dar e singurul lucru pe care-l poți face, când oamenii nu vor să-ți spună ce se întâmplă cu ei!

— Cu mine nu se întâmplă nimic.

— Se întâmplă o grămadă de lucruri cu dumneata.

— Cred că e din cauza tensiunii din ultimul timp...

— Nu mă îndoiesc că ți-a pus nervii la încercare. Dar nu despre asta vorbeam. Se opri. Stai... rămâi mai mult pe aici?

— Plec mâine.

— Nu o să... locuiești aici?

Elinor clătina din cap.

— Nu, niciodată. Cred că... cred că... am să vând casa dacă am să primesc o ofertă bună.

Doctorul Lord rosti plat:

— Înțeleg...

— Acum trebuie să plec.

Întinse mâna cu fermitate. Peter Lord i-o luă și o reținu. Spuse foarte repede:

— Domnișoară Carlisle, vrei să fii bună să-mi spui ce aveai în minte, puțin mai înainte, când râdeai?

Ea își smulse iute mâna.

— Ce-aș fi putut să am în minte?

— Asta aș vrea să știu și eu.

Elinor rosti nervoasă:

— Mi s-a părut ciudat, asta-i tot!

— Că Mary Gerrard își făcea testamentul? De ce? Să-ți faci testamentul e un lucru cât se poate de firesc și rezonabil. Evită o mulțime de necazuri. Uneori, firește, provoacă necazuri!

— Bineînțeles... toți ar trebui să-și facă testamentul. N-am vrut să afirm contrariul.

— Doamna Welman trebuia să și-l facă și ea.

Elinor rosti cu însuflețire:

— Da, într-adevăr.

Chipul i se îmbujoră.

Pe neașteptate, doctorul spuse:

— Dar dumneata?

— Eu?

— Da. Chiar adineauri ai spus că toți ar trebui să-și facă testamentul! Dumneata ți l-ai făcut?

Elinor îl privi lung câteva clipe, apoi izbucni în râs.

— Extraordinar! Nu, nu mi l-am făcut. Nu m-am gândit la asta! Sunt exact la fel ca mătușa Laura. Uite, chiar acum mă duc acasă și-i scriu domnului Seddon despre asta.

Peter Lord spuse:

— O treabă foarte înțeleaptă.

În bibliotecă, Elinor tocmai terminase o scrisoare:

Dragă domnule Seddon, Vrei să întocmești un testament în numele meu și să mi-l trimiți la semnat? Unul foarte simplu. Vreau să las absolut tot ce-mi aparține lui Roderick Welman.

A dumitale sinceră, Elinor Carlisle

Se uită la ceas. Peste câteva minute se ridică poșta.

Deschise sertarul biroului, apoi își aminti că ultimul timbru îl folosisese în dimineața aceea. Totuși, era sigură că trebuie să mai fie câteva în dormitorul ei.

Urcă la etaj. Când se întoarse în bibliotecă, îl găsi pe Roddy stând lângă fereastră.

El spuse:

— Așadar, mâine plecăm. Bunul, bătrânul Hunterbury!

Am trăit vremuri grozave aici.

— Ai ceva împotriva să-l vând?

— Oh, nu, nu! Îmi dau foarte bine seama că e cel mai bun lucru pe care l-ai putea face.

Se lăasă tăcerea. Elinor luă scrisoarea, își aruncă ochii peste ea, apoi o băgă în plic și lipi timbrul.

Capitolul VI

Scrisoarea serei O'Brien către sora Hopkins:

14 iulie..., Laborough Court

Dragă Hopkins, Aveam de gând să-ți scriu, încă de acum câteva zile. Casa de aici e încântătoare și peisajul minunat, însă nu pot spune că e tot atât de confortabil ca la Hunterbury, cred că înțelegi ce vreau să spun.

Într-un sat izolat e greu să găsești servitoare, iar fetele pe care le au sunt toate nepricepute, iar unele nu prea îndatoritoare și, deși nu sunt omul care să creeze probleme, mâncarea care ți se aduce pe tavă ar trebui cel puțin să fie fierbinte. N-ai unde să pui un ceainic la fiert, iar ceaiul nu e întotdeauna preparat cu apă fiartă! Totuși, așa-i peste tot.

Pacientul e un domn drăguț și liniștit... dublă pneumonie, dar criza a trecut și doctorul spune, că merge spre bine.

Ceea ce vreau să-ți spun și care o să te intereseze foarte tare

e cea mai ciudată coincidență pe care ai auzit-o vreodată. În salon, pe pian, există o fotografie într-o ramă mare de argint și, mă crezi sau nu, e aceeași fotografie despre care ți-am povestit... cea semnată Lewis, pe care mi-a cerut-o doamna Welman. Se înțelege că am fost intrigată... Cine n-ar fi fost? L-am întrebat pe valet cine e, la care el mi-a răspuns pe loc că era „fratele lui lady Rattery, Sir Lewis Rycroft”. A locuit, se pare, nu departe de aici și a fost omorât în război.. Foarte trist, nu? Am întrebat, ca din întâmplare, dacă a fost înșurat, și valetul mi-a răspuns că da, dar că lady Rycroft a fost dusă la un azil de nebuni, biata femeie, curând după căsătorie. Mi-a spus că încă trăiește. Ei, nu-i interesant? Și noi care ne imaginasem cu totul altceva! Trebuie să fi ținut foarte mult unul la altul, el și doamna, dar n-au putut să se căsătorească din cauza soției de la azil. Exact ca în filme, nu-i așa? și cum s-a gândit toți anii aceia și s-a uitat la fotografie, chiar înainte de a muri! Valetul spune că el a fost ucis în 1917. Mi se pare o poveste de iubire foarte romantică.

Ai văzut noul film cu Myrna Loy? Știi că urma să ruleze la Maidensford săptămâna asta. Oh, e cumplit să fii înmormântat la țară! Nu există nici măcar cinematograful! Nu-i de mirare că nu poți găsi o servitoare ca lumea!

Ei bine, deocamdată, îți spun la revedere, și scrie-mi tot ce e nou.

A dumitale sinceră, Eileen O'Brien

Scrisoarea serei Hopkins către sora O'Brien:

14 iulie..., Rose Cottage

Dragă O'Brien, Pe aici totul e ca de obicei. Hunterbury e pustiu... toți servitorii au plecat și s-a pus o tăbliță cu: „De vânzare”. Zilele trecute am văzut-o pe doamna Bishop. Stă la o soră, la câteva mile de aici. E foarte tulburată, poți să-ți închipui, că se vinde casa. Se pare că ea era sigură că domnișoara Carlisle o să se mărite cu domnul Welman și că vor locui aici. Doamna B. Spune că au rupt logodna! Domnișoara Carlisle a plecat la Londra, curând după plecarea dumitale. În câteva rânduri, s-a purtat foarte ciudat. Nu știi deloc ce să cred despre ea! Mary Gerrard e la Londra și a

început cursurile de maseuză. O treabă foarte bună, după părerea mea. Domnișoara Carlisle i-a promis că-i dă două mii de lire, ceea ce cred că e foarte frumos din partea ei și nu mulți ar fi făcut-o.

Apropo, ce ciudat se înlănțuie uneori lucrurile! Îți amintești că mi-ai vorbit de o fotografie semnată „Lewis”, și pe care ți-a arătat-o doamna Welman? Zilele trecute, am avut o discuție cu doamna Slattery (a fost menajera doctorului Ransome, care a lucrat aici, înaintea doctorului Lord), și care, trăind aici de când s-a născut, cunoaște absolut totul despre lumea din partea locului. Am abordat subiectul, ca din întâmplare, aducând vorba de numele de botez și spunând că Lewis e un nume puțin obișnuit prin părțile astea, iar ea, printre alte nume, l-a menționat și pe cel de Sir Lewis Rycroft de la Forbes Park. A luptat în război, în divizia 17 infanterie și a fost omorât spre sfârșitul războiului. Atunci am spus: „A fost bun prieten cu doamna Welman de la Hunterbury, nu-i așa?” Și imediat ea mi-a aruncat o privire și a spus: „Da, foarte bun, și unii susțineau că mai mult decât prieten,” dar ea nu e bârfitoare... și de ce n-ar fi fost prieteni? Așa că eu i-am spus că, în mod sigur, la vremea aceea, doamna Welman era văduvă, iar ea mi-a zis: „Oh, da, era văduvă”. Prin urmare, dragă, am înțeles imediat ce vroia să sugereze cu asta, așa că, în cazul ăsta, mi se pare ciudat că nu s-au căsătorit, la care ea mi-a explicat pe loc: „Nu se puteau căsători. El avea nevastă, dar era într-un azil de nebuni”. Prin urmare, vezi, acum știm totul despre povestea asta. Ținând cont de cât de ușor se divorțează în ziua de azi, e rușinos că, la vremea respectivă, nebunia nu a constituit motiv de divorț.

Îți aduci aminte de tipul ăla tânăr și arătos, Ted Bigland, care-i tot dădea târcoale lui Mary Gerrard? A venit să-mi ceară adresa ei de la Londra, dar nu i-am dat-o. După părerea mea, nu-i de ea. Nu știu, dragă, dacă ai observat, dar domnul R. W. Era lulea după ea. Păcat, pentru că asta a provocat necazuri. Ține minte vorbele mele, ăsta e motivul care a dus la ruperea logodnei lui cu domnișoara Carlisle. Și, dacă mă întrebi, asta a afectat-o foarte rău. Nu știu ce a văzut la el, eu n-aș da doi

bani pe el, dar am auzit, dintr-o sursă demnă de încredere, că mereu a fost nebună după el. Se pare că el chiar a făcut-o de oaie, nu-i așa? Și ei i-au rămas toți banii! Cred că lui i s-a dat întotdeauna de înțeles că mătușa sa îi va lăsa ceva substanțial.

Bătrânul portar Gerrard e pe ducă, nu mai are mult. A avut mai multe ameteți grave. E tot atât de bădăran și ciufut cum îl știi. Zilele trecute, a spus că Mary nu e fata lui. „În locul dumitale mi-ar fi rușine să spun așa ceva despre nevasta mea”, i-am spus. Dar s-a uitat la mine și a cârâi: „Nu ești decât o proastă. Nu înțelegi nimic”. Politicos, nu? Dar, crede-mă, i-am întors-o și eu! Nevasta lui a fost camerista doamnei Welman, înainte de căsătorie, cred.

Am văzut săptămâna trecută, „Pământul făgăduinței”. A fost grozav! Se pare că, în China, femeile trebuie să îndure multe.

A dumitale pentru totdeauna, Jessie Hopkins

Carte poștală a sorei Hopkins către sora O'Brien:

Închipuie-ți că scrisorile noastre s-au întâlnit pe drum!

Nu-i așa că vremea asta e cumplită?

Carte poștală a sorei O'Brien către sora Hopkins:

Am primit scrisoarea dumitale azi-dimineață. Ce coincidență!

Scrisoarea lui Roderick Welman către Elinor Carlisle:

15 iulie

Draga Elinor, Tocmai am primit scrisoarea ta. Nu, zău, n-am nici o părere de rău că vrei să vinzi Hunterbury. Drăguț din partea ta că mă consulți. Dacă n-ai de gând să locuiești acolo, și sigur nu ai de gând, e cel mai bun lucru pe care-l poți face. Totuși, s-ar putea să nu scapi chiar așa ușor de ea. E o casă uriașă pentru cerințele de azi, dar, desigur, a fost modernizată și e în pas cu vremea. Are camere bune pentru servitori, gaze, lumină electrică și tot ce-i trebuie. În tot cazul, sper să ai noroc!

Căldura de aici e minunată, îmi petrec ore întregi în mare. Lumea e destul de ciudată, dar nu mă prea amestec cu ea. Odată mi-ai spus că nu sunt sociabil. Mă tem că ai avut dreptate. Găsesc că majoritatea rasei umane e extraordinar de respingătoare.

Probabil e valabilă și reciprocă.

Îmi zic de mult că tu ești unul din exponenții cu adevărat satisfăcători ai umanității. Într-o săptămână sau două, am de gând să mă duc să-mi îmbăt ochii pe Coasta Dalmației. Începând din 22, adresa mea va fi: Thomas Cook, Dubrovnik. Dacă te pot ajuta cu ceva, dă-mi de știre.

Cu admirație și recunoștință, al tău, Roddy

Scrisoarea domnului Seddon de la firma Seddon, Blatherwick & Seddon către domnișoara Elinor Carlisle:

20 iulie..., 104 Bloomsbury Square

Dragă domnișoară Carlisle, Părerea mea sinceră e că ar trebui să acceptați oferta de douăsprezece mii cinci sute (12.500) de lire a maiorului Somervell pentru Hunterbury. Proprietățile mari sunt extrem de greu de vândut, în momentul de față, iar prețul oferit pare a fi dintre cele mai avantajoase. Oricum, oferta e condiționată de imediata intrare în posesie și știu că maiorul Somervell a vizitat și alte proprietăți în împrejurimi, așa că sfatul meu este să acceptați imediat.

Am înțeles că maiorul Somervell vrea să ia casa mobilată pentru o perioadă de trei luni, timp în care formele legale ar putea fi definitive și s-ar trece la vânzarea propriu-zisă.

Referitor la locatarul căsuței portarului, Gerrard, și la problema pensionării lui, am auzit de la doctorul Lord că bătrânul e foarte bolnav și nu mai are mult de trăit.

Testamentul mătușii dumneavoastră încă nu a fost admis la verificare, însă i-am trimis, în avans, o sută de lire domnișoarei Mary Gerrard, până la definitivarea problemei dotei.

Al dumneavoastră sincer, Edmund Seddon

Scrisoarea doctorului Lord către domnișoara Elinor Carlisle:
24 iulie...

Dragă domnișoară Carlisle, Bătrânul Gerrard a decedat azi. Aș putea să vă ajut în vreun fel? Aud că i-ați vândut casa noului nostru deputat, maiorul Somervell.

Al dumatăle sincer, Peter Lord

Scrisoarea domnișoarei Elinor Carlisle către Mary Gerrard:
25 iulie...

Dragă Mary, Îmi pare atât de rău de moartea tatălui tău. Am primit o ofertă pentru Hunterbury... de la maiorul Somervell. E nerăbdător să se mute. Plec acolo să triez hârtiile mătușii și să fac curățenie generală. Ai putea să muți lucrurile tatălui tău cât mai repede? Sper că te simți bine și că învățarea meseriei de maseuză nu ți se pare prea istovitoare.

A ta, foarte sinceră, Elinor Carlisle

Scrisoarea lui Mary Gerrard către sora Hopkins:

25 iulie...

Dragă soră Hopkins, Vă mulțumesc foarte mult pentru scrisoarea în care mi-ai scris despre tata. Mă bucur că nu a suferit. Domnișoara Elinor îmi scrie că a vândut Hunterbury și că ar vrea să eliberez cât mai repede căsuța. Pot să stau la dumneavoastră când vin mâine la înmormântare?

Dacă da, nu vă deranjați să-mi răspundeți.

Cu afecțiune, Mary Gerrard

Capitolul VII l.

Joi, 27 iulie, Elinor Carlisle ieși din hotelul „King's Arms” și rămase în loc, câteva clipe, privind în susul și în josul străzii din Maidensford.

Brusc, cu o exclamație de plăcere, traversă strada principală.

Nu avea cum să se înșele asupra siluetei viguroase și pline de prestanță, asupra acelui mers semeț și calm de galion cu pânzele sus.

— Doamnă Bishop!

— Vai, domnișoara Elinor! Asta da, surpriză! Nu știam că sunteți aici! Dacă aș fi știut, aș fi venit eu însămi la Hunterbury! Cine are grijă de dumneavoastră acolo? Sau ați adus pe cineva de la Londra?

Elinor clătină din cap.

— Nu stau acasă. Stau la „King's Anns”.

Doamna Bishop privi peste drum și pufni cu îndoială.

— Se poate locui acolo, am auzit, admise ea. E curat. Și bucătăria se spune ca e bună, dar nu e la fel cu cea cu care sunteți obișnuită, domnișoară Elinor.

Elinor zâmbi.

— Am tot confortul și e vorba doar de două, trei zile.

Trebuie să sortez lucrurile din casă. Toate obiectele personale ale mătușii; și ar mai fi câteva piese de mobilier pe care aş vrea să le duc la Londra.

— Deci casa e chiar vândută?

— Da. Maiorului Somervell, noul nostru deputat în Parlament. Sir George Kerr a murit și an avut loc alegeri parțiale.

— Am scăpat de opoziție, spuse doamna Bishop cu mândrie. De aici, din Maidensford, n-am avut decât conservatori.

Elinor spuse:

— Mă bucur că cel ce a cumpărat casa chiar vrea să locuiască în ea. Mi-ar fi părut rău să fi fost transformată în hotel sau să i se fi modificat construcția.

Doamna Bishop închise ochii și persoana ei aristocrată fii străbătută de un fior.

— Da, într-adevăr, ar fi fost îngrozitor... tare îngrozitor. E destul de rău numai să te gândești că a încăput pe mâini străine.

— Da, dar vezi dumneata, pentru mine... singură, ar fi fost mult prea mare.

Doamna Bishop pufni. Elinor spuse repede:

— Vreau să te întreb dacă există vreo mobilă pe care ți-ar plăcea s-o iei dumneata. Dacă da, aş fi bucuroasă să ți-o dau.

Doamna Bishop zâmbi luminos și spuse recunoscătoare:

— Vai, domnișoară Elinor, sunteți foarte mărinimoasă... foarte bună. Dacă nu cer prea mult...

— Oh, nu.

— Întotdeauna am admirat secretaire-ul din salon. E o piesă atât de frumoasă!

Elinor și-l aminti; era o piesă foarte decorativă, cu încrustații de marchetărie. Spuse repede:

— Bineînțeles că poți să-l iei, doamnă Bishop. Altceva?

— Zău, nu, domnișoară Elinor. Întotdeauna ați fost extrem de generoasă.

Elinor spuse:

— Mai sunt câteva scaune în același stil. Le-ai vrea?

Doamna Bishop acceptă scaunele cu mulțumirile de rigoare.

Explică:

— Momentan stau la sora mea. Pot să vă ajut cu ceva? Pot veni cu dumneavoastră la Hunterbury, dacă vreți. N-ar fi nici o problemă, vă asigur... mi-ar face plăcere. E o sarcină atât de melancolică să umbli printre lucrurile doamnei Welman!

Elinor spuse:

— Mulțumesc, doamnă Bishop, dar aș prefera s-o fac singură. Unele lucruri se fac mai bine de unul singur...

Doamna Bishop rosti înțepată:

— Cum vreți dumneavoastră, bineînțeles.

Apoi continuă:

— A venit aici și fata lui Gerrard. Însmormântarea a fost ieri. Stă la sora Hopkins. Am auzit că, în dimineața asta, se duc și ele la Hunterbury, să elibereze căsuța.

— Da, am rugat-o pe Mary să se ocupe de asta... Mă bucur că te-am văzut, doamnă Bishop. N-am să uit de secretaire și de scaune. Acum trebuie să plec.

Îi strânse mâna și se îndepărtă.

Intră în brutărie și cumpără o pâine. Apoi intră la lăptărie și cumpără unt și lapte.

În cele din urmă, intra la băcănie.

— Aș vrea niște pastă pentru sandviciuri.

— Desigur, domnișoară Carlisle. Domnul Abbott însuși ieși să servească clienta, dându-l la o parte pe tânărul său băiat de prăvălie. Ce v-ar plăcea? Somon sau creveți? Curcan sau limbă? Somon și sardine? Șuncă și limbă?

Luă din raft borcan după borcan și le înșiră pe tejghea.

Elinor spuse zâmbind ușor:

— În ciuda numelor lor diferite, după părerea mea, toate au același gust.

Domnul Abbott aprobă pe loc.

— Într-un fel, așa e. Da, într-un fel. Dar sunt foarte gustoase... foarte gustoase.

— Unii se cam feresesc să mănânce pastă de pește. Au existat cazuri de intoxicare cu ptomaină, nu-i așa?

Domnul Abbott afișă o expresie jignită.

— Vă asigur că ăsta e un sortiment excelent... de cea mai

mare încredere... n-am avut niciodată reclamații.

— Am să iau un borcan de somon și scrumbie și unul de somon și creveți. Mulțumesc.

Elinor Carlisle pătrunse pe domeniul Hunterbury prin poarta din spate.

Era o zi fierbinte și senină de vară. Glicina era în floare. Elinor trecu pe lângă un șir de arbuști parfumați. Ajutorul de grădinar, Horlick, care rămăsese să aibă grijă de proprietate, o salută respectuos.

— Bună dimineața, domnișoară. Am primit scrisoarea dumneavoastră. Ușa e deschisă, domnișoară. Am deschis majoritatea ferestrelor.

— Mulțumesc, Horlick.

În timp ce o luă din loc, tânărul rosti repede, emoționat.

— Mă scuzați, domnișoară...

Elinor se întoarse.

— Da?

— E adevărat că ați vândut casa? Vreau să spun... a rămas definitiv stabilit?

— Da.

Horlick rosti cu nervozitate:

— Mă întrebam dacă n-ați putea pune o vorbă bună pentru mine... la maiorul Somervell, vreau să spun. O să aibă nevoie de grădinari. Poate o să zică... o să creadă că sunt prea tânăr ca să fiu grădinar șef, dar am lucrat mulți ani sub domnul Stephens și socot ca am învățat multe și, de când am rămas singur aici, am păstrat totul în ordine.

Elinor spuse repede:

— Am să fac tot ce pot pentru tine, Horlick. De fapt, chiar aveam de gând să-i vorbesc maiorului Somervell de tine și să-i spun ce grădinar bun ești.

Horlick se înroși puternic.

— Vă mulțumesc, domnișoară. Sunteți foarte bună. Vă dați seama ce lovitură a fost moartea doamnei Welman... și apoi și vânzarea casei atât de repede... iar eu... ei bine, problema e că mă însor la toamnă...

Se opri.

Elinor spuse cu blândețe:

— Sper că maiorul Somervell o să te ia. Fii sigur că am să fac tot ce pot.

Horlick spuse:

— Vă mulțumesc domnișoara. Vedeți, noi toți am sperat că domeniul o să fie păstrat de familie. Mulțumesc, domnișoară.

Elinor trecu mai departe.

Brusc o năpădi un val de furie, de resentiment sălbatic.

„Noi toți am sperat că domeniul o să fie păstrat de familie...”

Ea și Roddy ar fi putut trăi aici! Ea și Roddy... Roddy ar fi vrut. Era exact ce ar fi vrut și ea. Amândoi iubiseră întotdeauna Hunterbury. Dragul Hunterbury... În anii dinainte ca părinții ei să moară, când locuiau în India, aici venea în vacanță.

Se juca în pădure, hoinărind de-a lungul pârâului, culegea brațe de flori, mânca coacăze mari, verzi, zmeură parfumată, roșie ca sângele. Mai târziu, urmau merele. Avea ascunzătorile ei secrete, unde se tolănea cu o carte în mână și citea ore în șir.

Iubise Hunterbury. În adâncul inimii, fusese sigură că, într-o zi, o să trăiască permanent aici. Mătușa Laura îi inoculase ideea asta, aruncând câte-un cuvânt, câte-o frază: „Într-o zi, Elinor, poate te vei gândi să stai în camera asta. E poate puțin cam întunecoasă!” „S-ar putea face o fântână arteziană aici. Într-o zi, poate ai s-o faci tu”.

Și Roddy? Și Roddy păruse să considere Hunterbury ca viitoarea lui casă. Gândul ăsta îi izvorâse, poate, din sentimentele pe care le avea pentru ea, Elinor. Subconștientul îi spunea că era potrivit și drept ca ei doi să fie împreună, la Hunterbury.

Și ar fi putut fi împreună. Ar fi putut fi împreună aici... acum... nu evacuând casa pentru a o vinde, ci redecorând-o, plănuiind noi aranjamente în casă și grădină, plimbându-se unul lângă celălalt în tihnită frumusețe a domeniului, fericiți... da, fericiți... dar din cauza frumuseții de trandafir sălbatic a unei fete...

Ce știa Roddy despre Mary Gerrard? Nimic... mai puțin

decât nimic! Ce simțea pentru ea... pentru adevărata Mary? Era foarte posibil ca ea să posede calități admirabile, dar ce știa Roddy despre ele? Era vechea poveste... eternul joc al naturii!

Nu Roddy însuși recunoscuse ca era „o vrajă”?

Vroia el... cu adevărat... să se elibereze de „vraja” asta?

Dacă Mary Gerrard ar... muri, de exemplu, n-ar fi spus Roddy, într-o zi: „A fost cel mai bine așa. Acum îmi dau seama. N-aveam nimic în comun...”

Ar fi adăugat, poate, blând melancolic: „Era o făptură fermecătoare...”

Las-o să rămână așa pentru el... o amintire minunată... un lucru frumos și o bucurie pentru vecie...

Dacă lui Mary Gerrard i s-ar întâmpla ceva, Roddy s-ar întoarce la ea, Elinor... Era foarte sigură de asta!

Dacă lui Mary Gerrard i s-ar întâmpla ceva...

Elinor răsuci clanța ușii laterale. Din soarele fierbinte, intră în răcoarea casei. Se înfiora.

Înăuntru era rece, întuneric, sinistru... Era ca și cum ceva se afla acolo, în casă, așteptând-o...

Se duse în lungul holului și împinse ușa care dădea în camera valetului.

Mirosea a mucegai. Deschise larg fereastra.

Puse pe masă pachetele... pâinea, untul, sticla cu lapte. Gândi: „Ce prostie! Aveam de gând să iau cafea”.

Se uită prin cutiile de pe etajeră, în una din ele se mai găsea puțin ceai, însă nici urmă de cafea, își spuse: „În fine, nu contează”.

Despacheta cele două borcane cu pastă de pește.

Rămase uitându-se la ele un timp. Apoi părăsi camera și urcă la etaj. Se duse direct spre camera doamnei Welman și intră, începu cu scrinul, deschizând sertare, sortând, aranjând, împăturind haine și așezându-le în grămezi mici...

În căsuța portarului, Mary Gerrard privea neajutorată în jurul ei.

Într-un fel, nu-și dăduse seama până acum cât de trist era totul.

Revăzu într-o fracțiune de secundă întreaga ei viață. Mama făcând rochii pentru păpușile ei. Tata mereu încruntat și țăfnos. Neputând s-o suferi. Da, neputând s-o suferi...

Îi spuse brusc sorei Hopkins:

— Tata n-a spus nimic... nu mi-a transmis nimic înainte de a muri?

Sora Hopkins răspunse veselă, cu căldură:

— Nu, draga mea, nu. Cu o oră înainte de a-și da sufletul n-a mai fost conștient.

— Mă gândesc că poate ar fi trebuit să vin și să am grijă de el. În definitiv, era tatăl meu.

Ușor încurcată, sora Hopkins spuse:

— Ascultă, Mary. Nu e vorba dacă era sau nu tatăl tău. Din ce-am văzut eu, în ziua de azi, copiilor nu le prea pasă de părinții lor, după cum nici multor părinți nu le pasă de copiii lor. Domnișoara Lambert, de la Școala secundară, spune că așa trebuie să fie. După ea, viața de familie nu e deloc potrivită, și copiii ar trebui să fie crescuți de stat. Asta ar fi cam ca un imens orfelinat, așa îl văd eu... Însă, în tot cazul, nu ajută la nimic să te uiți în urma ta și să dramatizezi. Sentimentalismul nu e bun. Trebuie să ne continuăm viața... asta-i datoria noastră... ceea ce, uneori, nu-i prea ușor!

Mary rosti încetișor:

— Cred ca aveți dreptate. Dar mă gândesc că poate a fost vina mea că nu ne-am înțelea mai bine.

— Prostii!

Cuvântul explodează ca o bombă, reducând-o pe Mary la tăcere. Sora Hopkins se întoarce la probleme mai practice.

— Ce-ai de gând să faci cu mobila? O depozitezi, sau o vinzi?

— Nu știu. Dumneavoastră ce ziceți?

Aruncând o privire expertă înjur, sora Hopkins spuse:

— Unele piese sunt foarte bune și solide. Ai putea să le depozitezi și să-ți mobilezi, într-o bună zi, un mic apartament în Londra. Scapă de ciurucuri. Scaunele sunt bune... Ia fel și masa. Și biroul ăsta e drăguț... este el demodat, dar este din mahon solid, și se spune că stilul victorian va reveni într-o zi. Eu aș scăpa de șifonierul ăsta mare. E prea mare ca să se

potrivească undeva, îți ocupă o jumătate de dormi tor. Întocmiră împreună o listă cu ce urma să fie păstrat și ce vândut.

Mary spuse:

— Avocatul a fost foarte amabil... mă refer la domnul Seddon. Mi-a dat în avans niște bani, așa că am avut cu ce să-mi plătesc taxele de școlarizare și alte cheltuieli. Mi-a spus că va mai dura o lună, sau o lună și ceva, până când banii mi se vor transfera în întregime.

Sora Hopkins întrebă:

— Cum ți se pare noua ta muncă?

— Cred că o să-mi placă foarte mult. La început, pare destul de obositoare. Ajung acasă moartă de oboseală.

Zâmbind, sora Hopkins spuse:

— Când eram practicantă la „St. Luke”, credeam că am să mor. Credeam că n-am să pot suporta cei trei ani. Dar am putut.

Aleseră între timp lucrurile bătrânului. Acum ajunseseră la o cutie de tablă plină cu acte.

— Cred că trebuie să ne uităm și prin astea.

Se așezară de-o parte și de alta a mesei.

Luând o mână de hârtii, sora Hopkins spuse:

— Fantastic ce nimicuri pot păstra oamenii! Tăieturi din ziare! Scrisori vechi. Tot felul de chestii!

Mary desfăcu un act și spuse:

— Uite certificatul de căsătorie al părinților mei. E încheiat la St. Albans, în 1919. Dar, soră...

Glasul lui Mary sunase strident. Cealaltă își ridică repede privirea. Văzu consternarea din ochii fetei.

— Ce s-a întâmplat?

Cu o voce tremurândă, Mary spuse:

— Nu înțelegeți? Suntem în 1939. Eu am douăzeci și unu de ani. În 1919 aveam un an. Asta înseamnă... asta înseamnă că... mama și tata s-au căsătorit... pe urmă.

Sora Hopkins se încruntă. Spuse apăsător:

— Ei, în definitiv ce-i cu asta? Nu te mai necăji acum din cauza asta!

— Dar, soră, nu pot să mă rețin.

Sora Hopkins rosti autoritară:

— Sunt multe perechi care nu se duc la biserică decât puțin mai târziu decât ar trebui. Dar, atât timp cât o fac până la urmă, nu mai e nimic ciudat. Asta e părerea mea!

— Credeți că... din cauza asta... tata nu m-a iubit niciodată? Din cauză că, poate, mama l-a silit să se însoare cu ea?

Sora Hopkins ezită, își mușcă buza, apoi spuse:

— Îmi închipui că n-a fost chiar așa. Se opri. Ei bine, dacă ai de gând să te amărăști din cauza asta, mai bine să știi adevărul: tu nici nu ești fata lui Gerrard.

Mary spuse:

— Deci, de asta!

— S-ar putea.

Cu obrazii în flăcări, Mary spuse:

— Cred că-i urât din partea mea, dar îmi pare bine! Mereu m-am simțit prost din cauză că nu țineam la tatăl meu, dar, dacă nu era tatăl meu, ei bine, totul e în regulă! De unde știți lucrul ăsta?

— Înainte de a muri, Gerrard a vorbit o mulțime pe tema asta. Am încercat repede să i-o retez, dar nu m-a luat în seamă. Normal, nu ți-aș fi spus nimic, dacă nu s-ar fi întâmplat povestea cu certificatul.

— Mă întreb cine e tatăl meu...

Sora Hopkins ezită. Deschise gura, apoi o închise la loc. Părea să se hotărască greu asupra unei probleme.

Atunci o umbră întunecă încăperea și ambele femei se uitară la fereastră și o văzură pe Elinor Carlisle în cadrul ei.

— Bună dimineața, spuse Elinor.

Sora Hopkins răspunse prima:

— Bună dimineața, domnișoară Carlisle. Frumoasă zi, nu-i așa?

— Oh... bună dimineața, domnișoară Elinor, spuse și Mary.

— Am preparat câteva sandviciuri. Nu vreți să veniți să gustați? Tocmai e ora prânzului și e atât de obositor să trebuiască să te duci acasă la masă. Am făcut destule să ne ajungă la toate trei.

Plăcut surprinsă, sora Hopkins spuse:

— Ce drăguță sunteți, domnișoară Carlisle! Într-adevăr, e o pacoste să trebuiască să ne întrerupem munca și să facem atâta drum, înapoi, în sat. Speram să putem termina în dimineața asta. Am trecut pe la pacienții mei mai devreme. Dar când întorci totul pe dos, îți ia mai mult decât crezi.

Mary spuse recunoscătoare:

— Mulțumesc, domnișoară Elinor, e foarte drăguț din partea dumneavoastră.

Toate trei o luară pe drumul spre casă. Elinor lăsase ușa din față deschisă. Intrară în răcoarea holului. Mary se înfiora ușor. Elinor se uită iute la ea.

— Ce e?

— Oh, nimic... doar un fior. Am venit de la soare...

Elinor rosti cu glas coborât:

— Ciudat. Și eu am simțit așa în dimineața asta.

Sora Hopkins râse și zise veselă, cu glas tare:

— Ei, hai, doar n-o să pretindeți că există stafii în casă. Eu n-am simțit nimic!

Elinor zâmbi. O luă spre camera de zi, în dreapta ușii principale. Obloanele erau ridicate și ferestrele deschise, încăperea avea un aer vesel.

Elinor traversă holul și aduse din cămara un platou mare cu sandviciuri. I-l întinse lui Mary, spunând:

— Vrei?

Mary luă unul. Elinor urmări cum dinții albi ai fetei se înfipseră în sandvici.

Își țină o clipă respirația, apoi scoase un oftat ușor.

Distrată, rămase cu tava în dreptul taliei, apoi, la vederea buzelor întredeschise ale sorei Hopkins și a expresiei sale flămânde, se înroși și întinse platoul. Luă și ea un sandvici și se scuză:

— Aveam de gând să fac și cafea, dar am uitat să cumpăr, însă, dacă vrea cineva, pe masă e niște bere.

Sora Hopkins rosti cu tristețe:

— Măcar să mă fi gândit să aduc niște ceai.

Elinor spuse absentă.

— Mai e puțin ceai în cutia din cămară.

Fața sorei Hopkins se luminează.

— Atunci, am să pun ceainicul. Lapte nu e, nu?

— Ba da, am cumpărat o sticlă.

— E perfect, se bucură sora Hopkins și ieși în grabă.

Elinor și Mary rămaseră singure.

În aer se simțea o încordare ciudată. Elinor, cu un efort evident, încercă să înfiripe o conversație. Avea buzele uscate, își trecu vârful limbii peste ele.

— Îți... place munca de la Londra?

— Da, mulțumesc. Vă... vă sunt foarte recunoscătoare...

Un sunet strident izbucni din pieptul lui Elinor. Un atât de discordant, de nepotrivit ei, încât Mary se uită Iurprinsă la ea.

Elinor spuse:

— N-ai de ce să fii atât de recunoscătoare!

Destul de încurcată, Mary spuse:

— N-am vrut să spun... adică...

Se opri.

Elinor o privea fix... O privire atât de cercetătoare, atât e, da, stranie, încât Mary se pierdu.

— S-a... s-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Elinor se ridică repede. Cu spatele, zise:

— Ce-ar putea să se întâmple?

Mary îngână:

— Arătați... vă uitați...

Râzând slab, Elinor o liniști:

— Mă uitam fix? Îmi pare rău. O fac uneori... când mă gândesc la altceva.

Sora Hopkins apăru în ușă și rosti veselă: „Am pus ceainicul la fier” și dispăru iar.

Elinor fu scuturată de un brusc hohot de râs.

— Polly pune ceainicul, Polly pune ceainicul, Polly pune ceainicul... vom bea cu toții ceai! Îți amintești cum ne jucam așa, când eram copii, Mary?

— Da, foarte bine.

— Când eram copii... Ce păcat, Mary, nu-i așa, că nu te ai poți întoarce niciodată în timp.

— Ați vrea să vă întoarceți?

Elinor spuse cu forță:

— Da... da...

Între ele se lăsă din nou tăcerea. Apoi, cu chipul îmbujorat, Mary își adună forțele:

— Domnișoară Elinor, nu trebuie să credeți...

Se opri, alarmată de încremenirea bruscă a trăsăturilor fine ale lui Elinor, de bărbia ei ridicată.

— Ce nu trebuie să cred? întrebă Elinor cu un glas dur ca oțelul.

Mary îngână:

— Am... am uitat ce vroiam să spun.

Trupul lui Elinor se destinse... ca după un pericol depășit.

Sora Hopkins intră cu o tavă. Pe ea se aflau un ceainic cafeniu, lapte și trei cești de ceai.

— Iată și ceaiul!

Puse tava în fața lui Elinor. Aceasta clătină din cap.

— Nu vreau.

Împinse tava spre Mary. Mary turnă în două cești. Sora Hopkins oftă de plăcere.

— E bun și tare.

Elinor se ridică și se duse la fereastră. Sora Hopkins rosti îmbietoare:

— Sunteți sigură că nu vreți o ceașcă, domnișoară Carlisle? Vă face bine.

Elinor îngână:

— Nu, mulțumesc.

Sora Hopkins își bău ceaiul, puse ceașca pe farfurioară și murmură:

— Mă duc doar să sting focul. Dacă va fi nevoie să umplem ceainicul, îl aprind din nou.

Ieși în grabă.

Elinor se răsuci cu fața spre încăpere.

Cu glasul încărcat de un apel disperat, spuse:

— Mary...

Mary Gerrard răspunse repede.

— Da?

Încet, pe fața lui Elinor, lumina se stinse. Buzele se închiseră. Apelul disperat muri și rămase doar o mască... o mască de gheață.

— Nimic.

În cameră se lăsa o tăcere grea.

Mary gândi: „Ce ciudat e totul azi. E ca și cum... ca și cum am aștepta ceva”.

În cele din urmă, Elinor făcu o mișcare.

Veni de la fereastră și ridică tava de ceai, punând-o peste tava goală de sandviciuri.

Mary sări:

— Oh, domnișoară Elinor, lăsați-mă pe mine.

Elinor spuse tăios:

— Nu, tu rămâi aici. Am să le duc eu.

Ieși cu tăvile din cameră. Se uită o dată înapoi, peste jumăr, la Mary Gerrard, care stătea lângă fereastră, tânără, vie și frumoasă...

Sora Hopkins era în cămară, își ștergea fața cu batista, își ridică repede privirea la intrarea lui Elinor.

— Doamne, ce cald e aici!

Elinor răspunse mecanic:

— Da, cămara e cu fața la sud.

Sora Hopkins îi luă tăvile din mână.

— Le spăl eu, domnișoară Caflisle. Nu arătați prea bine.

— Oh, mă simt perfect.

Luă o cârpă de vase.

— Eu am să le șterg.

Sora Hopkins își suflecă mânecile. Turnă apă fierbinte din ceainic în lighean.

Uitându-se la încheietura mâinii ei, Elinor spuse agale.

— Te-ai înțepat.

— În spalierul de trandafiri de lângă căsuță... un spin. Îl scot îndată.

Spalierul de trandafiri de lângă căsuță... Amintirile o năpădiră în valuri pe Elinor. Ea și Roddy luptându-se...

„Războiul celor două Roze”. Ea și Roddy luptându-se... și împăcându-se. Încântătoare, vesele, fericite zile! O undă de

revoltă trecu peste ea. Unde ajunsese acum? Într-un abis negru de ură... răutate... Se clătină ușor. Gândi: „Am fost nebună... complet nebună”.

Sora Hopkins se uita curioasă la ea.

„Părea de-a dreptul ciudată...” scria sora Hopkins în scrisoarea ei de mai târziu. „Vorbea ca și cum nu-și dădea seama ce spune, cu ochii atât de strălucitori și stranii”.

Ceștile și farfurioarele zornăiau în lighean. Elinor luă un borcânel gol de pastă de pește și-l băgă în lighean. Spuse minunându-se de cât de sigur îi era glasul:

— Am sortat niște haine sus, la etaj. Lucrurile mătușii Laura. M-am gândit, soră, că poate îmi dai un sfat cui să le dau în sat, cui i-ar fi de folos.

Sora Hopkins spuse repede:

— Doamnei Parkinson, și bătrânei Nellie, și sărmanei ființe care nu prea e în mințile ei, cea de la căsuța cu iederă.

Pentru ele ar fi un dar ceresc.

Ea și Elinor făcură ordine în cămară. Apoi urcară împreună la etaj.

În camera doamnei Welman, hainele erau stivuite în grămezi ordonate: lenjerie, rochii și câteva articole de îmbrăcăminte fină – rochii de catifea pentru ceaiuri, un mantou de atlas. Elinor spuse că mantoul avea de gând să i-l dea doamnei Bishop. Sora Hopkins o aprobă.

Observa că blănurile doamnei Welman erau întinse pe scrin. Gândi: „Are de gând să le ajusteze pentru ea”.

Se uită lung la scrin, întrebându-se dacă Elinor găsisese fotografia semnată „Lewis”, și dacă da, ce făcuse cu ea.

„Ciudat cum s-au întâlnit pe drum scrisoarea mea și cea a lui O'Brien”, își zise ea. „Nici n-am visat că s-ar putea întâmpla așa ceva. Să-mi scrie despre fotografie exact în ziua în care i-am scris eu despre doamna Slattey!”

O ajuta pe Elinor să aleagă hainele și se oferă să ie lege în boccele mici, care să fie trimise anumitor familii, ea însăși ocupându-se de distribuirea lor.

Spuse:

— În timp ce eu mă ocup de treaba asta, Mary o să termine

ce are de făcut în căsuță. I-a mai rămas doar o cutie cu hârtii peste care să se uite. Apropo, unde-i fata? S-a dus la căsuță?

Elinor spuse:

— Am lăsat-o în camera de zi...

Sora Hopkins se uită la ceas:

— N-o fi rămas acolo atâta timp. E aproape o oră de când suntem aici!

Coborî grăbită. Elinor o urmă. Intrară în camera de zi. Sora Hopkins exclamă:

— Vai, nu m-aș fi gândit, a adormit!

Mary Gerrard era așezată într-un fotoliu mare de lângă fereastră, ușor ghemuită. Un sunet ciudat venea dinspre ea: o respirație grea, ca un sforăit.

Sora Hopkins traversă camera și scutură fata.

— Trezește-te, draga mea...

Se opri brusc. Se aplecă și-i ridică o pleoapă. Apoi începu să scuture cu putere fata.

Se întoarce spre Elinor. În glasul său era ceva amenințător când rosti:

— Ce e asta?

Elinor spuse:

— Nu știu la ce te referi. Îi e rău?

Sora Hopkins ordonă:

— Unde e telefonul? Prindeți-l cât mai repede pe doctorul Lord.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Fetei îi e rău. Moare.

Elinor făcu un pas înapoi.

— Moare?

Sora Hopkins spuse:

— A fost otrăvită...

Ochii ei, încărcăți de suspiciuni, se opriră asupra lui Elinor.

PARTEA A DOUA

Capitolul I

Hercule Poirot, cu capul său în formă de ou, ușor lăsat într-o parte, cu sprâncenele ridicate întrebător și cu vârful degetelor împreunate, îl urmărea pe tânărul care străbătea atât de

nervos camera în sus și-n jos, cu fața nostim pistruiată, încrețită și trasă. Spuse:

— Eh bien, prietene, ce e?

Peter Lord rămase ținut pe loc.

— Monsieur Poirot, sunteți singurul om din lume care mă poate ajuta. L-am auzit pe Stillingfleet vorbind de dumneavoastră; mi-a spus ce ați făcut în cazul Benedikt Farley. Cum absolut toți credeau că e vorba de sinucidere, și cum ați dovedit că era crimă.

Hercule Poirot:

— Ai vrut caz de sinucidere printre pacienții duminale, caz de care te îndoiești?

Peter Lord clătină din cap. Se așează în fața lui Poirot.

— E vorba de-o tânără. A fost arestată și urmează să fie judecată pentru crimă! Vreau să găsiți dovezi, care să demonstreze că n-a făcut-o ea!

Sprâncenele lui Poirot se înălțară și mai mult. Atitudinea sa deveni discretă și confidențială. Spuse:

— Dumneata și această tânără doamnă... vă iubiți, da? Sunteți îndrăgostiți unul de altul?

Peter Lord râse... un râs strident, amar.

— Nu, nu-i așa! Are destul prost gust ca să prefere un tâmpit năsos și cu fața de mârțoagă melancolică! O prostie din partea ei, dar asta e!

Poirot spuse:

— Înțeleg.

Lord rosti amar:

— Oh, da, înțelegeți foarte bine! Nu e nevoie să dovediți mult tact în privința asta. M-am îndrăgostit de ea, din prima clipă, când am văzut-o. Și din cauza asta, nu vreau să fie trimisă la spânzurătoare, înțelegeți?

— Ce acuzație i se aduce?

— E acuzată de crimă împotriva unei fete, Mary Gerrard, de otrăvire cu clorhidrat de morfină. Probabil ați citit relatarea anchetei în presă.

— Și motivul?

— Gelozie!

— După părerea dumitale, n-a făcut-o ea?

— Nu, firește că nu.

Câteva clipe, Poirot se uită la el gânditor, apoi spuse:

— Mai exact, ce doriți de la mine? Să investighez problema?

— Vreau s-o puneți în libertate.

— Eu nu sunt avocatul apărării, mon cher.

— Am să mă exprim mai clar: Vreau să găsiți dovezi care să-i permită avocatului ei s-o salveze.

Hercule Poirot spuse:

— Te exprimi puțin cam ciudat.

— Pentru că eu nu sunt implicat în asta. Mie mi se pare destul de simplu. Vreau ca fata asta-să fie achitată. Cred că dumneavoastră sunteți singurul om care o poate face!

— Dorești să revizuiesc faptele? Sa scot la iveală adevărul? Să descopăr ce s-a întâmplat în realitate?

— Vreau să găsiți orice probă care poate pleda în favoarea ei.

Cu multă grijă și precauție, Poirot își aprinse o țigară subțire.

— Dar nu e nițel lipsit de etică ce spui? Să ajung la adevăr, da, asta m-a interesat întotdeauna. Dar adevărul e o armă cu două tălșuri. Dacă găsesc probe împotriva doamnei? Mi-ați cere să le ascund?

Peter Lord se ridică. Era foarte palid.

— E imposibil! Nu veți putea găsi nimic mai mult decât faptele care o acuză deja! Sunt complet și definitiv incriminatoare! Sunt anumite dovezi bătătoare la ochi! N-ați putea găsi o singură probă care s-o acuze mai tare decât până acum! Vă cer să vă folosiți toată ingeniozitatea – Stillingfleet spune că sunteți foarte ingenios – ca să găsiți o portiță de scăpare, o posibilă alternativă.

— În mod sigur avocații ei vor face asta.

— Zău? tânărul râse disprețuitor. Sunt bătuti înainte de a începe! Consideră că nu e nici o speranță! Se bazează pe Bulmer... nenorocitul ăla de „om al speranțelor”; asta însăși e o cedare! Mare orator... patetic... punând accent pe tinerețea acuzatei... tot tacâmul! Dar judecătorul nu o să-l lase să-și facă numărul. Nu e nici o speranță!

Hercule Poirot spuse:

— Presupunând că este vinovată... Vrei, totuși, s-o vezi achitată?

— Da, răspunse liniștit Peter Lord.

Poirot se foi în scaun.

— Mă interesezi...

După câteva clipe, adăugă:

— Cred că ar fi mai bine să-mi povestești exact ce s-a întâmplat.

— N-ați citit nimic în presă?

Hercule Poirot își flutură mana.

— O scurtă relatare, da. Însă ziarele sunt atât de lipsite de acuratețe, niciodată nu mă iau după ele.

— E foarte simplu. Oribil de simplu. Fata asta, Elinor Carlisle, tocmai intrase în posesia unui domeniu, aproape de aici, Hunterbury Hall, și a unei averi de la mătușa ei, care a murit fără să lase un testament. Numele mătușii era Welman. Mătușa avea un nepot după soț – Roderick Welman. Acesta era logodit cu Elinor Carlisle, lucru demult stabilit, ei cunoscându-se din copilărie. La Hunterbury era o fată, Mary Gerrard, fiica portarului. Bătrâna doamnă Welman făcuse foarte multe pentru ea, îi plătise instruirea, etc. În consecință, fata era pe cale să devină o doamnă. Roderick Welman, se pare, s-a îndrăgostit de ea. Ca urmare, logodna a fost ruptă. Acum ajungem la fapte. Elinor Carlisle a scos domeniul la vânzare și l-a cumpărat un om pe nume Somervell. Elinor a venit să ridice lucrurile personale ale mătușii sale, și așa mai departe. Mary Gerrard, al cărei tată tocmai murise, elibera căsuța de la poartă. Suntem în dimineața de joi, 27 iulie. Elinor Carlisle stătea la hotelul local. Pe stradă, a întâlnit-o pe fosta menajeră, doamna Bishop. Doamna Bishop s-a oferit să vină și ea s-o ajute. Elinor a refuzat-o... destul de vehement. Apoi s-a dus la băcănie și a cumpărat niște pastă de pește, făcând o remarcă privitoare la otrăvirea prin alimente, înțelegeți? Un lucru perfect nevinovat, dar care, firește, pledează împotriva ei! S-a dus apoi la domeniu și, în jur de ora unu, a coborât la căsuța portarului, unde Mary Gerrard

trebăluia cu sora districtuală, o năsoasă pe nume Hopkins, care o ajuta, și le-a spus că pregătise niște sandviciuri sus, în casă. S-au dus în casă, au mâncat sandviciuri și, aproximativ peste o oră, am fost chemat eu și am găsit-o pe Mary Gerrard în stare de inconștiență. Am făcut tot ce mi-a fost cu putință, dar degeaba. Autopsia a scos la iveală că, puțin înainte, Mary ingerase o doză mare de morfină. Iar poliția a descoperit un fragment de etichetă pe care scria clorhidrat de morfină chiar în locul în care Elinor Carlisle preparase sandviciurile.

— Ce altceva a băut sau a mâncat Mary Gerrard?

— Ea și sora districtuală au băut ceai la sandviciuri, îl preparase sora Hopkins, iar Mary îl turnase. N-ar fi putut fi nimic în el. Îmi dau seama, firește, că apărarea va face mare tam-tam în jurul sandviciurilor, spunând că toate trei au mâncat sandviciuri, deci e imposibil să se otrăvească numai una dintre ele. Așa a fost și în cazul Hearne, vă amintiți.

Poirot dădu din cap. Spuse:

— Însă, de fapt, e foarte simplu. Pregătești platoul cu sandviciuri, în unul din ele e otrava, întinzi platoul. În s-ladiul nostru de civilizație, se înțelege de la sine că persoana căreia i-ai oferit platoul va lua sandviciul cel mai apropiat. Presupun ca Elinor Carlisle i-a oferit, mai întâi, platoul lui Mary Gerrard, nu-i așa?

— Exact.

— Deși în cameră era și sora, care e o persoană mai în vârstă?

— Da.

— Asta nu miroase a bine..

— Dar nici nu e o probă zdrobitoare. Nu te poți baza pe ceremonialul servirii la un picnic.

— Cine a pregătit sandviciurile?

— Elinor Carlisle.

— Mai era cineva în casă?

— Nimeni.

— Poirot clătină, din cap.

— Asta-i rău. Și fata n-a luat nimic altceva în afară de ceai și sandviciuri?

— Nimic. Ne-o spune conținutul stomacului.

Poirot întreabă:

— Se bănuiește că Elinor Carlisle a sperat că moartea fetei va fi pusă pe seama intoxicării alimentare? Cum explică ea faptul că doar una din ele a fost afectată?

— Uneori se întâmplă și așa. În plus, au fost două borcanele cu pastă... ambele foarte asemănătoare în aparență. Ideea ar fi că unul din borcane era bun și că, printr-o coincidență, toată pasta alterată a fost mâncată de Mary.

— Un studiu interesant în domeniul legii probabilităților, spuse Poirot. Șansele matematice împotriva acestei posibilități ar fi mari, presupun. Dar, dacă vroia să se sugereze intoxicația alimentară, de ce n-a ales altă otravă? Simptomele morfinei nu seamănă câtuși de puțin cu cele ale intoxicației alimentare. Atropină ar fi fost o alegere mai bună!

Peter Lord rosti încet:

— Da, e adevărat, însă mai e ceva. Afurisita aia de soră jură că a pierdut un tub cu morfină!

— Când?

— Oh, în urmă cu câteva săptămâni, în noaptea când a murit doamna Welman. Sora spune că și-a lăsat geanta în hol, iar dimineața, a descoperit că-i lipsește un tub cu morfină. Cred că-i o gogoriță. Probabil l-a pierdut acasă, cândva înainte, și a uitat.

— Și-a amintit de el, abia la moartea lui Mary Gerrard?

— De fapt, a menționat asta la vremea respectivă... în fața sorei care o îngrijea pe bătrână.

Hercule Poirot se uita la Peter Lord cu un oarecare interes. Spuse blând:

— Mon cher, cred că mai e ceva... ceva ce nu mi-ai spus încă.

— Ei bine, ar fi mai bine să știți tot. Se cere un ordin de exhumare și autopsie a bătrânei Welman.

— Eh bien?

— Când o vor face, probabil că vor găsi ceea ce caută... Morfină!

— Știi?

Cu chipul alb sub pistrui, Peter Lord mormăi:

— Am bănuît.

Hercuie Poirot lovi brațele fotoliului cu palmele. Strigă:

— Mon Dieu, nu te înțeleg! Știai când a murit că a fost omorâtă?

Peter Lord tună:

— Sfinte Doamne, nu! Nici n-am visat una ca asta! Mă gândeam că a luat-o singură.

Poirot se lăsa în fotoliu.

— Ah! deci asta credeai...

— Bineînțeles! Îmi vorbise despre asta. Nu o dată mi-a cerut s-o ajut să „scape”. Ura boala, neajutorarea pe care ți-o dă, umilința de a zace și a fi îngrijit ca un sugar. Și era o femeie foarte hotărâtă.

Urmă un moment de tăcere, după care continuă:

— Moartea ei m-a surprins. Nu mă așteptam la asta. Am trimis sora afară din cameră și am cercetat cât am putut de amănunțit cadavrul.. Firește, nu puteam fi sigur fără autopsie. Ei bine, la ce bun? Dacă își luase singură viața, ce rost avea să se facă tapaj pe tema asta și să provoc scandal? Mai bine semnez certificatul și-o las să fie înmormântată în pace. În definitiv, nu puteam fi sigur. Am hotărât prost, presupun. Dar nu mi-a trecut, nici o clipă prin minte, că ar putea fi opera altcuiva! Am fost aproape sigur că o făcuse cu mâna ei.

— Cum crezi că a pus mâna pe morfină?

— N-am nici cea mai mică idee. Dar, credeți-mă, era o femeie isteată, inventivă, cu multă imaginație și foarte hotărâtă.

— Ar fi putut-o obține de la sore?

Peter Lord clatină din cap.

— Nici vorbă! Nu cunoașteți sorele!

— De la familie?

— Posibil. S-ar putea să fi apelat la sentimentele lor.

— Mi-ai spus că doamna Welman a murit fără testament. Dacă ar mai fi trăit, și l-ar fi făcut?

Peter Lord zâmbi.

— Întotdeauna puneți degetul pe rană, nu? Da, avea de gând

să-și facă testamentul; era foarte agitată în legătură cu asta. Nu putea vorbi cursiv, dar s-a făcut foarte bine înțeleasă. Elinor Carlisle urma să-i telefoneze dimineața avocatului.

— Deci, Elinor Carlisle știa ca mătușa ei vroia să-și facă testamentul? Iar dacă murea fără să și-l fi făcut, ea, Elinor Carlisle, moștenea ceva?

Peter Lord spuse repede:

— Asta nu știa. Habar n-avea ca mătușa ei nu-și făcuse niciodată un testament.

— Asta e ceea ce spune ea, prietene. Putea să știe.

— Ascultați, monsieur Poirot, sunteți avocatul acuzării?

— În momentul de față, da. Trebuie să știu cât de solidă e acuzația ce i se aduce. Putea Elinor Carlisle să ia morfina din geanta sorei?

— Da. Așa putea oricine. Roderick Welman, sora O'Brien, vreuna dintre servitoare.

— Sau doctorul Lord?

Peter Lord căscă ochii mari.

— Firește... Dar care ar fi fost scopul?

— Mila.

Peter Lord clătină din cap.

— Nu. Va trebui să mă credeți pe cuvânt!

Hercule Poirot se lăsă pe spate.

— Să luăm următoarea ipoteză. Să zicem că Elinor Carlisle a luat morfina din geanta de pe hol și i-a administrat-o mătușii sale. S-a spus ceva despre dispariția morfinei?

— Celor din casă, nu. Sorele au păstrat între ele.

— Cum credeți că va reacționa acuzarea?

— Vreți să spuneți, în cazul în care se descoperă morfină în cadavrul doamnei Welman?

— Da.

Peter Lord rânji.

— E posibil ca Elinor să fie achitată de prezenta învinuire, dar să fie din nou arestată și acuzată de moartea mătușii ei.

Poirot rosti gânditor:

— Motivele sunt diferite; altfel spus, în cazul doamnei Welman, motivul ar fi putut fi câștigul, în timp ce, în cazul lui

Mary Gerrard, se presupune că motivul ar fi gelozia.

— Așa e.

— Ce linie și-a propus să adopte apărarea?

— Bulmer e de părere să susțină că nu a existat nici un motiv. El vrea să prezinte logodna dintre Elinor Carlisle și Roderick Welman ca fiind o afacere de familie, ținând de motive strict familiale, pentru a i se face pe plac doamnei Welman, dar că, în momentul în care bătrâna a decedat, Elinor Carlisle a rupt logodna din proprie inițiativă. Roderick Welman va depune mărturie în acest sens. Cred că el aproape e convins!

— Crede că Elinor nu a ținut la el cu adevărat?

— Da.

— În care caz, ea n-ar fi avut nici un motiv s-o omoare pe Mary Gerrard.

— Exact.

— Dar, în cazul ăsta, cine a omorât-o pe Mary Gerrard?

— Asta-i întrebarea.

Poirot clătină din cap.

— C'est difficile.

Peter Lord rosti cu vehemență:

— Tocmai asta e! Dacă n-a făcut-o ea, cine a făcut-o? Mai e și ceaiul! Însă a băut și sora Hopkins din el. Apărarea va încerca să sugereze că Mary Gerrard a luat singură morfina, după ce celelalte două au părăsit camera... de fapt, că s-a sinucis.

— Avea vreun motiv să se sinucidă?

— Absolut niciunul.

— Era genul de sinucigașă?

— Nu.

— Cum era această Mary Gerrard?

Peter Lord reflectă.

— Era... ei bine, era o copilă drăguță. Da, o copilă foarte drăguță.

Poirot oftă. Îngână:

— Acest Roderick Welman s-a îndrăgostit de ea pentru că era o copilă drăguță?

Peter Lord zâmbi.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Era într-adevăr frumoasă.

— Dar, dumneata? Dumneata n-ai avut nici un sentiment pentru ea?

Peter Lord îl privi lung.

— Doamne Sfinte, nu!

Hercule Poirot rămase câteva clipe pe gânduri, apoi spuse:

— Roderick Welman susține că între el și Elinor Carlisle era doar afecțiune, nimic mai puternic. Dumneata ești de acord cu asta?

— De unde naiba să știu?

Poirot clătină din cap.

— Când ai intrat în camera asta mi-ai spus că Elinor Carlisle avea destul prost gust să fie îndrăgostită de un năsos tâmpit. Am presupus că asta era descrierea lui Roderick Welman. Deci, după dumneata, ea îl iubește.

Peter Lord răspunse cu un glas jos, disperat:

— Îl iubește mult! Îl iubește al dracului de mult!

— Atunci a existat un motiv...

Pe chipul lui Peter Lord se putea citi supărarea.

— Ce contează! Ar fi putut s-o facă, da! Nu-mi pasă dacă a făcut-o...

Poirot exclamă:

— Aha!

— Ceea ce vreau, e să nu fie spânzurată! Dacă ajunsese la disperare? Dragostea e ciudată. Poate să transforme o brută într-un mieluşel... şi poate să aducă un om ponderat, cu judecată, în situația de a-şi pierde mințile! Poate așa a fost şi cu ea. Nu aveți pic de milă?

— Eu nu aprob în nici un fel crima.

Peter Lord îl privi lung, apoi izbucni în râs.

— Ce lucruri puteți să spuneți! Cine vă cere s-o aprobați? Nu vă cer să mințiți! Adevărul rămâne adevăr, nu? Dacă veți găsi ceva care să pledeze în favoarea acuzatei, n-o să ascundeți acel ceva pentru că e vinovată, nu-i așa?

— Firește că nu.

— Atunci de ce naiba nu faceți ce vă cer?

Hercule Poirot spuse:

— Sunt perfect pregătit s-o fac, prietene...

Capitolul II

Peter Lord îl privi lung, luă o batistă și își șterse fața, apoi se aruncă într-un fotoliu.

— Uff! exclamă el.. Ați scos untul din mine! N-am înțeles deloc unde ați vrut să ajungeți!

Poirot spuse:

— Examinam capul de acuzare împotriva lui Elinor Carlisle. Acum îl știu. Lui Mary Gerrard i-a fost administrată morfină și, din cât înțeleg, trebuie să-i fi fost dată în sandviciuri. Nimeni n-a atins acele sandviciuri, cu excepția lui Elinor Carlisle. Elinor Carlisle avea motiv s-o omoare pe Mary Gerrard și, după toate probabilitățile, ea a omorât-o pe Mary Gerrard. Nu văd nici un motiv să fie altfel. Asta, mon ami, este o latură a problemei. S-o vedem acum pe a doua. Dăm la o parte tot ce am susținut mai înainte și abordăm problema dintr-un unghi opus: Dacă nu Elinor Carlisle a omorât-o pe Mary Gerrard, cine a omorât-o? Sau Mary Gerrard s-a sinucis?

Peter Lord se ridică. Fruntea îi era încruntată. Spuse:

— Într-un punct n-ați fost foarte corect.

— Eu? N-am fost corect?

Poirot părea jignit.

— Nu. Ați afirmat că nimeni, în afara lui Elinor Carlisle, n-a atins sandviciurile. Asta nu o știți.

— În casă nu era nimeni.

— Din câte știm. Dar excludeți o perioadă scurtă de timp. Perioada în care Elinor Carlisle a părăsit casa ca să se ducă la căsuța portarului. De-a lungul acestei perioade sandviciurile au rămas pe platou în cămară și oricine putea să dea peste ele.

Poirot inspiră adânc.

— Ai dreptate, prietene. Recunosc. A existat un interval în care oricine putea să aibă acces la sandviciuri. Trebuie să încercăm să ne facem o idee despre cine ar fi putut fi acel oricine. Cu alte cuvinte, ce tip de persoană...

Se opri.

— S-o luăm pe această Mary Gerrard. Cineva, nu Elinor

Carlisle, îi vroia moartea. De ce? Se putea câștiga ceva de pe urma morții ei? Avea bani de lăsat?

Peter Lord clătină din cap.

— Atunci nu. Peste o lună ar fi avut două mii de lire. Elinor Carlisle stabilise suma aceasta pentru că credea că asta ar fi fost dorința bătrânei sale mătuși. Însă, deocamdată, averea bătrânei n-a fost evaluată, deci nu se pot face nici un fel de plăți.

— Așadar putem scoate din discuție motivul financiar. Spui că Mary Gerrard era frumoasă. Chestia asta întotdeauna dă naștere la complicații. Avea admiratori?

— Probabil, nu știu prea multe despre treaba asta.

— Cine ar putea ști?

Peter Lord rânji.

— Mai bine v-aș pune în contact cu sora Hopkins. Ea știe tot ce mișcă în Maidensford.

— Tocmai vroiam sa te rog să-ți spui impresia despre cele două sore.

— Ei bine, O'Brien e irlandeză, e o soră bună, competentă, dar puțin proastă, ar putea fi ranchiunoasă, nițel mincinoasă, genul de femeie care înflorește, nu atât ca să mintă, cât ca să scoată din orice o poveste grozavă. Hopkins e o femeie de etate medie, sensibilă, isteată, foarte blândă și competentă, dar își bagă cam prea mult nasul în treburile altora!

— Dacă ar fi fost vreo problemă în legătură cu vreun tânăr din sat, ar fi știut?

— Îmi pun capul!

Adăugă încetișor:

— În tot cazul, nu cred să fie ceva în direcția asta.

Mary n-a fost acasă mult timp. A stat doi ani în Germania.

— Avea douăzeci și unu de ani?

— Da.

— Poate o fi vreo complicație din Germania.

Fața lui Peter Lord se luminează. Spuse repede:

— Vreți sa spuneți că i-a făcut-o vreun tip din Germania? Că a urmărit-o până aici, a așteptat momentul potrivit și, când acesta a sosit, și-a dus la îndeplinire scopul?

— Sună nițel melodramatic, spuse Hercule Poirot cu îndoială.

— Dar e posibil?

— Totuși, puțin probabil.

— Nu sunt de acord. Cineva ar fi. Putut să se îndrăgostească nebunește de fată și să vadă roșu în fața ochilor când ea i-a întors spatele. Putea să considere că a fost umilit. Asta e o idee.

— E o idee, da, spuse Hercule Poirot, însă tonul său nu era încurajator.

— Continuați, monsieur Poirot.

— Din câte văd, îmi ceri să fiu scamator. Să scot din pălărie iepure după iepure.

— Luați-o și așa, dacă vreți.

— Mai există o posibilitate, spuse Poirot.

— Dați-i drumul.

— Cineva a subtilizat tubul cu morfină din. Geanta sorei Hopkins. Ce-ar fi dacă am presupune că Mary Gerrard a văzut persoana care a făcut-o?

— Mary ar fi spus.

— Nu, nu, mon cher. Fii rezonabil. Dacă Elinor Carlisle, sau Roderick Welman, sau sora O'Brien, sau oricare dintre servitoare, ar fi deschis geanta și ar fi scos tubul de sticlă, ce-ar fi gândit oricine? Pur și simplu, că persoana respectivă a fost trimisă de către soră să-i aducă ceva din geantă. Faptul acesta putea să-i iasă din. Minte lui Mary Gerrard, dar e posibil ca, mai târziu, să și-l fi amintit și să-l fi pomenit întâmplător persoanei în cauză... oh, fără nici cea mai mică umbră de bănuială, însă imaginează-ți ce efect putea să aibă această remarcă asupra persoanei vinovate de moartea doamnei Welman! Mary văzuse; Mary trebuie redusă la tăcere cu orice preț! Te asigur, prietene, că cine a comis o dată o crimă, nu se dă în lături să o comită și pe-a doua!

Ușor încruntat, Peter Lord spuse:

— Am crezut tot timpul că doamna Welman a luat singură morfina...

— Dar era paralizată... neajutorată... tocmai avusese un al

doilea atac.

— Oh, știu. Mă gândeam că, procurându-și-o, într-un fel sau altul, a ținut-o lângă ea, undeva la îndemână.

— Însă, în cazul asta, trebuie să și-o fi procurat înainte de al doilea atac, însă sorii i-a lipsit după al doilea atac.

— Se poate ca sora să fi observat lipsa ei doar în acea dimineață; tubul ar fi putut fi luat; cu câteva zile mai înainte, fără ca sora să fi observat.

— Cum ar fi putut bătrâna să și-o procure?

— Nu știu. Poate mituind o servitoare. Dacă-i așa, acea servitoare n-o să recunoască niciodată.

— Nu crezi că ar fi putut mitui vreuna dintre sori?

Lord clătină din cap.

— Pentru nimic în lume! Amândouă sunt foarte corecte în ceea ce privește etica profesională... în plus, ar fi murit de frică să facă așa ceva. Știau ce pericol le paște.

Poirot spuse:

— Asta așa e. Adăugă gânditor: Se pare că ne-am întors de unde-am plecat. Cine e persoana cea mai probabilă să fi luat tubul cu morfină? Elinor Carlisle. Putem spune că a vrut să fie sigură că va moșteni o mare avere. Putem fi mai generoși și să presupunem că a acționat din milă, că a luat morfina și a administrat-o în conformitate cu dorința des repetată a mătușii ei; dar ea a luat-o... și Mary Gerrard a văzut-o. Și uite că ne-am întors la sandviciuri și la casa goală, și tot la Elinor Carlisle... dar, de data asta, cu un alt motiv: să-i salvăm gâtul de laț.

Peter Lord strigă:

— Fantastic! V-am mai spus, nu e genul! Bani nu înseamnă nimic pentru ea... nici chiar pentru Roderick Welman. I-am auzit de atâtea ori spunând-o!

— Zău? Asta e foarte interesant. Asta e genul de afirmație, pe care, întotdeauna, am privit-o cu mare suspiciune.

— La dracu, trebuie să răsuciți mereu lucrurile în așa fel încât să se întoarcă la fata aceea?

— Nu le răsucesc eu; se întorc ele singure. E ca indicatorul roții norocului de prin bâlciuri. Se învâртеște, și când ajunge

să se oprească, întotdeauna indică același nume: Elinor Carlisle.

— Nu!

Hercule Poirot dădu din cap cu tristețe:

— Are rude aceasta Elinor Carlisle? Surori, veri? Sau mamă, tată?

— Nu. E orfană... singură pe lume.

— Ce patetic sună! Bulmer, sunt sigur, va face un joc mare cu asta! Cine, atunci, o moștenește dacă moare?

— Nu știu. Nu m-am gândit.

Poirot spuse cu reproș:

— Întotdeauna trebuie să te gândești la lucrurile astea. Are un testament, de pildă?

Peter Lord se înroși. Spuse nesigur:

— N-nu știu.

Hercule Poirot se uită în tavan și își împreună vârful degetelor.

— Ar fi bine să-mi spui, să știi.

— Să vă spun ce?

— Exact ce e în mintea dumitale... nu contează cât de dăunător i-ar putea fi lui Elinor Carlisle.

— De unde știți...?

— Da, da, știu. În mintea dumitale există ceva... un anume incident! Ar fi bine să-mi spui, altfel mi-aș putea imagina că e mai rău decât stau lucrurile!

— Nu e nimic, zău...

— De acord ca nu e nimic. Dar lasă-mă să aud ce e.

Încet, îndărătnic, Peter Lord povesti despre scena cu Elinor aplecându-se peste fereastra căsuței sorei Hopkins, și despre râsul ei.

Poirot rosti gânditor:

— Deci, așa a spus: „Așadar îți faci testamentul, Mary?”

Ciudat... foarte ciudat. Și pentru dumneata a fost clar ce era în mintea ei... Se gândea, poate, că Mary Gerrard nu mai avea mult de trăit...

Peter Lord spuse:

— Doar mi-am imaginat asta. Nu știu...

— Nu, dumneata nu doar ți-ai imaginat-o...

Capitolul III

Hercule Poirot se afla în căsuța sorei Hopkins.

Doctorul Lord îl adusese acolo, făcuse prezentările, apoi, la o privire a lui Poirot, îi lăsă singuri.

După ce, la început, sora Hopkins se uitase chiorâș la înfățișarea de străin a lui Poirot, acum se dezgheța rapid.

Cu o ușoară tristețe, spuse:

— Da, e un lucru îngrozitor. Unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri pe care le-am întâlnit vreodată. Mary era una dintre cele mai frumoase fete. Putea să ajungă pe ecran într-o zi! Și era și serioasă și modestă, nu înțepată și cu nasul pe sus, cum ar fi putut fi, după atâta învățătură și după câtă atenție i s-au acordat.

— Te referi la atenția pe care i-a acordat-o doamna Welman?

— Chiar la asta. Bătrâna o îndrăgea din cale-afară... chiar că din cale-afară.

— Surprinzător, poate? Îngână Poirot.

— Depinde. De fapt, putea fi foarte normal, vreau să spun... Sora Hopkins își mușcă buzele și părul încurcat. Vreau să spun că Mary se purta foarte frumos cu ea și avea un fel de a fi încântător: o voce moale, melodioasă și maniere desăvârșite. Iar după părerea mea, unei persoane în vârstă îi priește să vadă în jurul ei un chip tânăr.

— Presupun că domnișoara Carlisle venea, din când în când să-și vadă mătușa?

Sora Hopkins spuse tăios:

— Domnișoara Carlisle venea când avea chef.

Poirot murmură:

— Nu-ți place domnișoara Carlisle.

Sora Hopkins strigă:

— Bineînțeles că nu! O otrăvitoare! O criminală cu sânge rece!

— Ah, spuse Hercule Poirot, observ că ți-ai definitivat poziția.

— Ce vreți să spuneți? Cum, adică, mi-am definitivat poziția?

— Dumneata ești sigură că ea a fost cea care i-a pus morfină lui Mary Gerrard?

— Cine altcineva putea s-o facă, aș vrea să știu? Doar nu insinuați că eu?

— Doamne ferește! Dar nu uita că vinovăția ei nu a fost încă dovedită.

Sora-Hopkins spuse cu un calm plin de siguranță:

— Nici discuție că ea a făcut-o. Lăsând toate la o parte, i se putea citi pe față. Tot timpul a fost ciudată. Luându-mă sus cu ea și ținându-mă acolo... întârziind cât mai mult... Iar atunci când m-am întors spre ea, după ce am găsit-o pe Mary în halul acela, pe fața ei era scris limpede ca lumina zilei că-și dădea seama că eu știu!

Hercule Poirot rosti gânditor:

— E clar că e greu de văzut o altă persoană care ar fi putut-o face. Afară doar dacă n-a făcut-o ea însăși, firește.

— Ce vreți să spuneți cu a făcut-o ea însăși. Că Mary s-a sinucis? N-am auzit o prostie mai mare!

Poirot spuse:

— Nu poți ști niciodată. Inima unei fete e foarte sensibilă, foarte gingașă. Se opri. Ar fi putut fi posibil, nu? Putea să-și fi strecurat ceva în ceai fără să fie observată?

— Să-și strecoare în ceașcă, vreți să spuneți?

— Da. N-ai urmărit-o tot timpul.

— Nu, n-am urmărit-o... nu. Da, cred că ar fi putut să facă asta... dar e o prostie! De ce să fi vrut să facă un asemenea lucru?

Hercule Poirot clătină din cap revenind la atitudinea de mai înainte.

— Cum spuneam, inima unei fete e atât de sensibilă! Poate o nefericită poveste de dragoste...

Sora Hopkins pufni.

— Fetele nu se omoară din pricina poveștilor de dragoste... Mary nu era din alea, dați-mi voie să v-o spun! Se uită la el cu un aer belicos.

— Nu era îndrăgostită?

— Nu. Inima îi era liberă. O pasiona munca ei și se bucura

de viață.

— Dar trebuie să fi avut admiratori, din moment ce era o fata atât de atrăgătoare.

— Nu era una din fetele alea, toată nuri și „vino-ncoa”. Era o fată cuminte!

— Dar erau tineri în sat, fără-ndoială, care o admirau.

— Firește, era Ted Bigland, spuse sora Hopkins.

Poirot reuși să smulgă câteva amănunte cu privire la Ted Bigland.

— Era îndrăgostit de Mary, spuse sora Hopkins. Însă, cum am sfătuit-o, ea îi era cu un cap superioară.

— Trebuie să se fi supărat, când ea n-a vrut să aibă de-a face cu el?

— Era amărât, da, recunosc sora Hopkins. Mă condamna și pe mine.

— Gândeai că e vina dumitale?

— Așa a spus. Dar aveam perfectă dreptate. La urma urmei, am văzut destule la viața mea. Nu vroiam ca fata să se ducă la fund.

— Ce te-a făcut să-i arăți atâta interes fetei?

— Ei bine, nu știu... Sora Hopkins ezită. Părea intimidată și rușinată de ea însăși. Cu Mary era ceva... ceva romantic.

— Poate ea avea ceva romantic, nu situația ei. Era fiica portarului, nu-i așa?

Sora Hopkins spuse:

— Da... da, desigur. Cel puțin...

Ezită, se uită la Poirot, care o privea cu cea mai mare simpatie.

— De fapt, rosti sora Hopkins, cu o pornire spre confidență, nici nu era fiica lui Gerrard. Mi-a spus el. Tatăl ei a fost un domn, un gentleman.

Poirot murmură:

— Înțeleg... Și mama?

Sora Hopkins ezită, își mușcă buzele, apoi continuă:

— Mama ei fusese camerista doamnei Welman. S-a măritat cu Gerrard, după nașterea lui Mary.

— Din câte spui, chiar că-i romantic... misterios și romantic.

Chipul sorei Hopkins se luminează.

— Nu-i așa? Nu poate să nu te intereseze ceva, când știi despre el ce nu mai știe nimeni altcineva. Întâmplarea a făcut să afli atâtea. De fapt, cea care m-a pus pe pista asta a fost sora O'Brien; dar asta-i altă poveste, însă, cum se spune, e interesant să afli istorii trecute. Există multe tragedii neștiute.

Poirot oftă și clătină din cap. Sora Hopkins se alarmă brusc:

— Dar n-ar fi trebuit să trăncănesc atât. N-aș fi suflat un cuvânt, pentru nimic în lume! La urma urmei, nu are nimic de-a face cu cazul. Pentru toată lumea, Mary a fost fata lui Gerrard și cu asta basta. S-o bârfești când e moartă! Gerrard s-a însurat cu mama ei și-i destul.

Poirot îngână:

— Știi cumva cine a fost tatăl ei adevărat?

— Poate știi și poate nu știi. Adică, nu știi nimic. Aș putea să ghicesc. Păcatele vechi lasă urme adânci, cum se spune. Dar eu nu-s una din acelea care umblă cu vorba, așa că n-am să scot nici un cuvânt.

Poirot abandonează tactic bătălia și abordează un alt subiect.

— Mai e ceva... o problemă delicată. Sunt sigur că mă pot baza pe discreția dumitaie.

Sora Hopkins zâmbi larg.

Poirot continuă:

— Vorbesc de domnul Roderick Welman. Am auzit că era atras de Mary Gerrard.

— Nebun după ea!

— Deși, la vremea aceea, era logodit cu domnișoara Carlisle?

— Dacă mă întrebați n-a fost, niciodată, cu adevărat, iubitul domnișoarei Carlisle. Nu ceea ce aș numi eu „iubit”.

Poirot întreabă, folosind o expresie de modă veche:

— Mary Gerrard... ăă... i-a încurajat avansurile? Sora Hopkins spuse tăios:

— S-a purtat foarte bine. Nimeni n-ar putea jura că ea l-a ademenit.

— Era îndrăgostită de el?

— Nu, nu era.

— Dar îl plăcea?

— Oh, da, îl plăcea foarte mult.

— S-ar fi putut ca, în timp, să fi ieșit ceva din asta?

— Poate. Dar Mary n-ar fi făcut nimic în grabă. I-a spus că nu avea nici un drept să-i vorbească despre așa ceva, când el era logodit cu domnișoara Carlisle. Iar când el s-a dus la ea, la Londra i-a spus același lucru.

Poirot întrebă cu o candoare fermecătoare:

— Dumneata, personal, ce crezi despre domnul Roderick Welman?

— E un tânăr destul de drăguț. Deși nervos. După cum arată, s-ar putea să fie dispeptic. Aia sunt nervoși.

— Ținea mult la mătușa lui?

— Așa cred.

— A stat mult lângă ea, când s-a îmbolnăvit atât de rău?

— Vreți să spuneți, după al doilea atac? Nu cred să fi intrat, măcar, în cameră!

— Adevărat?

Sora Hopkins spuse repede:

— Ea n-a trimis după el. Și, firește, noi n-am bănuir că sfârșitul e atât de aproape. Există o mulțime de oameni, care se îngrozesc să intre în camera unui bolnav. Pur și simplu nu pot, nu că ar fi lipsiți de inimă.

Poirot dădu din cap înțelegător.

— Ești sigură că domnul Welman nu a intrat în camera mătușii sale, înainte ca ea să moară?

— Ei bine, nu cât am fost eu de gardă! Sora O'Brien m-a înlocuit la 3 a.m., și poate ea să-l fi adus înainte de clipa finală; dar, dacă-i așa, nu mi-a spus.

— Nu putea intra în absența dumatile?

Sora Hopkins pufni:

— Eu nu-mi las nesupravegheați pacienții, domnule Poirot.

— Mii de scuze. N-am vrut să spun asta. Mă gândeam că poate a trebuit să fierbi apă, sau să cobori la parter după vreun medicament.

Înmuiată, sora Hopkins spuse:

— M-am dus jos să schimb sticlele și să le umplu din nou. Știam ca în bucătărie era un ibric pe foc.

— Ai lipsit mult?

— Cinci mimate, poate.

— Ah, da, atunci domnul Welman ar fi putut să intre la ea.

— Dacă a făcut-o, a fost foarte iute.

Poirot oftă.

— Așa cum spuneai, bărbații se feresc de camera unui bolnav. Femeile sunt cele care fac pe îngerii păzitori. Ce ne-am face noi fără ele? Mai ales femeile cu profesia dumitale... o profesie... o profesiune izvorâtă dintr-o chemare cu adevărat nobilă.

Cu chipul ușor îmbujorat, sora Hopkins spuse:

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta. Nu m-am gândit niciodată la mine în felul ăsta. Ca soră, muncești prea mult și prea din greu, ca să te mai gândești și la latura nobilă a meseriei tale.

Poirot întrebă:

— Nu-mi mai poți spune nimic despre Mary Gerrard?

Urmă o tăcere apreciabilă, înainte ca sora Hopkins să răspundă.

— Altceva nu știu.

— Ești sigură?

Sora Hopkins spuse destul de încurcată:

— Nu înțelegeți. Am ținut la Mary.

— Și n-ar mai fi și altceva de spus?

— Nu, nu este! Asta a fost tot.

Capitolul IV

În prezența maiestuoasă a doamnei Bishop, îmbrăcată în negru, Hercule Poirot părea umil și insignifiant.

S-o tragi de limbă pe doamna Bishop nu era o problemă ușoară. Căci doamna Bishop, o persoană cu vederi și obiceiuri conservatoare, îi dezaproba puternic pe străini. Și era clar că Hercule Poirot trebuia să fi fost străin. Răspunsurile ei erau înghețate și îl privea cu rezervă și neîncredere.

Prezentarea pe care i-o făcuse doctorul Lord nu îndulcise prea mult situația.

— Sunt convinsă că doctorul e un om foarte deștept și bine intenționat, spuse ea, după plecarea acestuia. Doctorul

Ransome, predecesorul lui, a stat aici mulți ani.

Cu alte cuvinte, doctorul Ransome prezenta încredere, ca unul care știa să se poarte conform obiceiurilor locului. Doctorul Lord, un tânăr cu caș la gură, un parvenit care luase locul doctorului Ransome, avusese o singură recomandare: „sclipitor de deștept” în meseria lui.

Întreaga atitudine a doamnei Bishpp părea să spună că a fi „sclipitor de deștept” nu-i de ajuns!

Hercule Poirot era convingător și abil. Dar cum șarmul nu era atât de irezistibil, doamna Bishop rămase semeață și implacabilă.

Moartea doamnei Welman produsese multă tristețe. Fusese foarte respectată în împrejurimi. Arestarea domnișoarei Carlisle era „nefericită” și, de bună seamă, reprezenta rezultatul „acestor noi metode pripite ale poliției”. Părerile doamnei Bishop despre moartea doamnei Welman erau extrem de vagi. Mai mult de „N-aș putea spune”, nu puteai să scoți de la ea.

Hercule Poirot își jucă ultima carte, își trecu în revistă, cu o mândrie naivă, vizita recentă la Sandringham. Vorbi cu admirație de grațioasa și încântătoarea simplitate a regalității.

Doamna Bishop, care urmărea, zilnic, în buletinele curții regale, fiecare mișcare a persoanelor regale, fu învinsă. În definitiv, dacă Ei trimiseseră după Hercule Poirot... Ei bine, natural, asta era cu Totul Altceva. Străin sau nestrăin, cine era ea, Emma Bishop, ca să se pună de-a curmezișul voinței Regalității?

De îndată, ea și Hercule Poirot se angajară într-o plăcută conversație pe o temă cu adevărat interesantă – nici mai mult, nici mai puțin decât alegerea unui soț potrivit pentru Prințesa Elizabeth.

Eliminând, în final, toți candidații posibili ca Nefiind Destul De Buni, conversația reveni la sfere mai puțin înalte.

Poirot remarcă sentențios:

— Căsătoria, vai, e presărată cu primejdii și capcane!

Doamna Bishop spuse:

— Da, chiar așa... cu scârbosul ăsta de divorț zise, aproape

ca și cum ar fi vorbit de o boală contagioasă precum pojarul.

— Îmi închipui că doamna Welman era nerăbdătoare să-și vadă nepoata convenabil aranjată la casa ei, înainte de a muri.

Doamna Bishop își plecă fruntea.

— Da, chiar așa. Logodna dintre domnișoara Elinor și domnul Roderick a fost o mare ușurare pentru ea. Era lucrul pe care îl sperase întotdeauna.

Poirot se aventurează:

— Logodna asta a fost anunțată parțial din dorința de a-i face pe plac?

— Oh, nu, n-aș spune asta, domnule Poirot. Domnișoara Elinor a ținut, întotdeauna, la domnul Roddy... Domnișoara Elinor are o fire foarte loială și devotată.

Poirot îngână:

— Și el?

Doamna Bishop rosti sobru:

— Domnul Roderick îi era devotat domnișoarei Elinor.

— Totuși, din câte știu, logodna a fost ruptă.

Obrajii doamnei Bishop se colorară.

— Datorită uneltirilor șerpilor din iarbă, domnule Poirot.

— Zău?

Cu chipul și mai roșu, doamna Bishop explica:

— Domnule Poirot, în țara asta, există o anumită Decență în fața Morților. Dar tânăra aceea, domnule Poirot, a acționat cu Viclenie în Uneltirile ei.

Poirot o privi o clipă gânditor.

— Mă surprindeți. Mi s-a dat de înțeles că era o fată foarte simplă și modestă.

Bărbia doamnei Bishop tremură ușor.

— Era Șmecheră, domnule Poirot. Lumea era Moartă după ea. Sora aceea, Hopkins, de exemplu. Da, la fel și biata mea stăpână!

Poirot clătină din cap compătimitor și plescăi ușor.

— Da, chiar așa, spuse doamna Bishop, încurajată de plescăitul lui. Sărmana de ea era slabă, iar tânăra aceea S-a Strecurat pe sub pielea ei și i-a câștigat încrederea. Ea știa care era punctul slab. Întotdeauna stătea prin preajmă, îi

citea, îi puna flori proaspete. Mary în sus, Mary în jos, „Unde e Mary?”... tot timpul! Și apoi banii pe care i-a cheltuit pentru ea! Școli scumpe, case rafinate peste hotare... pentru o fată care nu era decât fiica lui Gerrard! El n-o iubea, s-o știți de la mine! Mereu își bătea joc de aerele ei de Doamnă Subțire. I se suise la cap, asta era!

De data această, Poirot clătină din cap și rosti îndurerat:

— Vai, vai...

— Și apoi, felul în care L-a Atras pe domnul Roddy! El era prea cinstit s-o vadă cum ERA. Iar domnișoara Elinor, o tânără cu o inimă atât de curată, firește că nu și-a dat seama ce se Petrecea. Dar Bărbații sunt toți o apă și-un pământ: îi prinzi ușor dacă-i flatezi și ai un chip drăguț!

Poirot oftă.

— Avea, bănuiesc, admiratori din categoria ei sociala? Întrebă el.

— Firește că avea. Era fiul lui Rufus Bigland, Ted... unul dintre cei mai drăguți băieți din câți există. Dar, oh, nu, doamna noastră subțire era prea bună pentru el! Nu pot să suport atâtea ifose și mofturi!

— Purtarea ei față de el nu l-a supărat?

— Ba da. A acuzat-o că îl iubește pe domnul Roddy. Nu-l condamnă că a fost revoltat!

— Nici eu, spuse Poirot. Sunteți o persoană foarte interesantă, doamnă Bishop. Faceți parte dintre acei oameni, care au darul de a descrie cu precizie un caracter, în câteva cuvinte, în sfârșit, am o imagine clară a lui Mary Gerrard.

— Rețineți, spuse doamna Bishop, n-am spus o vorbă împotriva fetei! N-aș putea face una ca asta... când e în mormânt. Dar nu există dubiu că a provocat o mulțime de neazuri!

Poirot murmură:

— Mă întreb, cum s-ar fi sfârșit totul?

— Asta spun și eu! Aflați de la mine, domnule Poirot, că, dacă draga mea stăpână n-ar fi murit – atunci a fost un șoc îngrozitor, însă acum îmi dau seama că Cerul s-a îndurat de ea – nu știu cum puteau să se sfârșească toate acestea!

— Adică?

Doamna Bishop rosti solemnă:

— Am văzut multe la viața mea ca să mă mai mire ceva.

Bătrânul colonel Randolph a murit, lăsându-și până și ultimul bănuț unei găsculițe din Eastbourne, în detrimentul sărmanei sale soții... Bătrâna doamnă Dacres i-a lăsat toată averea organistului bisericii – unul din tinerii ăia cu părul lung... și avea fii și fiice căsătoriți.

Poirot spuse:

— Din câte înțeleg, vreți să spuneți că doamna Welman și-ar fi putut lăsa toată averea lui Mary Gerrard?

— Nu m-ar fi surprins! Asta urmărea tânăra, n-am nici o îndoială. Și dacă e să mai spun ceva, aflați că doamna Welman era gata să-mi ia capul, deși lucram la ea de aproape douăzeci de ani. Lumea e nerecunoscătoare, domnule Poirot. Încerci să-ți faci datoria și nici măcar nu ești apreciat.

— Vai, cât e de adevărat! spuse Poirot.

— Dar Răutatea nu triumfă întotdeauna.

Poirot spuse:

— Adevărat. Mary Gerrard e moartă...

— O judecă Cel de Sus, nu trebuie s-o judecăm noi.

Poirot mormăi dus pe gânduri:

— Împrejurările morții ei par foarte ciudate... inexplicabile.

— Poliția asta cu metodele ei noi! exclamă doamna Bishop. E posibil ca fată de neam bun, bine crescută ca domnișoara Elinor să otrăvească pe cineva? Și au încercat să mă bage și pe mine în treaba asta, insinuând că eu am spus că purtarea ei era ciudată!

— Și nu era ciudată?

— De ce ar fi fost? Domnișoara Elinor e o tânără cu simțire. Urma să trieze lucrurile mătușii ei..., o treabă foarte dureroasă.

Poirot dădu din cap cu înțelegere. Spuse:

— I-ar fi fost mult mai ușor, dacă ați fi însoțit-o.

— Ana vrut s-o însoțesc, domnule Poirot, dar mi-a retezat-o.

Oh, ei bine, domnișoara Elinor a fost, întotdeauna, o fată foarte mândră și rezervată. Totuși, aș vrea să mă fi dus cu ea.

— Nu v-ați gândit s-o urmați la Hunterbury?

Doamna Bishop clătină din cap cu demnitate.

— Nu merg unde nu sunt dorită, domnule Poirot.

Poirot păru rușinat, îngână:

— În plus, nu mă îndoiesc că aveți lucruri importante de făcut în dimineața aceea.

— Era o zi foarte călduroasă, țin minte. Mare zăpușeală. Oftă. Mă duceam la cimitir să pun câteva flori pe mormântul doamnei Welman, în semn de respect, și a trebuit să rămân să mă odihnesc acolo mult timp. Eram terminată de căldură. Am întârziat la masă și sora mea a fost foarte neliniștită când a văzut Starea în care eram! Mi-a spus că n-ar fi trebuit să fac așa ceva într-o zi ca aceea.

Poirot o privi cu admirație. Spuse:

— Vă invidiez, doamnă Bishop. E cu adevărat grozav să n-ai ce să-ți reproșezi la moartea cuiva. Îmi închipui că domnul Roderick Welman își face procese de conștiință că nu a intrat s-o vadă pe mătușa lui, în noaptea aceea, deși, normal, nu avea de unde să știe că o să-și dea duhul atât de curând.

— Oh, dar greșiți foarte tare, domnule Poirot. Pot să vă spun că domnul Roddy a intrat în camera mătușii sale. Am auzit-o coborând pe sora aceea și m-am gândit că poate ar fi bine să mă duc să văd dacă stăpâna nu are nevoie de ceva, căci știu eu cum sunt sorele: stau veșnic la taclale cu servitoarele jos, la parter, și se supără foc dacă le ceri ceva. Nu că sora Hopkins ar fi fost tot atât de rea ca cealaltă, irlandeza cu părul roșu. Aia mereu bombănea și crea probleme. Dar, cum spuneam, m-am gândit să mă duc doar să văd dacă totul e în regulă, și atunci l-am observat pe domnul Roddy strecurându-se în camera mătușii lui. Nu știu dacă ea l-a recunoscut sau nu, dar, în tot cazul, el nu are nimic să-și reproșeze!

Poirot spuse:

— Mă bucur. E o fire destul de nervoasă.

— E doar nițel firav, întotdeauna a fost.

— Doamnă Bishop, e clar că dumneavoastră sunteți o femeie cu mult discernământ. Am un mare respect pentru judecata dumneavoastră. Care credeți că e adevărul în privința morții

lui Mary Gerrard?

Doamna Bishop pufni.

— Aș spune că e destul de limpede! Unul din borcanele alea scârboase cu pastă ale lui Abbott. Le ține în rafturi luni întregi! Verișoara mea de-a doua s-a îmbolnăvit și mai să moară dintr-o conservă de crab!

Poirot obiectă:

— Dar morfina găsită în cadavru?

Doamna Bishop rosti semeață:

— Eu nu știu nimic de morfină! Știu cum sunt doctorii: Spune-le să vă caute de ceva și vor găsi! Pasta de pește alterată nu e destul de bună pentru ei!

— Nu credeți ca ar fi posibil să se fi sinucis?

— Ea? Doamna Bishop pufni. Categorie nu. Nu-și pusese în cap să se mărite cu domnul Roddy? Uite cine sa se sinucidă!

Capitolul V

Fiind sâmbătă, Hercule Poirot îl găsi pe Ted Bigland la ferma tatălui său.

Nu era prea dificil să-l faci pe Ted Bigland să vorbească.

Părea că ocazia era binevenită... ca și cum ar fi fost o ușurare.

Spuse gânditor:

— Așadar, încercați să descoperiți cine a omorât-o pe Mary? E un mare mister...

— Prin urmare, nu crezi că a omorât-o domnișoara Carlisle?

Ted Bigland se încruntă... o încruntare nedumerită, aproape copilărească. Spuse încetiv:

— Domnișoara Elinor e o doamnă. E blândă... ei bine, nu ți-o poți imagina făcând așa ceva... ceva violent, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun. La urma urmelor, e improbabil, nu-i așa, domnule, ca o doamnă tânără și drăguță să facă lucruri de genul ăsta?

Hercule Poirot dădu din cap, într-un fel contemplativ.

— Da, e improbabil... Dar când se ajunge la gelozie... Se opri, urmărindu-l pe flăcăul arătos din fața sa.

Ted Bigland spuse:

— Gelozie? Știu că se întâmplă și așa; dar, de regulă, băutura și atâțarea îi fac pe un tip să vadă roșu în fața ochilor și să fie

cuprins de amoc. Domnișoara Elinor... o doamnă atât de drăguță și liniștită...

— Dar Mary Gerrard a murit... și n-a murit de moarte naturală. Ai vreo idee... poți să-mi spui ceva care să mă ajute să descopăr... cine a omorât-o pe Mary Gerrard?

Celălalt clătină încetișor din cap. Spuse:

— Nu mi se pare drept, nu mi se pare posibil ca cineva s-o fi omorât pe Mary. Ea era... era ca o floare...

Și brusc, într-o fulgerare de-o clipă, Hercule Poirot avu o nouă imagine a fetei moarte... În glasul acela optimist, țărănesc, Mary trăia și strălucea iarăși. „Era ca o floare...”

Era un neașteptat și pregnant sentiment de pierdere, de ceva gingaș, definitiv distrus...

În mintea lui se succedau afirmație după afirmație. Cea a lui Peter Lord: „Era o copilă drăguță”. Cea a sorei Hopkins: „Ar fi putut ajunge pe ecran într-o zi”. Cea veninoasă a doamnei Bishop: Nu suport ifosele și mofturile. Și acum, ultima, dându-le la o parte pe toate celelalte, liniștita afirmație: „Era ca o floare”.

Spuse:

— Dar, atunci...?

Își înălțase brațele într-un gest larg, disperat. Ted Bigland dădu din cap. Ochiul său avea încă privirea oarbă, cețoasă a unui animal rănit.

— Știu, domnule. Știu că ce ziceți e adevărat. N-a murit de moarte naturală. Însă mă întrebam..!

Se opri. Poirot spuse:

— Ce?

Ted Bigland rosti încetișor:

— Mă întrebam dacă, cumva, n-ar fi putut fi un accident.

— Un accident? Dar ce fel de accident?

— Știu, domnule. Știu. Asta sună ca ceva lipsit de sens. Dar mă tot gândesc, și iar mă gândesc, și mi se pare că așa trebuie să fi fost. Ceva neintenționat, sau pur și simplu o greșeală. Doar... ei bine, un accident!

Se uită rugător la Hercule Poirot, stingherit de propria sa lipsă de elocvență.

Poirot rămase tăcut câteva clipe. Părea să reflecteze.

— E interesant ca simți asta.

Ted Bigland spuse dezaprobator:

— Poate pentru dumneavoastră nu are nici un sens, domnule. Cu mintea mea, nu înțeleg nici cum, nici de ce s-a întâmplat. Eu doar simt.

— Sentimentul e uneori un ghid important, reflectă Poirot. Mă vei scuza, sper, dacă ating un punct dureros, dar dumneata ai ținut mult la Mary Gerrard, nu-i așa?

Chipul bronzat se întunecă și mai tare. Ted spuse simplu:

— Socotesc că toți de pe aici știu asta.

— Vroiai să te însori cu ea?

— Da...

— Dar ea... nu vroia?

Cu o urmă de supărare strunită, Ted spuse:

— Lumea e bine intenționată, însă n-ar trebui să strice viața celorlalți, amestecându-se. Toată învățătura aia și plecatu' peste hotare! Astea au schimbat-o pe Mary. Nu vreau să spun că au făcut din Mary o răsfățată sau o încrezută... Ea nu era așa. Dar... toate astea au zăpăcit-o! Nu mai știa ce-i cu ea. Era... ei bine, ca s-o spun p-a dreptă... prea bună pentru mine; totuși, nu destul de bună pentru un gentleman adevărat ca domnul Welman.

Urmărindu-l, Poirot spuse:

— Nu-ți place domnul Welman?

Ted Bigland răspunse cu o violență naturală:

— De ce dracu mi-ar plăcea? Domnul Welman e în regulă. N-am nimic cu el. Nu prea e ceea ce numesc eu bărbat! Aș putea să-l apuc și să-l frâng în două. Are minte, cred... Dar asta nu-ți e de prea mare folos când ți se strică mașina, de pildă. Poți cunoaște principiul după care merge o mașină, dar asta nu te oprește să fii neajutorat ca un bebeluș când e vorba să-i scoți bujia și s-o cureți.

— De bună seamă, lucrezi la un garaj?

— Da, la cel al lui Henderson, jos la șosea.

— Erai acolo în dimineața când... când s-a întâmplat?

— Da, testam mașina unui domn. Avea undeva o hibă și nu

puteam s-o localizez. Am dat o tură primprejur. Acum, când mă gândesc la ziua aceea, mi se pare ciudat că s-a putut întâmpla o tragedie. Era o zi minunată; caprifoiul încă mai înfloreă... Lui Mary îi plăcea caprifoiul. Îl aduna în buchete, înainte de plecarea ei în străinătate...

Din nou apărui pe chipul său mirarea aceea încurcată, copilărească.

Hercule Poirot rămase tăcut.

Ted Bigland își reveni din transă, tresărind.

— Îmi pare rău, domnule, uitați ce am spus despre domnul Welman. Eram supărat... din cauză că-i dădea târcoale lui Mary. Trebuia s-o lase în pacd. Ea nu era de el...

Poirot întrebă:

— Crezi că ținea la el?

Ted Bigland se încruntă din nou.

— Eu nu... nu știu precis. S-ar putea să fi ținut. N-aș putea spune.

— Mai era vreun bărbat în viața ei? Unul pe care să-l fi cunoscut în străinătate, de exemplu?

— N-aș putea jura, domnule. Ea nu a pomenit de niciunul.

— Vreun dușman... aici, în Maidensford?

— Adică cineva care s-o fi omorât? Clătină din cap. Nimeni nu o cunoștea foarte bine. Dar toți o plăceau.

Poirot întreba:

— O plăcea și menajera de la Hunterbury, doamna Bishop?

— Oh, aici e vorba de ciudă! Bătrânei nu-i plăcea că doamna Welman o iubea atât de mult pe Mary.

— Mary Gerrard era fericită aici? Era atașată de doamna Welman?

— Ar fi fost destul de fericită, dacă sora ar fi lăsat-o în pace. Sora Hopkins, vreau să spun. I-a băgat în cap să-și câștige singură existența din masaj.

— Totuși ținea la Mary?

— Oh, da, ținea destul de mult la ea; dar e genul care, întotdeauna știe ce e cel mai bine pentru toți!

Poirot rosti agale:

— Presupunând că sora Hopkins știe ceva... să spunem ceva

care ar arunca o lumină nefavorabilă asupra lui Mary, crezi că ar păstra pentru ea acel ceva?

Ted Bigland îl privi cu curiozitate:

— Nu vă prea înțeleg, domnule.

— Crezi că dacă sora Hopkins ar fi știut ceva rău despre Mary, și-ar fi ținut gura?

— Mă îndoiesc că femeia asta și-ar putea ține gura în legătură cu ceva sau cineva! E cea mai mare bârfitoare din sat. Dar dacă ar exista, totuși, cineva pentru care ar fi dispusă să tacă, acel cineva ar fi, probabil, Mary. Dar, tare aș vrea să știu de ce m-ați întrebat asta?

Hercule Poirot spuse:

— Din discuțiile cu oamenii îți faci o anumită impresie. Sora Hopkins mi s-a părut foarte cinstită și deschisă, dar mi-a lăsat impresia – foarte puternică – că ascunde ceva. Nu neapărat ceva important. Poate să nu aibă nici o legătură cu crima. Dar există ceva ce ea știe și nu l-a spus. În plus, mi-a lăsat impresia că acest ceva – orice ar fi el – este defavorabil sau compromițător memoriei lui Mary..

Ted clătină din cap neajutorat.

Hercule Poirot oftă:

— Ei bine, cu timpul am să aflu despre ce e vorba.

Capitolul VI

Poirot se uita cu interes la chipul prelung, senzual, al lui Roderick Welman.

Nervii lui Roddy erau într-o stare jalnică. Își frământa mâinile, avea ochii injectați, iar vocea răgușită și iritată.

Uitându-se la cartea de vizită, spuse:

— Numele dumneavoastră îmi e cunoscut, monsieur Poirot. Dar nu văd ce crede doctorul Lord că puteți face în problema asta! Și, oricum, ce are afacerea asta cu el? A îngrijit-o pe mătușa mea, dar, în rest e complet străin. Elinor și cu mine nici măcar nu-l cunoșteam până să ne fi dus acolo, în iunie. De bună seamă, e treaba lui Seddon să se ocupe de lucrurile de genul ăsta.

Hercule Poirot zise:

— Din punct de vedere tehnic, așa e corect.

Roddy continuă să cânt:

— Nu că aş avea mare încredere în Seddon. E atât de posac!

— Aşa sunt din fire avocaţii.

— Totuşi, vorbi Roddy înveselindu-se puţin, îl avem pe Bulmer. Se consideră că ar fi unul dintre cei mai buni, nu-i aşa?

— Are reputaţia că ar da speranţe deşarte.

Roddy se întrista vizibil.

Poirot spuse:

— Sper ca nu vă deranjează că am să încerc să-i fiu de ajutor domnişoarei Carlisle?

— Nu, nu, fireşte că nu. Dar...

— Dar ce pot face eu? Asta vroiati să mă întrebaţi?

Pe chipul mohorât al lui Roddy trecu umbra unui zâmbet... un zâmbet atât de fermecător, că Hercule Poirot înţelese atracţia subtilă a acelui bărbat.

Roddy se scuză:

— Pare puţin nepoliticos că am pus problema în felul acesta. Dar, asta e întrebarea. Ce puteţi face monsieur Poirot?

Poirot spuse:

— Pot căuta adevărul.

— Da. Glasul lui Roddy suna uşor îndoielnic.

— Aş putea descoperi fapte care să-i fie de ajutor acuzatei.

Roddy oftă:

— Măcar de-aţi putea!

Hercule Poirot continuă:

— Dorinţa mea cea mai mare este să fiu de ajutor. Vreţi să mă sprijiniţi, spunându-mi sincer ce credeţi despre întreaga afacere?

Roddy se ridică şi începu să se plimbe fără astâmpăr prin cameră.

— Ce pot să spun? Toată treaba e atât de absurdă... atât de fantastică! Chiar şi numai ideea că Elinor – Elinor, pe care o cunosc de când era copil – ar putea face un lucru atât de grav cum e otrăvirea unei persoane! Îţi vine să şi râzi, zău aşa! Dar cum Dumnezeu să-i explici asta tribunalului?

Poirot întreba placid:

— Considerați absolut imposibil ca domnișoara Carlisle să fi făcut un astfel de lucru?

— Da, absolut imposibil! Nici nu poate fi vorba! Elinor e o ființă minunată... foarte echilibrată și cumpătată... Nu există nici urmă de violență în firea ei. E intelectuală, sensibilă și cu totul străină de pasiunile animalice. Dar ia douăsprezece capete pătrate și bagă-le în boxa juraților și pe urmă numai Dumnezeu poate să spună ce sunt în stare să creadă! La urma urmelor, să fim rezonabili: ei nu se află în boxă ca să judece caractere; ei judecă pe bază de dovezi. Fapte... fapte... fapte! Iar faptele sunt cumplite!

Poirot dădu din cap gânditor. Spuse:

— Dumneavoastră, domnule Welman, sunteți o persoană sensibilă și inteligentă. Faptele o condamnă pe domnișoara Carlisle. Ceea ce știți dumneavoastră, o achită. Deci, ce s-a întâmplat în realitate? Ce putea să se întâmple?

Roddy își ridică brațele.

— Aici și-a băgat dracu' coada! Dar dacă a făcut-o sora Hopkins?

— Nu s-a apropiat de sandviciuri... Oh, am făcut cercetări foarte amănunțite... iar ceaiul nu-l putea otrăvi fără să se otrăvească și ea. În privința asta sunt sigur. Mai mult, de ce să fi vrut s-o omoare pe Mary Gerrard?

Roddy strigă:

— De ce să fi vrut oricare altul s-o omoare pe Mary Gerrard?

— Asta e o întrebare fără răspuns, spuse Poirot. Nimeni nu dorea s-o omoare pe Mary Gerrard. (Și adăugă îngând: „Cu excepția lui Elinor Carlisle”). De aceea, logic, concluzia pare să fie: Mary Gerrard n-a fost omorâtă! Numai că, vai, nu e așa. A fost omorâtă!

Adăugă, ușor melddramatic:

— Dar ea e în mormânt, și oh, Ce greu îmi este!”

— Poftim? spuse Roddy.

Hercule Poirot explica:

— Wordsworth. L-am citit mult. Versurile acestea exprimă, oare, ceea ce simțiți?

— Eu?

Roddy arăta țeapăn și inabordabil. Poirot spuse:

— Îmi cer scuze... mii de scuze! E atât de greu... să fii detectiv și, în același timp, delicat. Cum bine se zice în limba dumneavoastră, există lucruri care nu se spun. Dar vai, un detectiv e silit să le spună! El trebuie să pună întrebări: despre problemele personale ale oamenilor, despre sentimentele lor!

— Sigur toate acestea sunt necesare?

Poirot spuse repede, umil:

— Ca să înțeleg corect situația, da. Apoi vom trece peste subiectul ăsta dureros și nu vom mai reveni la el. Este foarte bine cunoscut faptul că dumneavoastră, domnule Welman... o admirați pe Mary Gerrard. Adevărat?

Roddy se ridică și se duse la fereastră. Jucându-se cu ciucurii draperiei, spuse:

— Da.

— Erați îndrăgostit de ea?

— Așa cred.

— Ah, și moartea ei v-a zdrobit inima...

— Cred... vreau să spun... ei bine, zău așa, monsieur Poirot...

Se întoarse – o făptură iritată, sensibilă, prinsă la ananghie. Hercule Poirot spuse:

— Dacă mi-ai... dacă mi-ați arăta exact adevărul, am termina cu asta.

Roddy Welman se așează pe un scaun. Nu se uita la Poirot. Bolborosi:

— E foarte greu de explicat. Chiar trebuie?

— Nu întotdeauna poți întoarce spatele neplăcerilor vieții, domnule Welman! Spuneți că credeți că ați ținut la fată. Deci, nu sunteți sigur?

— Nu știu... Era atât de drăgălașă. Ca un vis... Așa îmi pare acum. Un vis! Ceva ireal! Totul... Când am văzut-o prima oară... când... ei bine, m-am aprins după ea! Un fel de nebunie! Iar acum totul s-a sfârșit, s-a dus... ca și cum... ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Poirot dădu din cap.

— Da, înțeleg...

Și adăugă:

— Nu erați în Anglia când a murit?

— Nu. Am plecat în străinătate pe 9 iulie și m-am întors pe întâi august. Telegrama lui Elinor m-a urmărit aproape din hotel în hotel. Când am primit vestea, m-am grăbit cât am putut.

— Trebuie să fi fost un mare șoc pentru dumneavoastră. Ținuseți foarte mult la fată.

În glasul lui Roddy se puteau citi amărăciunea și disperarea:

— De ce trebuie să ți se întâmple asemenea lucruri? E contrariul tuturor așteptărilor tale... a tot ce-ți dorești de la viață!

— Da, dar așa e viața! Nu-ți da voie să o planifici, s-o trăiești doar din intelect și din logică! Nu poți să spui: „Voi simți atât și nimic mai mult”. Viața, domnule Welman, poate fi oricum, numai logică nu!

Roderick Welman murmură:

— Așa se pare...

— O dimineață de primăvară, un chip de fată... și toată

ordinea firească a existenței e curmată. Uneori, e puțin mai mult decât... un chip. Ce știți, cu adevărat, despre Mary Gerrard, domnule Welman?

Roddy zise cu greu:

— Ce știam? Atât de puțin! Acum îmi dau seama. Era dulce și blândă... dar în rest, nu știu nimic... absolut nimic... Cred că din cauza asta nu-i simt lipsa...

Zbuciumul și înverșunarea îi dispăruseră. Povestea simplu și firesc. Hercule Poirot reușise să-i pătrundă carapacea.

Vorbind, Roddy părea să simtă o anumită ușurare:

— Dulce... blândă... nu foarte deșteaptă. Sensibilă și cred, amabilă. Avea o finețe pe care nu te aștepți s-o întâlnești la fetele din categoria ei socială.

— Era genul de fata care își putea face dușmani fără să știe?

Roddy clătină din cap cu putere.

— Nu, nu, nu-mi imaginez că cineva putea să n-o placă... să o urască, vreau să spun. Pizma e altceva.

Poirot rosti repede:

— Pizmă? Deci, credeți că a existat pizmă?

Roddy spuse absent:

— Trebuie să fi existat... luând în considerare acea scrisoare.

— Ce scrisoare?

Roddy se înroși și se posomori:

— Oh, nimic important.

Poirot repetă:

— Ce scrisoare?

— O anonimă.

— De unde a venit. Cui îi era adresată?

Împotriva voinței lui, Roddy explică. Hercule Poirot îngână:

— Asta e foarte interesant. Pot să văd scrisoarea aceasta?

— Mă tem că nu. De fapt, am ars-o.

— De ce ați făcut asta, domnule Welman?

Roddy răspunse destul de înțepat:

— La vremea respectivă mi s-a părut normal să o fac.

— Și, ca urmare a acestei scrisori, dumneavoastră și domnișoara Carlisle ați dat fuga la Hunterbury?

— Da, ne-am dus acolo, însă nu știu să fi dat fuga.

— Dar erați nițel neliniștiți, nu-i așa? Poate chiar puțin alarmați?

Roddy răspunse și mai înțepat.

— Nu admit asta!

Hercule Poirot strigă:

— Dar era absolut normal! Moștenirea dumneavoastră... ceea ce vi se promisese... era în primejdie! E normal să fi fost neliniștiți! Bani sunt o problemă foarte importantă.

— Nu atât de importantă cât credeți.

Poirot spuse:

— O asemenea detașare e într-adevăr remarcabilă!

Roddy roși.

— Oh, desigur, banii contau pentru noi. Nu eram complet indiferenți, însă scopul nostru principal era să... s-o vedem pe mătușa noastră și să ne asigurăm că e bine.

— V-ați dus acolo cu domnișoara Carlisle. La vremea aceea, mătușa dumneavoastră nu-și făcuse testamentul. Scurt timp după aceea, a avut un nou atac cerebral. Atunci își exprimă dorința să-și facă testamentul, dar, convenabil pentru domnișoara Carlisle, poate, moare cu o noapte înainte de a-și duce dorința la îndeplinire.

— Ascultați, unde vreți să bateți?

Chipul lui Roddy era furios.

Poirot răspunse dintr-o suflare:

— Mi-ați spus, domnule Welman, privitor la moartea lui Mary Gerrard, că motivul atribuit lui Elinor Carlisle e absurd... că, sub nici o formă, nu e genul de persoană care să omoare pe cineva. Dar există și o altă interpretare. Elinor Carlisle avea motiv să se teamă că ar putea fi dezmoștenită în favoarea unei străine. Scrisoarea a pus-o în gardă... murmurele întretăiate ale mătușii sale confirmă această teamă. În holul de jos e o geantă, o trusă medicală cu diferite analgezice și alte produse medicale. E ușor să subtilizezi o fiolă de morfină. Iar după aceea, așa cum am aflat, rămâne singură în dormitor cu mătușa sa, în timp ce dumneavoastră și sorele sunteți la masă...

Roddy strigă:

— Doamne Sfinte, monsieur Poirot, ce vreți să mai insinuați? Că Elinor a omorât-o pe mătușa Laura? O idee mai ridicolă nici că se poate!

Poirot spuse:

— Dar cunoașteți, nu-i așa, că s-a cerut aprobarea de deshumare a cadavrului doamnei Welman?

— Da, știu. Însă nu se va găsi nimic!

— Dar dacă da?

— Nici vorbă! rosti hotărât Roddy.

Poirot clătină din cap:

— Eu nu sunt atât de sigur. Și există o singură persoană care avea de câștigat de pe urma morții doamnei Welman în acel moment...

Roddy se așeză. Era alb la față și tremura ușor. Se uită lung la Poirot. Apoi spuse:

— Credeam... ca sunteți de partea ei...

— Indiferent de ce parte ești, trebuie să privești faptele în față! Eu cred, domnule Welman, că, până acum, dumneavoastră ați preferat, în viață, să evitați să priviți în față un adevăr supărător, ori de câte ori, a fost posibil.

— De ce să-ți faci sânge rău privind partea neplăcută a lucrurilor?

Hercule Poirot rosti grav.

— Pentru că, uneori, e necesar...

Se opri câteva clipe, apoi spuse:

— Să luăm posibilitatea că se va descoperi că moartea mătușii dumneavoastră s-a datorat administrării morfinei. Ce se va întâmpla în cazul ăsta?

Roddy clătină din cap neajutorat.

— Nu știu.

— Dar trebuie să încercați să gândiți. Cine i-ar fi putut-o administra? Trebuie să admiteți că cea mai bună ocazie a avut-o domnișoara Carlisle.

— Dar sorele?

— Oricare din ele putea să o facă, firește. Dar sora Hopkins a descoperit lipsa tubului cu morfină și a menționat-o deschis la vremea respectivă. Nu ar fi avut de ce s-o facă. Certificatul de

deces fusese semnat. De ce să atragă atenția asupra dispariției morfinei dacă era vinovată? Asta ar fi dus la sancționarea sa pentru neglijență, iar dacă ea a otrăvit-o pe doamna Welman, era o idioțenie să atragă atenția asupra morfinei, în plus, ce avea de câștigat de pe urma morții doamnei Welman? Nimic. Același lucru e valabil și pentru sora O'Brien. Ea putea să ia morfina din geanta sorei Hopkins și să i-o administreze bătrânei; dar, iarăși – de ce s-o fi făcut?

Roddy clătină din cap.

— Asta-i adevărat.

Poirot spuse:

— Atunci, rămâneți dumneavoastră.

Roddy tresări.

— Eu?

— Cu siguranță. Dumneavoastră puteați să subtilizați morfina. Dumneavoastră puteați să i-o dați doamnei Welman! În noaptea aceea, a existat o perioadă scurtă de timp, când v-ați aflat cu ea. Dar, iarăși, de ce s-o fi făcut? Dacă bătrâna trăia și apuca să-și facă testamentul, exista posibilitatea ca cel puțin să fiți menționat în el. Așa că, vedeți, nu aveți nici un motiv. Doar două persoane aveau motiv.

Ochii lui Roddy se aprinseră.

— Două persoane?

— Da. Una era Elinor Carlisle.

— Și cealaltă?

Poirot răspunse încetișor:

— Cealaltă era cea care a scris anonima.

Roddy se uită neîncrezător la Poirot.

Poirot spuse:

— Cineva a scris scrisoarea aceea... cineva care o ura pe Mary Gerrard, sau, cel puțin, nu putea s-o suferă... Cineva care era, cum se spune, „de partea dumneavoastră”. Cineva care nu vroia ca Mary Gerrard să aibă de câștigat la moartea doamnei Welman. Și-acum, domnule Welman, aveți vreo idee cine ar putea fi autorul anonimei?

Roddy clătină din cap.

— N-a m nici cea mai mică idee. Era o scrisoare ordinară,

agramată, scrisă urât.

Poirot își flutură mâna.

— Asta nu are nici o importanță! Putea fi foarte bine scrisă de o persoană cultă, care a vrut să mascheze acest fapt. De aceea aș fi dorit să mai fi avut încă scrisoarea. Oamenii, care încearcă să scrie ca cineva lipsit de educație, se dau de gol, de regulă.

Roddy rosti cu îndoială:

— Elinor și cu mine ne gândeam că putea fi una din servitoare.

— Aveți idee care din ele?

— Absolut niciuna.

— Credeți că ar fi putut fi doamna Bishop, menajera?

Roddy păru șocat.

— Oh nu, ea e o ființă extrem de respectabilă și prețioasă. Scrie niște scrisori foarte frumoase, cu o caligrafie impecabilă și cu cuvinte alese. Sunt sigur că n-ar...

Deoarece ezită, Poirot rosti sec:

— Ea n-o plăcea pe Mary Gerrard!

— Cred că nu. Totuși, n-am observat niciodată nimic.

— Sau poate nu prea observați, domnule Welman?

Roddy rosti încetișor:

— Nu credeți, monsieur Poirot, că mătușa mea putea să ia singură morfina?

— Da, e o idee.

— Știți, ura neajutorarea ei... Deseori spunea că vroia să moară.

— Dar atunci, cum s-ar fi putut ridica din pat să coboare scările și să ia morfina din geanta sorei?

— Poate i-a dat-o cineva.

— Cine?

— Ei bine, una din cele două sore.

— Nu, niciuna dintre ele. Ar fi știut mult prea bine ce pericol le paște! Sorele sunt ultimele persoane care pot fi bănuite.

— Atutici... altcineva...

Tresărid, deschise gura, apoi o închise ia loc. Poirot spuse liniștit:

— V-ați amintit ceva, nu-i așa?

Roddy rosti cu îndoială:

— Da... dar...

— Vă întrebați dacă se cuvine să-mi spuneți?

— Ei bine, da...

Un zâmbet ciudat înflori în colțurile gurii lui Poirot. Întrebă:

— Când v-a spus-o domnișoara Carlisle?

Roddy inspiră adânc.

— Doamne Sfinte, sunteți un vrăjitor! S-a întâmplat în tren, în timp ce ne duceam acolo. Știți, primiserăm telegrama care ne anunța că mătușa Laura avusese încă un șoc. Elinor mi-a spus cât de rău îi pare de biata mătușă, cât ura sărmana boala, iar acum, când avea să fie și mai neajutorată, pentru ea urma să fie cu adevărat iadul. Elinor a spus: „Chiar că ajungi să simți că oamenii în situația asta ar trebui eliberați, dacă ei înșiși o vor cu adevărat”.

— Iar dumneavoastră ați spus... ce?

— Am fost de acord.

Poirot rosti foarte grav:

— Chiar acum, domnule Welman, ați admis posibilitatea ca domnișoara Carlisle să-și fi omorât mătușa, din motive bănești. Admiteți, de asemenea, posibilitatea s-o fi omorât din milă?

Roddy spuse:

— Eu... eu... nu, nu pot...

Apoi:

— Da, mă gândeam... eram sigur... că veți spune asta...

Capitolul VII

În birourile firmei „Seddon, Ridgeway & Seddon”, Hercule Poirot fu primit cu extremă rezervă, pentru a nu spune neîncredere.

Domnul Seddon, mângâindu-și cu arătătorul fața proaspăt bărbierită, respira prudență prin toți porii și îl privea gânditor, cu ochii săi cenușii, pe detectiv.

— Firește, numele dumneavoastră îmi e cunoscut, monsieur Poirot. Dar tot nu înțeleg care e rolul dumneavoastră în acest caz.

- Acționez în interesul clienței dumneavoastră, domnule.
- Ah... așa? Și cine... ăă... v-a investit în această calitate?
- Sunt aici la cererea doctorului Lord.

Sprâncenele domnului Seddon se înălțară.

— Așa! Asta mi se pare foarte neregulamentar... foarte neregulamentar. Din câte am înțeles, doctorul Lord a fost citat ca martor al acușării.

Hercule Poirot ridică din umeri.

— Ce contează?

— Aranjamentele pentru apărarea domnișoarei Carlisle sunt în întregime în mâinile noastre. Nu cred să avem nevoie de un ajutor din afară, în. Acest caz.

Poirot întrebă:

— Asta pentru că nevinovăția clienței dumneavoastră va fi atât de ușor de dovedit?

Domnul Seddon tresări. Apoi, mânios, rosti pe un ton sec, avocățesc:

— Asta e o întrebare absolut nepotrivită. Absolut nepotrivită.

— Capul de acuzare împotriva clienței dumneavoastră e foarte puternic...

— Nu reușesc să înțeleg, monsieur Poirot, cum de cunoașteți acest lucru.

— Deși, în fapt, am fost solicitat de doctorul Lord, am aici un bilet de la domnul Roderick Welman.

Îl întinse cu o mică plecăciune.

Domnul Seddon parcurse cele câteva rânduri și remarcă înciudat:

— Asta dă o nouă întorsătură problemei. Domnul Welman s-a însărcinat cu apărarea domnișoarei Carlisle. Noi acționăm la cererea lui.

Adăugă cu un dezgust vizibil:

— Firma noastră nu se prea ocupă cu... ăă... procese de crimă, dar am simțit că e datoria mea față de... ăă... fosta noastră clientă... să. Susținem apărarea nepoatei sale. Pot să vă spun ca deja l-am contactat pe Sir Edwin Bulmer, K. C.

Surâzând ironic, Poirot spuse:

— Nu se va cruța nici un efort, nici o cheltuială. Foarte drept

și corect!

Domnul Seddon spuse, privind pe deasupra ochelarilor:

— Zău, monsieur Poirot...

Poirot îi reteză protestul:

— Elocința și pledoaria patetică nu vă vor salva clienta. Va fi nevoie de mai mult.

Domnul Seddon întrebă sec:

— Ce propuneți?

— Totdeauna există adevărul.

— Foarte corect.

— Dar, în cazul de față, adevărul ne va ajuta?

— Asta, iarăși, e o întrebare total nepotrivită.

Poirot spuse:

— Există anumite întrebări la care aș vrea să primesc răspuns.

— Firește, nu pot să răspund fără consimțământul clientei mele, răspunse precaut domnul Seddon.

— Normal, vă înțeleg. Se opri, apoi întrebă: Elinor Carlisle are dușmani?

Pe chipul domnului Seddon se putu citi o ușoară surpriză.

— Din câte știu, niciunul.

— Defuncta doamnă Welman și-a făcut, vreodată, în viața ei, vreun testament?

— Niciodată. Mereu a amânat.

— Elinor Carlisle și-a făcut?

— Da.

— Recent? După moartea mătușii ei?

— Da.

— Cui și-a lăsat averea?

— Asta e ceva confidențial, monsieur Poirot. Nu vă pot spune, fără să fiu autorizat de clienta mea.

— În cazul ăsta, va trebui să vorbesc cu clienta dumneavoastră!

— Mă țin că nu va fi atât de ușor.

Poirot se ridică.

— Pentru Hercule Poirot totul e ușor, spuse el.

Capitolul VIII

Inspectorul șef Marsden era afabil.

— Ei bine, monsieur Poirot, ai venit să te arunci tocmai asupra unuia din cazurile mele?

Poirot negă murmurând:

— Nu, nu. Puțină curiozitate, atâta tot.

— Abia aștept să-ți fiu de folos. Care caz te interesează?

— Elinor Carlisle.

— A, da, fata care a otrăvit-o pe Mary Gerrard. În două săptămâni, dosarul va fi gata pentru proces. Interesant caz! Apropos, tot ea i-a făcut-o și bătrânei. Raportul final încă n-a ieșit, dar se pare că nu există nici o îndoială. Morfină. Ucidere cu sânge rece pentru însușire de bunuri. Nu s-a speriat nici o clipă, nici când a fost arestată, nici după aceea. N-a recunoscut nimic, nu s-a trădat. Dar îi venim noi de hac, nici o grijă! A noastră e!

— Dumneata crezi că ea a făcut-o?

Marsden, un bărbat experimentat, cu înfățișare blajină, dădu afirmativ din cap.

— Fără doar și poate. A pus drogul în sandviciul din vârf. Mult sânge rece.

— N-ai nici o îndoială? Absolut niciuna?

— Oh, nu! Sunt foarte sigur. Ce plăcut sentiment, să fii sigur! Mai mult decât oricui, nouă nu ne place să facem greșeli. Noi nu suntem puși doar ca să declarăm vinovați, cum cred unii oameni. Noi cercetăm. De data asta pot să merg înainte cu conștiința curată.

Poirot rosti încetișor:

— Înțeleg, Bărbatul de la Scotland Yard se uită la el curios.

— Există ceva care să demonstreze contrariul?

— Până acum, nu. Tot ce ani aflat, până în prezent, o indică pe Elinor Carlisle ca fiind vinovată.

— E foarte vinovată.

Poirot spuse:

— Aș vrea să o văd.

Inspectorul Marsden zâmbi indulgent.

— Ai în buzunar Ministerul de interne, nu-i așa? Ei bine, asta va fi destul de ușor.

Capitolul IX

Peter Lord spuse:

— Ei bine?

Poirot răspunse:

— Nu, nu e deloc bine.

Peter Lord rosti cu greu:

— N-ați găsit nimic?

Poirot spuse agale:

— Elinor Carlisle a omorât-o pe Marry Gerrard din gelozie...

Elinor Carlisle și-a omorât mătușa ca să-i moștenească averea... Elinor Carlisle și-a omorât mătușa din milă... Alege, prietene!

— Spuneți prostii!

— Zău?

Chipul pistruiat al lui Lord era plin de mânie.

— Ce sunt toate astea?

Poirot întrebă:

— Crezi că e posibil?

— Ce să fie posibil?

— Ca Elinor Carlisle să nu mai fi putut suporta s-o vadă pe mătușa sa chinuindu-se și s-o fi ajutat să scape de boală.

— Prostii!

— Sunt prostii? Dumneata însuși mi-ai spus că bătrâna ți-a Cerut dumitale s-o ajuți.

— Nu a spus-o în mod serios. Știa că n-aș face așa ceva.

— Totuși, avea gândul ăsta în minte. Elinor Carlisle ar fi putut s-o ajute.

Peter Lord străbătea camera în sus și-n jos. Într-un târziu, spuse:

— Nu se poate nega că astfel de lucruri sunt posibile. Dar Elinor Carlisle e o tânără cu capul pe umeri, luminată la minte. Nu cred că se putea lăsa dusă de milă atât încât să piardă din vedere riscul. Și și-ar fi dat perfect seama în ce consta riscul. Putea fi acuzată de crimă.

— Așadar, nu crezi că ar fi făcut-o?

Peter Lord spuse încet:

— Cred că o femeie ar putea să facă un astfel de lucru pentru

soțul ei, sau pentru copiii ei, sau poate pentru mama ei. Dar nu cred că ar face-o pentru o mătușă, oricât ar ține la mătușa aceea. Chiar dacă, totuși, ar face-o, ar face-o numai dacă persoana respectivă ar îndura chinuri groaznice.

Poirot rosti gânditor:

— Poate că ai dreptate.

Apoi adăugă:

— Crezi că sentimentele lui Roderick Welman puteau fi suficient de stârnite ca să-l determine să facă un astfel de lucru?

Peter Lord răspunse disprețuitor:

— N-ar fi avut curaj!

Poirot murmură:

— Mira-m-aș. Într-un fel, mon cher, îl subestimezi pe tânărul ăsta.

— Oh, e deștept și intelectual, și tot tacâmul, știi bine.

— Exact. Și are și farmec... Da, i l-am simțit.

— Zău? Eu nu!

Apoi Peter Lord rosti repezit:

— Ascultați, ați găsit ceva?

— Investigațiile mele n-au fost prea norocoase până acum.

M-am întors mereu de unde am plecat. Nimeni nu avea de câștigat de pe urma morții lui Mary Gerrard. Nimeni nu o ura pe Mary Gerrard... cu excepția lui Elinor Carlisle. Ar fi existat o singură întrebare pe care ne-am putea-o pune. O urăște cineva pe Elinor Carlisle?

Doctorul Lord clătină din cap.

— Din câte știu eu, nu... Vreți să spuneți că cineva ar fi putut înscena totul, ca vina să cadă asupra ei?

— Este o speculație destul de exagerată și nu avem nimic care s-o susțină... exepând, poate, prea marea soliditate a probelor care o acuză.

Îi povesti doctorului despre anonimă.

— Înțelegi, așadar, că asta e o probă foarte puternică împotriva ei. A fost avertizată că putea fi scoasă complet din testamentul mătușii sale... că fata aceea, o străină, putea obține toți banii. Prin urmare, când mătușa ei a cerut un

avocat, Elinor și-a dat seama că nu mai are nici o șansă, afară doar dacă mătușa ei murea în noaptea aceea! Peter Lord strigă:

— Dar Roderick Welman? Și el avea de pierdut!

Poirot clătină din cap.

— Nu, era în avantajul lui ca bătrâna să-și facă testamentul. Adu-ți aminte, dacă bătrâna murea fără testament, el nu primea nimic. Elinor era urmașa ei, erau de același sânge.

— Dar el urma să se însoare cu Elinor!

— Adevărat, însă, nu uita, imediat după aceea, logodna a fost ruptă... căci el i-a dat ei clar de înțelese că vroia să fie liber.

Peter Lord mârâi.

— Deci, ne întoarcem iar la ea! De fiecare dată!

— Da. Doar dacă...

Tăcu câteva clipe, apoi spuse:

— Există ceva...

— Ce?

— Ceva... din jocul ăsta lipsește o piesă mică, foarte mică. E ceva care, sunt sigur, are legătură cu Mary Gerrard.

Dumneata, prietene, ai auzit tot felul de bârfe, de zvonuri pe aici. Ai auzit ceva împotriva ei?

— Împotriva iui Mary Gerrard? Vă referiți la caracterul ei?

— Orice. Vreo poveste veche despre ea. Vreo indiscreție comisă de ea. Vreun dubiu privind cinstea ei. Vreun zvon răutăcios cu privire la ea. Orice... absolut orice... însă ceva care să fie clar dăunător.

Peter Lord rosti încet:

— Sper că nu aveți de gând să acționați pe linia asta...

Încercând să răscoliți trecutul unei fete moarte, care nu se poate apăra... Și, oricum, nu cred să puteți scoate ceva din asta! Fata a dus o viață de sfântă... N-ai auzit să fi fost altfel.

Poirot spuse blând:

— Nu trebuie să te gândești, prietene, că aș scormoni în noroi, acolo unde nu e noroi... Nu, nu e deloc așa. Însă buna soră Hopkins nu e din acelea care își ascund sentimentele. Ea ținea la Mary și există ceva în legătură cu Mary pe care ea nu

vrea să-l dea în vilag. Altfel spus, există ceva împotriva lui Mary, ceva pe care se teme că-l voi descoperi. Ea nu crede că acel ceva are vreo legătură cu crima. Cum, în același timp, e convinsă că Elinor Carlisle a comis crima, reiese limpede ca acel ceva, oricare ar fi el, nu are nimic de a face cu Elinor Carlisle. Însă, vezi, prietene, pentru mine e absolut necesar să știu totul. Căci s-ar putea ca Mary să fi făcut vreun rău unei terțe persoane și, în acest caz, acea terță persoană putea avea un motiv să-i dorească moartea.

— Dar atunci sora Hopkins și-ar fi dat și ea seama de asta.

— Sora Hopkins e o femeie destul de inteligentă în felul ei, dar intelectul ei nu se compară nici pe departe cu al meu. Ea s-ar putea să nu înțeleagă, pe când eu, Hercule Poirot, da!

Peter Lord scutură din cap.

— Îmi pare rău. Nu știu nimic.

— Nici Ted Bigland nu știe... și el a trăit aici toată viața ca și Mary. Nu știe nici doamna Bishop; căci dacă știa ceva neplăcut despre fată, n-ar fi fost capabilă să păstreze doar pentru ea! Eh bien, mai există o speranță.

— Care?

— Azi mă întâlnesc cu cealaltă soră, O'Brien.

— Ea nu prea știe mare lucru despre locurile astea. A stat aici doar câteva luni.

— Știu. Dar, prietene, mi s-a spus că sora Hopkins are limba lungă. Ea nu a bârfit în sat, unde o treaba ca asta i-ar fi putut dăuna lui Mary Gerrard. Dar mă îndoiesc că s-ar fi putut abține să nu strecoare măcar o aluzie despre ceva ce i-ar fi frământat mintea unei străine, care îi era și colegă! Sora O'Brien ar putea ști ceva.

Capitolul X

Sora O'Brien își netezi părul roșu și-i zâmbi larg omulețului din fața sa. Își zise în gând: „Ce amuzant e tipul ăsta micuț, cu ochii lui verzi de pisică... și cu toate astea, doctorul Lord afirmă că e grozav de deștept!”

Hercule Poirot spuse:

— E o plăcere să cunoști pe cineva atât de sănătos și plin de vitalitate. Sunt sigur că pacienții dumitale se recuperează

rapid.

Sora O'Brien spuse:

— Eu nu sunt una din acelea cărora le tot plouă și ninge și, har Domnului, nu mi-au murit mulți pacienți.

— În cazul doamnei Welman a fost o binevenită eliberare, firește!

— Ah, așa a și fost, sărmana de ea. Se uită cu ochi sfredelitori la Poirot și întrebă: Despre asta doriți să vorbim? Am auzit că o dezgroapă.

— La vremea respectivă n-ai bănuț nimic?

— Pentru nimic în lume, deși aș fi putut, ținând cont de ce față avea doctorul Lord în dimineața aceea, și cum mă trimitea de colo-colo după lucruri care nu-i trebuiau! Cu toate astea, a semnat certificatul.

Poirot începu:

— Avea motivele lui...

Însă sora O'Brien îi luă vorba din gură:

— Într-adevăr, și avea dreptate. La ce-i folosește unui doctor să-și frământa mințea și să ofenseze familia, și apoi, dacă nu are dreptate s-a zis cu el, nimeni n-o sa vrea să-l mai cheme. Un doctorul trebuie să fie sigur!

Poirot spuse:

— Unii presupun că doamna Welman s-a sinucis.

— Ea? Așa cura zăcea neajutorată? Tot ce putea să facă era doar să ridice o mână!

— Ar fi putut s-o ajute cineva.

— Ah! Acum înțeleg unde bateți. Domnișoara Carlisle, sau domnul Welman, sau poate Mary Gerrard, nu?

— Ar fi fost posibil, nu-i așa?

Sora O'Brien clătină din cap.

— N-ar fi îndrăznit... niciunul din ei!

Poirot spuse încet:

— Poate că nu.

Apoi întrebă:

— Când i-a dispărut sorei Hopkins tubul cu morfină?

— Chiar în dimineața aceea. „Sunt sigură că era aici” a spus. La început a fost foarte sigură; dar știți cum e, după un timp,

mintea îi devine confuză, iar la sfârșit era convinsă că îl lăsase acasă.

Poirot îngână:

— Și nici chiar atunci n-ai avut nici o bănuială?

— Absolut niciuna! O clipă nu mi-a trecut prin minte că lucrurile nu sunt cum ar fi trebuit să fie.

— Gândul la acel tub lipsă nu v-a cauzat duminică sau sora Hopkins un moment de neliniște?

— Ei bine, n-aș putea spune asta... Chiar îmi amintesc că mi-a venit în minte... și cred că și sora Hopkins... ne aflam în momentul acela în „Blue Tit Gafe”. Am văzut cum parcă-mi citise gândul. „Nu văd cum să fi fost altfel, decât că l-am lăsat pe polița căminului și a căzut de acolo în lada de gunoi, nu-i așa?” a spus ea, iar eu i-am răspuns: „Într-adevăr, așa trebuie să fi fost”, și niciuna din noi n-am spus ce gândeam și ce frică era pe noi.

Hercule Poirot întrebă:

— Și acum ce gândești?

Sora O'Brien răspunse:

— Dacă se găsește morfină în ea, vor fi prea puține dubii cu privire la cine a luat tubul acela și la ce l-a folosit... Deși eu n-am să cred că ea a trimis-o și pe bătrâna pe lumea cealaltă până nu se va dovedi că exista morfină în ea.

Poirot întrebă:

— N-ai absolut nici o îndoială că Elinor Carlisle a omorât-o pe Mary Gerrard?

— După părerea mea, treaba asta e clară! Cine altcineva avea motivul sau dorința s-o facă?

— Asta-i întrebarea, spuse Poirot.

Sora O'Brien continuă dramatic:

— N-am fost eu acolo, în noaptea aceea, când bătrâna încerca să vorbească și domnișoara Elinor îi promitea că totul avea să fie făcut corect și conform dorințelor ei? Și nu i-am văzut eu fața, într-o zi, când se uita după Mary, care cobora scările, și ura cumplită ce se citea pe ea? Ar fi omorât-o în clipa aceea!

— Dacă Elinor Carlisle a omorât-o pe doamna Welman... de

ce crezi că a făcut-o?

— De ce? Pentru bani, bineînțeles. Două sute de mii de lire, nici un penny mai puțin! Cu asta s-a ales și pentru asta a făcut-o... dacă a făcut-o ea. E o tânără curajoasă, deșteaptă, fără nici un pic de frică, și are minte cu grămada.

— Dacă doamna Welman ar fi trăit și și-ar fi făcut testamentul, cui crezi că și-ar fi lăsat banii?

— Ah, în privința asta n-am eu căderea să mă pronunț, spuse sora O'Brien fără convingere. Dar, părerea mea e că până și ultimul penny al bătrânei ar fi mers la Mary Gerrard.

— De ce?

Cele două silabe părură s-o tulbure pe sora O'Brien.

— De ce? Mă întrebați de ce? Păi... așa cred că s-ar fi întâmplat.

Poirot murmură:

— Unii ar putea spune că Mary Gerrard își urmărise foarte bine scopul, că reușise să se bage pe sub pielea bătrânei într-atât încât s-o facă să uite legăturile de rudenie și afecțiune.

— S-ar putea, spuse încet sora O'Brien.

— Era Mary Gerrard o fată șireată, uneltitoare?

— Nu cred una ca asta... Tot ce făcea era destul de firesc, nici gând să uneltească. Nu era genul. Iar când te apuci de astfel de lucruri, nu spui la toată lumea pentru ce le faci...

Hercule Poirot spuse moale:

— Cred că dumneata ești o femeie foarte discretă, soră O'Brien.

— Eu nu bat toba despre ce nu mă privește.

Urmărind-o îndeaproape, Poirot continuă:

— Dumneata și sora Hopkins ați căzut de acord, nu-i așa, că există anumite lucruri care ar fi bine să nu fie date la iveală.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Poirot spuse repede:

— Nu-i nimic care să aibă legătură cu crima... sau crimele. Mă refer la... cealaltă problemă.

Sora O'Brien, dădu din cap:

— La ce-ar folosi să răscolim o poveste veche, când ea a fost o femeie în vârstă, neamestecată în nici un scandal, și a murit

respectată de toată lumea?

Hercule Poirot aprobă din cap și rosti precaut:

— Chiar așa, doamna Welman era foarte respectată în Maidensford.

Discuția luase o turnură neașteptată, însă chipul lui nu trăda nici surprindere, nici încurcătură.

Sora O'Brien continuă:

— Și apoi, a trecut foarte mult de atunci. Toți au murit și s-a uitat. Pe mine mă înduioșează poveștile de dragoste și de aceea spun, și am spus mereu, că e nedrept ca un bărbat, care are o nevastă la azilul de nebuni, să fie legat de ea toată viața; până la moarte... să nu poată fi liber.

Încă uluit, Poirot îngână:

— Da, e nedrept...

— V-a spus sora Hopkins cum s-au intersectat pe drum scrisorile noastre?

Poirot sublinie cu toată convingerea:

— Asta nu mi-a spus.

— A fost o coincidență ciudată. Dar așa se întâmpla mereu. Auzi un nume, să zicem, și, peste câteva zile, dai iar de el, și tot așa, și tot așa. Așa a fost și când eu am văzut exact aceeași fotografie pe pian, și, în aceeași clipă, sora Hopkins auzea totul despre ea de la menajera doctorului.

— Foarte interesant, rosti Poirot și apoi tatona: Mary Gerrard știa... de asta?

— Cine să-i spună? Eu nu... și nici sora Hopkins. La urma urmei, la ce i-ar fi ajutat?

Își dădu capul roșcat pe spate și se uită drept la Poirot.

Acesta zise cu un oftat:

— Chiar așa, la ce?

Capitolul XI

Elinor Carlisle...

Peste masa care îi separa, Poirot o privea cercetător.

Erau singuri. Prin peretele de sticlă, un gardian îi urmărea.

Poirot observă chipul sensibil și inteligent, cu fruntea pătrată, albă, și linia delicată a urechilor și a nasului. Linii fine; o ființă mândră, respirând rafinament, stăpânire de sine

și... încă ceva... puterea de a nutri o pasiune.

Se prezentă:

— Sunt Hercule Poirot. Doctorul Lord m-a trimis la dumneavoastră. Crede că pot să vă ajut.

Elinor Carlisle repetă:

— Peter Lord...

Din tonul ei răzbătea aducerea aminte. O clipă, zâmbi visătoare, apoi continuă pe un ton formal:

— E foarte amabil din partea lui, dar nu cred că puteți face ceva.

— Doriti să-mi răspundeți la câteva întrebări?

Elinor oftă.

— Credeți-mă... zău... ar fi. Mai bine să nu mi le puneți.

Sunt pe mâini bune. Domnul Seddon a fost cum nu se poate de binevoitor. Voi avea un avocat foarte bun, renumit.

Poirot spuse:

— Nu e tot atât de renumit ca mine!

Elinor Carlisle replică ușor obosită.

— Are o reputație excelentă.

— Da, în apărarea criminalilor. Eu am o reputație excelentă în... dovedirea nevinovăției.

Elinor își ridică, în sfârșit, ochii... ochi de un minunat albastru intens. Și-i aținti drept în ai lui Poirot, întrebă:

— Credeți că sunt nevinovată? Poirot întrebă la rândul lui:

— Sunteți?

Elinor zâmbi, un zâmbet mic, ironic.

— Asta e o mostră din întrebările pe care vreți să mi le puneți? E foarte ușor de răspuns Da, nu-i așa?

Poirot întrebă pe neașteptate:

— Sunteți foarte obosită, nu-i așa?

Ochii ei se lărgiră puțin. Răspunse:

— Vai, da... asta mai mult ca orice altceva. De unde ați știut?

— Am știut...

— Voi fi bucuroasă când... se va sfârși.

Poirot o privi un minut în tăcere, apoi spuse:

— L-am văzut pe... vărul dumneavoastră, domnul Roderick

Welman.

Chipul mândru și alb începu să se coloreze ușor. Era răspunsul la o întrebare pe care nu mai era nevoie s-o pună. Cu glasul tremurând ușor, Elinor rosti:

— L-ați văzut pe Roddy?

— Face tot ce-i stă în puteri pentru dumneavoastră.

— Știu.

Glasul ei era iute și moale. Poirot întrebă:

— E bogat sau sărac?

— Roddy? Ei, personal, nu are foarte mulți bani.

— Dar e extravagant?

Elinor răspunse aproape absentă:

— Nici unuia dintre noi nu i-a păsat vreodată de asta. Știam că, într-o zi...

Se opri.

Poirot întrebă repede:

— Contați pe moștenirea dumneavoastră? E explicabil.

Apoi adăugă:

— Poate ați auzit rezultatul autopsiei cadavrului mătușii dumneavoastră. A murit otrăvită cu morfină.

Elinor spuse rece:

— N-am omorât-o eu.

— Ați ajutat-o să se sinucidă?

— S-o ajut...? Oh, înțeleg. Nu, n-am ajutat-o.

— Știați că mătușa dumneavoastră nu-și făcuse testamentul?

— Nu, nu aveam nici cea mai mică idee.

Glasul ei era acum plat, sec. Răspunsul era mecanic, fără implicare din partea ei.

— Dar dumneavoastră v-ați făcut testamentul?

— Da.

— L-ați făcut în ziua în care doctorul Lord v-a vorbit despre asta?

— Da.

Obrajii îi fură din nou străbătuți de un val de roșeață. Poirot întrebă:

— Cui i-ați lăsat averea dumneavoastră, domnișoară Carlisle?

Elinor răspunse liniștită:

— I-am lăsat totul lui Roddy... lui Roderick Welman.

— El știe?

Ea răspunse repede:

— Firește că nu.

— N-ați discutat problema asta cu el?

— Bineînțeles că nu. Ar fi fost cumplit de stânjenit și nu i-ar fi plăcut deloc ce am făcut.

— Cine mai cunoaște conținutul testamentului dumneavoastră?

— Numai domnul Seddon... și funcționarii săi, presupun.

— Domnul Seddon v-a întocmit testamentul?

— Da. I-am scris chiar în seara aceea... vreau să spun, chiar în seara zilei, în care am vorbit cu doctorul Lord despre asta.

— Ați pus personal scrisoarea la poștă?

— Nu. A fost luată din cutia poștală a casei, împreună cu celelalte scrisori.

— Ați scris-o, ați pus-o în plic, l-ați lipit, ați lipit și timbrul și l-ați pus în cutie... Comme ça? N-ați făcut nici o pauză să mai reflectați? S-o revedeți?

Elinor spuse, privindu-l lung:

— Am recitit-o... da. Am plecat să caut niște timbre.

Când m-am întors, doar am recitit scrisoarea ca să fiu sigură că e redactată corect, în termeni clari.

— Mai era cineva în cameră?

— Doar Roddy.

— Știa ce făceați?

— V-arn spus – nu.

— Ar fi putut cineva să citească scrisoarea, cât ați lipsit din cameră?

— Nu știu... vă referiți la vreo servitoare, nu? Presupun că da, dacă s-ar fi întâmplat să intre în cameră, în lipsa mea.

— Și înainte de a intra domnul Welman, nu?

— Da.

— Dar și el ar fi putut să-o citească.

Glasul lui Elinor sună limpede și disprețuitor:

— Pot să vă asigur, monsieur Poirot, că „vărul” meu, așa

cum îl numiți, nu obișnuiește să citească scrisorile altora.

Poirot spuse:

— Așa se cade, știu. Însă ați fi surprinsă să aflați câți oameni fac lucruri care „nu se cad”.

Elinor ridică din umeri. Poirot întrebă neglijent:

— Tot în ziua aceea v-a venit ideea s-o omorâți pe Mary Gerrard?

Pentru a treia oară, chipul lui Elinor Carlisle se coloră. De data asta, într-un roșu aprins. Spuse:

— Asta v-a spus-o Peter Lord?

Poirot rosti blând:

— Atunci s-a întâmplat, nu-i așa? Când v-ați uitat pe fereastră și ați văzut-o făcându-și testamentul. Atunci v-a trecut prin minte ce bine ar fi – și ce convenabil – dacă Mary Gerrard s-ar fi întâmplat să moară...

Elinor rosti cu gâas coborât:

— A știut... s-a uitat la mine și el a știut...

— Doctorul Lord știe multe... Tânărul ăsta pistruiat și cu părul roșu nu e prost...

— E adevărat ca el v-a trimis să... „mă ajutați”? Întrebă ea în șoaptă.

— E adevărat, mademoiselle.

Elinor oftă și spuse:

— Nu înțeleg. Nu... Nu înțeleg...

— Ascultați, domnișoară Carlisle. E necesar să-mi spuneți exact ce s-a întâmplat în ziua în care a murit Mary Gerrard; unde v-ați dus, ce ați făcut; mai mult, vreau să știu chiar și ce ați gândit.

Ea îl privi lung. Apoi, treptat, pe buzele ei înflori un surâs ciudat. Spuse:

— Trebuie să fiți un om incredibil de naiv. Nu vă dați seama ce ușor mi-ar fi să vă mint?

Hercule Poirot rosti placid:

— Nu contează.

Elinor rămase uimită.

— Nu contează?

— Nu. Căci minciuna, mademoiselle, spune unuia, care știe

să asculte, tot atât cât și adevărul. Uneori chiar mai mult. Și acum, să începem. V-ați întâlnit cu menajera, buna doamnă Bishop. Ea s-a oferit să vină să vă ajute. N-ați lăsat-o. De ce?

— Vroiam să fiu singură.

— De ce?

— De ce? De ce? Pentru că vroiam să... să mă gândesc.

— Vroiați să reflectați... da. Și ce-ați făcut mai departe?

Cu bărbia ridicată sfidător, Elinor spuse:

— Am cumpărat niște pastă pentru sandviciuri.

— Două borcanele?

— Două.

— Și v-ați dus la Hunterbury. Ce ați făcut acolo?

— Am urcat în camera mătușii și am început să umblu prin lucrurile ei.

— Ce ați găsit?

— Să găsesc? Se încruntă, îmbrăcăminte... scrisori vechi... fotografii... bijuterii.

— Nimic secret?

— Secret? Nu înțeleg.

— Atunci să continuăm. Mai departe?

— Am coborât în cămară și am tăiat sandviciurile...

Poirot întrebă moale:

— Gândindu-vă... la ce?

Ochii albaștri ai lui Elinor fulgerară. Spuse:

— Mă gândeam la tiza mea, Eleanor de Aquitaine...

— Înțeleg perfect.

— Oare?

— Da. Știu povestea. Ea i-a oferit frumoasei Rosamund să aleagă între pumnal și cupa cu otravă. Rosamund a ales otrava...

Elinor nu spuse nimic. Era albă la față.

— Însă, probabil, de data asta, nu avea să fie nici o alegere... Continuați, mademoiselle, ce a urmat?

Elinor spuse:

— Am pus sandviciurile gata pe platou și m-am dus la căsuța portarului. Acolo erau sora Hopkins și Mary. Le-am spus că pregătisem niște sandviciuri, în casă. Poirot o urmărea. Rosti

moale:

— Da... și ați venit împreună în casă, nu-i așa?

— Da. Am... am mâncat sandviciurile în camera de zi.

Poirot spuse pe același ton moale:

— Da, da... încă visând... Și apoi...

— Apoi? Elinor îl privi lung. Am lăsat-o... stând lângă fereastră. M-am dus în cămară. Era, cum spuneți ca într-un vis... Sora spăla vasele. I-am dat borcanul de pastă.

— Da, da. Și ce s-a întâmplat atunci? Ce v-ați gândit că va urma?

Elinor rosti visătoare:

— Pe încheietura sorei era un semn. I l-am arătat, iar ea mi-a spus că era un spin de la trandafir de pe spalierul de la căsuță. Trandafirii de la căsuță... Roddy și cu mine ne-am certat odată... e mult de atunci... de-a „Războiul celor două Roze”. Eu eram Lancaster, iar el era York. Lui îi plăceau trandafirii albi. Eu spuneam că nu sunt reali... că nici măcar nu miros! Mie îmi plăceau trandafirii roșii, mari și întunecați și catifelați și mirosind a vară... Ne-am bătut în cel mai prostesc mod cu putință. Vedeți, toate astea mi-au revenit în minte... acolo, în cămară... și ceva... ceva s-a frânt... ura adâncă din sufletul meu a dispărut... amintindu-mi cum ne jucam împreună, toți trei, când eram copii. N-am mai urât-o pe Mary. Nu mai vroiam să moară...

Se opri.

— Dar mai târziu, când m-am întors în camera de zi, era pe moarte...

Se opri. Poirot o privea foarte intens. Ea roși și spuse:

— Mă veți întreba... din nou... dacă am ucis-o pe Mary Gerrard?

Poirot se ridică. Spuse repede:

— N-am să vă întreb... nimic. Există lucruri pe care chiar nu vreau să le știu...

Capitolul XII

Doctorul Lord, așa cum i se ceruse, era în gară când sosi trenul.

Hercule Poirot coborî. Arăta după ultima modă din Londra și

purta pantofi de lac cu vârf ascuțit.

Peter Lord îi scrută nerăbdător chipul, dar Hercule Poirot nu lăsa nimic să se vadă.

Peter Lord spuse:

— Am făcut tot ce mi-a fost cu putință să obțin răspunsurile la întrebările dumneavoastră. Unu, Mary Gerrard a plecat la Londra pe 10 iulie. Doi, n-am găsit o menajeră... mie îmi văd de casă două fete hlizite. Cred că v-ați referit la doamna Slattery, care a fost menajera doctorului Ransome, predecesorul meu. Dacă vreți, pot să vă duc la ea în dimineața asta. Am aranjat să fie acasă.

— Da, cred că ar fi bine să-o văd pe ea mai întâi.

— Apoi, ați spus că vreți să mergeți la Hunterbury. Aș putea veni cu dumneavoastră. Nu înțeleg de ce n-ați fost deja acolo. Credeam că primul lucru care se face în cazuri ca acesta este să vezi locul în care a avut loc crima.

Cu capul ușor înclinat într-o parte, Hercule Poirot întreabă:

— De ce?

— De ce? Întrebarea îl cam descumpăni pe doctorul. Nu așa se face de obicei?

— Meseria de detectiv nu se practică după regulamente! În munca asta îți folosești inteligența, mon cher.

— Ați putea găsi vreun indiciu acolo.

Poirot oftă:

— Ai citit prea multe cărți polițiste. Poliția din țara asta a dumitale e admirabilă. N-am nici o îndoială că au cercetat foarte amănunțit casa și terenul din jurul ei.

— Ca să găsească probe împotriva lui Elinor Carlisle, nu probe în favoarea ei.

Poirot oftă din nou:

— Dragă prietene, poliția nu e un monstru! Elinor Carlisle a fost arestată pe baza unor evidențe, care au făcut posibil să i se întocmească un dosar serios... chiar foarte serios, pot să spun. Nu-mi folosește-lă nimic să merg într-un loc unde poliția a fost deja.

— Dar acum vreți să mergeți acolo. De ce?

— Acum e necesar. Pentru că acum știu exact ce caut.

Trebuie să vezi cu mintea, înainte de a vedea cu ochii.

— Deci, chiar credeți ca acolo încă ar putea fi... ceva?

Poirot rosti blând:

— Am eu o mică bănuială că vom găsi ceva, da.

— Ceva care să dovedească nevinovăția lui Elinor?

— Ah, n-am spus asta.

Peter Lord înlemni.

— Vreți să spuneți că încă o credeți vinovată?

Poirot replică grav:

— Trebuie să mai aștepți până să capeteți răspuns la întrebarea asta, prietene.

Poirot lua masa cu doctorul Lord într-o încăpere plăcută cu fereastra deschisă spre grădină. Lord întrebă:

— Ați obținut ce doreați de la bătrâna Slattery?

— Da.

— Ce vroiați de la ea?

— Bârfe! Povești despre vremuri apuse. Unele crime își au originea în trecut. Cred că și crima. Asta.

Peter Lord spuse iritat:

— Nu înțeleg un cuvânt.

Poirot zâmbi.

— Peștele e foarte proaspăt, și e delicios.

Lord rosti nerăbdător:

— Așa e. L-am prins eu însumi, înainte de micul dejun.

Ascultați, Poirot, voi afla și eu unde vreți să ajungeți? De ce mă țineți în beznă?

Celălalt scutură din cap.

— Pentru că încă nu există nici o lumină. Orice aș face, ajung mereu la aceeași concluzie: nimeni nu avea motiv s-o omoare pe Mary Gerrard... cu excepția lui Elinor Carlisle.

— Nu puteți fi sigur de asta. Nu uitați, Mary a fost un timp în străinătate.

— Da, da, am făcut cercetări.

— Ați fost în. Germania?

— Personal, nu. Chicoti încet: Am spionii mei!

— Puteți depinde de alții?

— Desigur. Nu e de mine să alerg de colo-colo și să fac,

amatoarește, lucruri pe care, pentru o sumă mică, altcineva le poate face în stil profesionist. Te asigur, mon cher, am câțiva oameni de nădejde, ajutoare foarte folositoare... unul din ei – un fost spărgător...

— Cum l-ați folosit?

— Ultimul lucru pe care l-am pus să facă a fost să cerceteze minuțios apartamentul domnului Welman.

— Ce căuta?

Poirot spuse:

— Întotdeauna îmi place să știu, cu exactitate, ce minciuni mi s-au spus.

— V-a mințit Welman?

— Categorie.

— Cine v-a mai mințit?

— Toți, presupun; sora O'Brien din romantism; sora Hopkins din încăpățănare; doamna Bishop din răutate; dumneata însuși...

— Sfinte Doamne! Doar nu credeți că v-am mințit, nu-i așa?

— Nu încă, recunoscui Poirot.

Doctorul Lord se rezemă de speteaza scaunului. Spuse:

— Sunteți un tip suspicios, monsieur Poirot.

Apoi adăuga:

— Dacă ați terminat, să mergem la Hunterbury. Am de vizitat după aceea câțiva pacienți, și mai e și cabinetul.

— Sunt la dispoziția dumată, prietene.

Porniră pe jos, intrând pe domeniu pe drumul din spate. La jumătatea drumului, se întâlniră cu un tânăr înalt, arătos, care ducea o roabă. Acesta își scoase respectuos șapca în fața doctorului.

— Bună dimineața, Horlick. Poirot, el e Horlick, grădinarul. Lucra aici, în dimineața aceea.

Horlick spuse:

— Da, eram aici. Am văzut-o pe domnișoara Elinor și am vorbit cu ea.

Poirot întrebă:

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că locul era bun vândut și m-a cam întors pe

dos, domnule; dar domnișoara Elinor mi-a promis că-i va vorbi maiorului Somervell despre mine și că s-ar putea ca el să mă păstreze – dacă n-o să considere că sunt prea tânăr ca să fiu șef – văzând ce meserie bună am învățat de la domnul Stephens.

Doctorul Lord spuse:

— Părea ca de obicei, Horlick?

— Vai, da, domnule, doar că arăta emoționată ca... de parcă avea ceva în minte.

Hercule Poirot întrebă:

— O știai pe Mary Gerrard?

— Oh, da, domnule. Dar nu foarte bine.

— Cum era?

Horlick rămase încurcat, cu ochii la Poirot.

— Cum era, domnule? Vă referiți la cum arăta?

— Nu chiar. Vreau să spun, ce fel de fata era?

— Oh, bine, domnule, era un gen de fată superioară. Vorbea frumos și tot ce vreți. Deși foarte plină de ea, aș spune, înțelegeți, doamna Welman a făcut mare zarvă în jurul fetei. L-a înrăit pe tatăl ei, asta a făcut. Era ca un urs întăritat.

Poirot spuse:

— Dar, din câte am auzit bătrânul nu avea o fire grozavă.

— Nu, adevărat, nu avea. Mereu bombănea și era arțăgos cât încape. Rar dacă auzai o vorbă bună de la el.

— Zici că erai aici în dimineața aia. Pe unde lucrai?

— Cel mai mult în grădina de zarzavaturi, domnule.

— De acolo puteai să vezi casa?

— Nu, domnule.

Peter Lord spuse:

— Dacă cineva s-ar fi apropiat de casă... de fereastra cămării, l-ai fi văzut?

— Nu, domnule.

— Când te-ai dus la masă?

— La unu, domnule.

— Și n-ai văzut nimic... vreun bărbat dând târcoale primprejur... sau o mașină... ceva în genul ăsta?

Sprâncenele tânărului se înălțară a surpriză:

— O mașină în fața porții din fund, domnule? Acolo era mașina dumneavoastră... nu mai era alta.

Peter Lord strigă:

— Mașina mea? Nu era mașina mea! În dimineața aceea eram plecat la Witbenbury și nu m-am întors până după două.

Horlick păru uimit.

— Eram sigur că e mașina dumneavoastră, domnule, spuse el cu îndoială.

Peter Lord rosti repede:

— Bun, nu contează. La revedere, Horlick.

Plecă împreună cu Poirot. Horlick privi lung în urma lor câteva minute, apoi își relua drumul împingând roaba. Peter Lord rosti moale, dar foarte emoționat.

— În sfârșit... ceva. Mașina cui staționa în fața porții, în dimineața aceea?

Poirot întreba:

— Ce marcă e mașina dumată, prietene?

— Ford zece... verde marin. E o marca destul de comună.

— Și ești sigur că nu era a dumată? N-ai încurcat ziua?

— Absolut sigur. Am fost la Witbenbury, m-am întors târziu, am înfulecat ceva și atunci a sunat telefonul în legătură cu Mary Gerrard și am plecat în grabă acolo.

Poirot spuse moale:

— În cazul ăsta, s-ar părea că am dat, în sfârșit, de ceva concret, prietene.

— Cineva a fost aici în dimineața aceea... cineva care nu era nici Elinor Carlisle, nici Mary Gerrard, nici sora Hopkins.

Poirot spuse:

— Foarte interesant. Hai să verificăm. Să vedem, cum ar fi procedat un bărbat (sau o femeie) să se apropie de casă fără să fie văzut.

Pe la jumătatea drumului, se deschidea o potecă printre tufișuri. O apucară pe acolo și, la un moment dat, Peter Lord îl prinse pe Poirot de braț și-i arătă o fereastră.

— E fereastra cămării în care Elinor Carlisle a pregătit sandviciurile.

Poirot murmură:

— Iar de aici, oricine o putea vedea pregătindu-le. Dacă îmi amintesc bine, fereastra era deschisă?

— Era larg deschisă. Era o zi fierbinte, nu uitați.

— Atunci, dacă cineva ar fi vrut să urmărească neobservat ce se petrece, locul ideal ar fi fost pe aici, pe undeva.

Cei doi bărbați se uitară înjur. Peter Lord spuse:

— E un loc aici... în spatele acestor tufișuri. Iarba a fost călcată. Acum și-a revenit, dar tot se mai poate observa.

Poirot veni lângă el. Spuse gânditor:

— Da, e un loc bun. Nu se vede din potecă, iar luminișul ăsta îți permite să observi bine fereastra. Și-acum, ce a făcut prietenul nostru care a stat aici? O fi fumat?

Se aplecară, cercetând iarba, dând la o parte frunzele și crenguțele căzute pe jos.

Brusc, Hercule Poirot scoase un mormăit. Peter Lord își întrerupse cercetarea.

— Ce e?

— O cutie de chibrituri, prietene. O cutie de chibrituri goală, călcată în picioare, făcută zob.

Delicat, cu grijă, recuperează obiectul. Îl așează pe o foaie din carnetul de notițe scos din buzunar.

Peter Lord spuse:

— E străină. Dumnezeuule! Chibrituri nemțești!

— Iar Mary Gerrard venise, de curând, din Germania!

Exultând, Lord spuse:

— Acum avem ceva! Nu puteți să negați.

Hercule Poirot începu încetișor:

— Poate...

— Dar, la dracu, cine de pe aici ar fi putut avea chibrituri nemțești?!

— Știu... știu.

Ochii lui Poirot se îndreptară spre fereastra care se vedea prin despărțitura dintre tufe. Spuse:

— Nu e chiar atât de simplu precum crezi. Există o mare dificultate. Nu crezi?

— Care?

Poirot oftă.

— Dacă n-o vezi și singur... Dar hai să ne continuăm drumul. Porniră înspre casă. Peter Lord scoase o cheie și descuie ușa din spate.

O luară prin bucătăria de vară spre bucătăria mare, trecură prin ea, meraseră în lungul coridorului, unde, pe-o parte, era un vestiar, iar pe cealaltă, camera valetului. Cei doi bărbați își plimbară privirile prin cămară.

Înăuntru era un dulap obișnuit cu geamuri glisante în care se păstrau paharele și ceștile de porțelan cu farfurioare. Mai era o lampă de gaz și două ibrice, iar pe raftul de deasupra se aflau două cutii cu inscripțiile „ceai” și „cafea”. Lângă peretele opus ferestrei era, o masă, iar mai încolo, o chiuvetă și un lighean pentru vase.

Peter Lord spuse:

— Locul ăsta îți dă senzația de cavou...

În casă domnea o atmosferă ciudată, încărcată de presimțiri negre și amintiri.

Peter Lord deschise ferestrele. Spuse, înfiorându-se ușor:

— Dacă pereții ar putea vorbi... Totul e aici, nu-i așa, aici în casă... aici a început întreaga poveste.

Se opri, apoi adăugă moale:

— În camera asta a murit Mary Gerrard. A fost găsită în fotoliul ăla de lângă fereastră...

Hercule Poirot rosti gânditor:

— O fată tânără... frumoasă... romantică? Se ocupa de intrigi și uneltiri? Era o persoană încrezută care își dădea aere? Era dulce și blândă, fără nici un gând ascuns... o simplă făptură la început de viață... o fată ca o floare? ...

— Orice ar fi fost, cineva i-a dorit moartea, spuse Lord.

Hercule Poirot îngână:

— Mă întreb...

Lord îl privi lung.

— Ce?

Poirot scutură din cap.

— Nu încă.

Se rupse din loc.

— Am umblat prin toată casa. Am văzut tot ce era de văzut.

Sa mergem la căsuța portarului.

Și aici totul era în regulă; în camere domnea praful, dar era ordine și lucrurile personale fuseseră scoase. Cei doi bărbați rămaseră doar câteva minute, în timp ce ieșeau la soare, Poirot atinse frunzele unui trandafir agățător de pe spalier. Era roz și parfumat.

Murmură:

— Știi numele acestui trandafir? E Zephyrine Drouhin, prietene.

Peter Lord întrebă iritat:

— Și ce-i cu asta?

— Când am văzut-o pe Elinor Carlisle, mi-a vorbit despre trandafiri. Atunci am întrezărit prima oară... nu lumina zilei direct, ci micile licăriri care îți vestesc că, în curând, trenul va ieși din tunel. Nu e multă lumină, ci promisiunea luminii.

Peter Lord întrebă răgușit:

— Ce v-a spus?

— Mi-a vorbit de copilărie, de jocurile pe care le încingeau aici, de faptul că ea și Roderick Welman erau în tabere adverse. Erau inamici pentru că el prefera trandafirul alb de York – rece și auster – iar ea, așa mi-a spus, iubea trandafirii roșii, trandafirul roșu de Lancaster. Trandafirii, roșii, care au parfum, și culoare, și pasiune, și căldură. Iar asta, prietene, este diferența dintre Elinor Carlisle și Roderick Welman.

— Explică asta... ceva?

— O explică pe Elinor Carlisle... care e pasională și mândră, și care iubește, cu disperare, un bărbat, ce e incapabil să o iubească...

Peter Lord spuse:

— Nu vă înțeleg...

— Însă eu o înțeleg pe ea... Îi înțeleg pe amândoi. Și acum, prietene, hai să mai mergem o dată în poenița dintre tufișuri.

Merseră în tăcere. Chipul pistruiat al lui Peter Lord era supărat și îngrijorat.

Când ajunseră la locul respectiv, Poirot rămase nemișcat un timp, urmărit de privirea lui Lord.

Apoi, brusc, micul detectiv scoase un oftat și spuse:

— Într-adevăr, e atât de simplu! Nu înțelegi, prietene, cât de fatal greșești în raționamentul dumitale? Conform teoriei dumitale, cineva, un bărbat probabil, care a cunoscut-o pe Mary Gerrard în Germania, a venit aici cu intenția de a o omorî. Dar privește, prietene, privește! Folosește-ți ochii trupului, dacă ochii minții par să nu te servească! Ce vezi de aici: o fereastră, nu-i așa? Iar la fereastră – o fată. O fată preparând sandviciuri. Deci, Elinor Carlisle. Dar, judecă puțin: de unde naiba să fi știut cel ce privea că sand-viciurile urmau să fie oferite lui Mary Gerrard? Nimeni nu știa asta, în afară de Elinor Carlisle – nimeni! Nici chiar Mary Gerrard sau sora Hopkins.

Deci, ce urmează... dacă un bărbat a stat aici, urmărind, iar apoi a sărit pe fereastră și a dat de sandviciuri? Ce a gândit și ce a crezut? S-a gândit, trebuie să se fi gândit, că sandviciurile aveau să fie mâncate de Elinor Carlisle însăși...

Capitolul XIII

Poirot bătu la ușa căsuței sorei Hopkins. Aceasta îi deschise cu gura plină de o brișă. Întrebă apăsător:

— Ei, monsieur Poirot, acum ce mai e?

— Pot să intru?

Nemuțumită oarecum, sora Hopkins se dădu la o parte, perinițându-i lui Poirot să treacă pe lângă ea. Sora Hopkins tocmai se ospetea, iar, o clipă mai târziu, Poirot primea cu o neplăcere ascunsă o ceașcă cu o fiertură închisă la culoare.

— Abia l-am făcut... e bun și tare! spuse sora Hopkins.

Poirot apucă ceașca cu grijă și sorbi eroic, întrebă:

— Știi de ce am venit aici?

— Am să știu dacă îmi veți spune. Nu sunt ghicitoare.

— Am venit să-mi dezvăluiți adevărul.

Sora Hopkins se oțărî:

— Cum adică? întotdeauna am fost o femeie cinstită. Nimeni nu poate s-o nege. Am vorbit despre dispariția tubului cu morfină, la anchetă, când alta, în locul meu, n-ar fi suflat un cuvânt. Am spus, cu toate că știam foarte bine că va fi considerat un act de neglijență din partea mea, că mi-am lăsat geanta în hol; și, în definitiv, oricui i se putea întâmpla! Am

fost muștrată pentru asta... și voi mai trage ponoasele pe linie profesională, așa să știți! Dar nu-mi pasă! Știam ceva ce avea legătură cu cazul, așa că l-am spus! Și vă voi fi recunoscătoare, domnule Poirot, dacă vă veți păstra pentru dumneavoastră insinuările murdare! Nu există nimic legat de moartea lui Mary Gerrard pe care să-l fi știut și să nu-l fi declarat deschis, iar dacă dumneavoastră aveți altă părere, v-aș rămâne obligată dacă mi-ați dovedi-o. N-am ascuns nimic – absolut nimic! Sunt gata să jur în fața tribunalului.

Poirot nu încercă s-o întrerupă. Știa foarte bine cum trebuie să te porți, cu o femeie furioasă. O lăsa pe sora Hopkins să tace și să fulgere. Apoi vorbe – calm și încetisor.

— N-am insinuat că ar exista ceva legat de crimă, pe care dumneata să nu-l fi spus.

— Atunci ce-ați insinuat, pot să știu?

— Ți-am cerut adevărul... nu despre moartea, ci despre viața lui Mary Gerrard.

— Oh! Sora Hopkins păru, pe moment, debusolată. Deci, aici ați vrut să bateți? Dar asta n-are nici o legătură cu crima.

— N-am spus că ar avea. Am spus că-mi ascunzi ceva despre viața fetei.

— De ce n-aș ascunde... dacă nu are a face cu crima?

Poirot ridică din umeri.

— De ce să ascunzi?

Foarte roșie la față, sora Hopkins răspunse:

— Din bun simț! Toți sunt morți... toți cei implicați. Și nu e treaba nimănui altcuiva!

— Dacă e doar o presupunere... poate că nu. Dar dumneata nu presupui, ci știi, ceea ce e cu totul altceva.

Sora Hopkins rosti încetisor:

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți...

— Am să te ajut. Am primit câteva indicii de la sora O'Brien și am avut o lungă conversație cu doamna Slattery, care își aduce foarte bine aminte ce s-a petrecut, în urmă cu douăzeci de ani. Îți voi spune exact ce am aflat. Ei bine, acum douăzeci de ani și ceva, a existat o poveste de dragoste între doi oameni. Una din persoane era doamna Welman, văduvă de

câțiva ani și care era o femeie capabilă de o profundă și adevărată pasiune. Cealaltă persoană era Sir Lewis Rycroft, care avea nefericirea de a fi însurat cu femeie iremediabil nebună. Pe vremea, aceea, legea nu admitea divorțul în astfel de cazuri, iar lady Rycroft, a cărei sănătate fizică era excelentă, putea trăi foarte bine până la nouăzeci de ani. Legătura dintre cei doi a fost ghicită, așa cred, dar amândoi au avut grijă să fie discreți și să păstreze aparențele. Apoi Sir Rycroft a căzut pe front.

— Ei și? întrebă sora Hopkins.

— Îndrăznesc să afirm că, după moartea lui, s-a născut un copil, iar copilul acela era Mary Gerrard.

Sora Hopkins spuse:

— Se pare că știți totul despre povestea asta!

— Asta e ceea ce cred eu. Însă, e posibil ca dumneata să deții o dovadă certă că e așa.

Sora Hopkins rămase tăcută și încruntată câteva clipe, apoi se ridică brusc, traversă încăperea, trase un sertar și scoase din el un plic, apoi se întoarse și i-l aduse lui Poirot.

— Am să vă spun cum a încăput pe mâinile mele... Rețineți, avusesem și eu bănuielile mele. De pildă, felul în care doamna Welman se uita la fată, și apoi zvonurile care circulau. Iar când bătrânul Gerrard a căzut la pat, mi-a spus că Mary nu era fata lui... Ei bine, după moartea lui Mary, am terminat eu curățenia în casa lor, și am descoperit, într-un sertar, plicul ăsta. Vedeți ce e scris pe el.

Poirot citi: „Pentru Mary – a-i fi trimis după moartea mea”.

Poirot întrebă:

— Scrisul ăsta nu-i recent?

— Nu e scris de Gerrard, explică sora Hopkins. E scrisul mamei lui Mary, care a murit acum paisprezece ani. Ea dorise ca plicul să-i parvină fetei, dar bătrânul Gerrard nu i l-a dat... și mă bucur, că n-a făcut-o. În felul acesta, Mary a putut ține capul sus, fără să-i fie rușine de ceva.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Plicul era lipit, însă, recunosc, l-am deschis pe loc și l-am citit, ceea ce nu se cuvenea. Dar Mary era moartă, iar eu

bănuiam, cât de cât, ce era înăuntru și nu vedeam cum ar fi putut avea vreo legătură cu altcineva. Oricum, n-am vrut să-l distrug, pentru că m-am gândit că n-ar fi corect. Dar mai bine citiți cu ochii dumneavoastră.

Poirot scoase o foaie de hârtie acoperită cu un scris mărunț: „Ceea ce scriu mai jos, e purul adevăr, pentru cazul în care va fi vreodată nevoie de el. Am fost camerista doamnei Welman la Hunterbury, iar ea a fost foarte bună cu mine. Am intrat în bucluc, dar ea m-a ajutat și m-a reprimat în serviciul ei, când totul s-a terminat; dar pruncul a murit. Stăpâna mea și Sir Lewis Rycroft se iubeau, dar nu se puteau căsători, căci el avea deja o soție, care era la casa de nebuni, biata de ea. El era un adevărat domn și îi era credincios doamnei Welman. A fost ucis și, curând după aceea, ea mi-a spus că urma să aibă un copil. După asta a plecat în Scoția și m-a luat cu ea. Copilul s-a născut acolo, la Ardlachrie. Bob Gerrard, care se spălase pe mâini și-mi întorsese spatele cât fusesem în bucluc, mi-a scris din nou. Aranjamentul a fost ca eu să mă mărit cu el și să locuiesc în căsuța portarului, lăsându-l să creadă că fetița este a mea. Dacă locuiam la Hunterbury, ar fi părut normal faptul că doamna Welman se interesează de copil și are grijă să-i dea o educație și să-i asigure un loc în lume. Ea s-a gândit că era mai bine ca Mary să nu afle niciodată adevărul. Ne-a dat o sumă frumoasă, dar aș fi ajutat-o și fără asta. Am fost foarte fericită cu Bob, dar el n-a suferit-o niciodată pe Mary. Mi-am ținut gura și n-am spus nimănui nimic, dar cred că e drept ca, în cazul în care mor, să aștern toate astea negru pe alb.

Eliza Gerrard (născută Eliza Riley).”

Hercule Poirot inspiră adânc și împături la loc scrisoarea.

Sora Hopkins întrebă nerăbdătoare:

— Ce aveți de gând să faceți cu asta? Sunt morți cu toții! Nu e bine să răscoliți astfel de lucruri. Pe aici, toți o respectau pe doamna Welman, niciodată nu s-a spus nimic rău despre ea. Tot scandalul ăsta vechi... ar fi o cruzime. Același lucru cu Mary. De ce să știe lumea că era o bastardă? Era o fată tare dulce. Lăsați-i să se odihnească în pace—în mormintele lor, asta-i părerea mea.

— Trebuie avuți în vedere și viii.

Sora Hopkins spuse:

— Dar asta nu are nimic de-a face cu crima.

Hercule Poirot rosti grav:

— S-ar putea să aibă foarte mult.

Ieși din căsuță, lăsând-o pe sora Hopkins privind după el cu gura căscată.

Parcursese o bună parte din drum, când remarcă zgomotul unor pași ezitanți în urma lui. Se opri și se răsuci în loc.

Era Horlick, tânărul grădinar de la Hunterbury. Arăta foarte stânjenit și își răsucea șapca în mâini.

— Mă scuzați, domnule. Pot să vă spun o vorbă?

Vorbea cu hopuri.

— Desigur. Ce e?

Horlick își răsuci și mai puternic șapca. Nefericit și încurcat, ferindu-și privirea, spuse:

— Despre mașină.

— Mașina care era în fața porții din spate, în dimineața aceea?

— Da, domnule. Doctorul Lord a spus azi-dimineață că nu era mașina lui... dar era, domnule.

— Te bazezi pe ceva, când spui asta?

— Da, domnule. Pe număr. Era MSS 2022. L-am reținut, în mod deosebit – MSS 2022. Vedeți, noi în sat, o cunoaștem și-i spunem mașinii „Domnișoara Ton-Ton”! Sunt foarte sigur că era mașina asta, domnule.

Poirot zâmbi ușor.

— Dar doctorul Lord afirmă că, în dimineața aceea, era la Withenbury.

Nefericit, Horlick spuse:

— Da, domnule. L-am auzit. Dar era mașina lui, domnule... Pot să jur.

Poirot spuse blând:

— Mulțumesc, Horlick, ai făcut exact ceea ce trebuia să faci...

PARTEA A TREIA

Capitolul I

Era foarte cald în sala tribunalului? Sau foarte frig? Elinor Carlisle n-or fi putut spune. Uneori simțea că arde, de parcă ar fi avut febră, pentru ca, imediat, să dărdăie.

Nu auzise sfârșitul pledoariei procurorului. Alunecase înapoi, în trecut... parcurse din nou, încetișor, întreaga afacere, din momentul în care sosise nenorocita aceea de scrisoare, până în clipa când acel ofițer de poliție, cu fața blajină, îi spusese cu o fluentă oribilă:

— Ești Elinor Katherine Carlisle. Am aici un mandat de arestare pe numele dumitale, sub învinuirea de a o fi omorât, prin otrăvire, pe Mary Gerrard, în ziua de 27 iulie anul curent, și trebuie să te avertizez că orice vei spune va fi consemnat în scris și poate fi folosit la proces împotriva dumitale.

Oribilă, înspăimântătoare fluentă... Se simțea prinsă ca într-o mașinărie silențioasă, bine unsă, inumană, lipsită de pasiune.

Iar acum iat-o aici, în boxă, expusă publicității, devorată de sute de ochi, care nu erau nici inumani, nici impersonali; cercetând-o, condamnând-o...

Doar juriul nu se uita la ea. Stânjeniți, jurații priveau într-o parte... Gândi: „Asta din cauză că... în curând... ei știu ce urmează să spună...”

Doctorul Lord depunea mărturie. Acesta era Peter Lord... doctorul acela tânăr, pistruiat și vesel, care fusese atât de amabil și prietenos la Hunterbury? Acum era foarte țeapăn. Strict profesionist. Răspunsurile lui veneau monotone: Fusese chemat telefonic la Hunterbury; prea târziu să se mai facă ceva; Mary Gerrard murise, la câteva minute, după sosirea lui; după părerea sa, moartea se datorase otrăvirii cu morfină în forma ei cea mai puțin obișnuită – forma foudroyante.

Sir Edwin Bulmer interveni:

— Ați fost ultimul medic curant al doamnei Welman?

— Da.

— În timpul vizitelor la Hunterbury, din cursul lunii iunie, ați avut ocazia să le vedeți împreună pe acuzată și pe Mary Gerrard?

— De câteva ori.

— Ce ne puteți spune de comportarea acuzatei față de Mary Gerrard?

— Era normală și foarte plăcută.

Sir Edwin Bulmer surâse ușor disprețuitor:

— N-ați văzut niciodată vreun semn din acea „gelozie ucigătoare”, despre care am auzit vorbindu-se atât?

Peter Lord rosti ferm:

— Nu.

Elinor gândi: „Dar a văzut... a văzut... Minte pentru mine... Știa...”

Peter Lord fu supus apoi interogatoriului de către medicul legist al poliției. Mărturia lui fu mai lungă, mai detaliată. Moartea se datora otrăvirii cu morfina, în forma ei „foudroyante”. Era amabil să explice termenul? O făcu cu o oarecare plăcere. Moartea prin otrăvire cu morfină, poate rezulta în câteva feluri diferite. Cea mii obișnuită era o perioada de intensă agitație, urmată de toropeală și narcoză, pupilele fiind contractate. O altă formă, nu prea comună, fusese numită de francezi „foudroyante”. În aceste cazuri, în scurt timp, survenea un somn adânc... în jur de zece minute; de regulă, pupilele erau dilatate...

Curtea se întrunise din nou și luase lor. Trecuseră câteva ore de depoziii făcute de medici experți.

Doctorul Alan Garcia, distinsul analist, plin de termeni savanți, vorbi cu „gusto” despre conținutul stomacal: pâine, pastă de pește, ceai, prezența morfinei... și alți mulți termeni savanți și amănunte decimale. Cantitatea ingerată de defunctă era estimată la aproximativ patru grain [1]. Doza fatală putea fi tot atât de bine și un singur grain.

Încă zâmbitor, Sir Edwin se ridică.

— Aș vrea să lămurim foarte bine acest lucru. N-ați găsit nimic altceva în stomac, afară de pâine, unt, pastă de pește, ceai și morfină. Nu existau și alte resturi alimentare?

— Nu.

— Altfel spus, defuncta nu a mâncat nimic, în afara de sandviciuri și ceai?

— Chiar așa.

— Ați găsit ceva care să arate mijlocul prin care i-a fost administrată morfina?

— Nu prea înțeleg.

— Voi simplifica întrebarea. Morfina ar fi putut fi ingerată din pasta de pește, sau din pâine, sau din untul de pe pâine, sau din ceai, sau din laptele turnat în ceai?

— Categorie.

— Nu există nici o dovadă anume că morfina s-ar fi aflat mai degrabă în pasta de pește decât în orice altceva?

— Nu.

— Și, de fapt, morfina ar fi putut fi luată separat – altfel spus, fără a fi introdusă în ceva anume? Putea fi înghițită pur și simplu, sub formă de tabletă?

— Firește, e posibil.

Sir Edwin se așează.

Interveni Sir Samuel:

— Totuși, după părerea dumneavoastră, oricum ar fi fost luată, morfina a fost ingerată la aceeași oră la care au fost mâncate și celelalte alimente?

— Da.

— Mulțumesc.

Inspectorul Brill depuse jurământul cu o cursivitate mecanică. Stătea acolo, milităros și impasibil, expunându-și mărturia cu o ușurință izvorâtă din practică.

— Am fost chemat la locuință... Acuzata a spus: „Pasta de pește trebuie că a fost alterată”... Am cercetat incinta... Un borcan de pastă de pește, spălat stătea la uscat pe scândura de vase spălate din încăperea...

— Ce ați găsit?

— Într-o crăpătură de sub masă, între două scânduri ale podelei, am găsit o bucățică de hârtie.

Mostra fu înmănată juriului.

TABLETE morphină Hydr gr. 1/2

— Ce v-ați gândit că e?

— Un fragment dintr-o etichetă... cum sunt cele folosite pentru tuburile de sticlă ce conțin morfină.

Avocatul apărării se ridică. Spuse:

— Ați găsit fragmentul acesta într-o crăpătură a dușumelei?
— Da.
— E o porțiune dintr-o etichetă?
— Da.
— Ați găsit și eticheta?
— Nu.
— N-ați găsit vreun tub de sticlă sau vreo sticlură la care să fi putut fi atașată acea etichetă?
— Nu.
— În ce stare era acest fragment când l-ați găsit? Era curat sau murdar?
— Era foarte proaspăt.
— Cum adică, foarte proaspăt?
— Avea pe el praf de pe dușumea, dar altfel era foarte curat.
— Nu putea fi acolo de mult timp?
— Nu, ajunsese de foarte curând acolo.
— Atunci, vreți să spuneți că picase acolo, chiar în ziua aceea... nu mai devreme?

— Da.

Sir Edwin se așeză mormăind.

În boxa era sora Hopkins, roșie la față și încrezătoare în justiția ei.

Oricum, sora Hopkins nu era la fel de înspăimântătoare ca inspectorul Brill, gândi Elinor. Ceea ce te paraliza la inspectorul Bill era lipsa lui de umanitate, impersonalitatea lui. Era ca o parte a unui mare mecanism. Sora Hopkins avea pasiuni omenești, prejudecăți.

— Vă numiți Jessie Hopkins?

— Da.

— Sunteți numită în funcția de soră districtuală și aveți reședința la Rose Cottage, Hunterbury?

— Da.

— Unde erați în ziua de 28 iunie anul curent?

— Eram la Hunterbury Hall.

— Fuserăți chemată?

— Da. Doamna Welman avusese o congestie cerebrală – a doua. M-am dus s-o ajut pe sora O'Brien, până se găsea o a

doua soră.

— Ați luat cu. Dumneavoastră, în geantă, o mică trusă?

— Da.

— Spuneți-i juriului ce conținea.

— Bandaje, fese, o seringă și anumite calmante, incluzând un tub cu clorhidrat de morfină.

— Cu ce scop îl aveți?

— Aveam în sat un pacient căruia îi făceam injecții cu morfină dimineața și seara.

— Care era conținutul tubului?

— Douăzeci de tablete, fiecare conținând o jumătate de grain de clorhidrat de morfină.

— Ce ați făcut cu trusa?

— Am lăsat-o jos în hol.

— Asta a fost în seara de 28. Când v-ați uitat iar în trusă?

— În dimineața următoare, în jur de ora nouă, când tocmai mă pregăteam să plec.

— Lipsea ceva?

— Lipsea tubul cu morfină.

— Ați pomenit lipsa lui?

— I-am spus despre el sorei O'Brien, sora care o îngrijea pe pacientă.

— Această trusă zăcea în hol, unde lumea obișnuiește să treacă de colo-colo?

— Da.

Sir Samuel se opri. Apoi spuse:

— O cunoșteți bine pe defuncta Mary Gerrard?

— Da.

— Ce părere aveți despre ea?

— Era o fată – dulce... și bună.

— Se afla într-o stare de bună dispoziție?

— Foarte bună.

— Nu avea vreo problemă?

— Nu.

— La vremea la care a murit, nu exista ceva care s-o neliniștească în privința viitorului sau care s-o facă nefericită?

— Nu exista nimic.

— N-ar fi avut nici un motiv să-și curme zilele singură?

— Absolut nici un motiv.

Și interogatoriul continuă tot așa... toată blestemata aia de poveste. Cum sora Hopkins o însoțise pe Mary Gerrard la căsuță. Apariția lui Elinor, purtarea ei agitată, invitația la sandviciuri, platoul care i-a fost oferit, mai întâi, lui Mary. Propunerea lui Elinor ca totul să fie spălat și cealaltă propunere a ei ca sora Hopkins să meargă la etaj cu ea și s-o ajute să aleagă îmbrăcămintea.

Fuseseră mai multe întreruperi și obiecții din partea lui Sir Edwin Bulmer.

Elinor gândi: „Da, totul e adevărat... și ea o crede. E convinsă ca eu am făcut-o. Și fiecare cuvânt pe care-l rostește e adevărat... asta e ceea ce face totul să fie atât de oribil. Toate sunt adevărate”.

Privi încă o dată spre sală și îl văzu pe Hercule Poirot urmărind-o gânditor... aproape blând. Privind-o ca unul care știe mult prea multe...

Fragmentul de etichetă îi fu înmânat martorei.

— Știți ce e asta?

— E o bucățică dintr-o etichetă.

— Îi puteți spune juriul ce etichetă?

— Da... e o parte din eticheta de pe un tub cu tablete hipodermice. Tablete de morfină de o jumătate de grain... ca cele pe care le-am pierdut eu.

— Sunteți sigură?

— Firește că sunt sigură. A fost scoasă de pe tubul meu.

Judecătorul întreabă:

— Are vreun semn aparte, după care să o recunoașteți ca fiind eticheta de pe tubul care v-a dispărut?

— Nu., domnule, dar trebuie să fie aceeași.

— De fapt, vreți să spuneți că e absolut identică?

— Păi, da, asta am vrut să spun.

Ședința se suspendă.

Capitolul II

Ultima zi...

Sir Edwin Bulmer stătea în picioare punând întrebări. Acum nu mai era deloc zâmbitor.

Întrebă tăios:

— Această trusă despre care tot auzim a rămas în holul de la Hunterbury toată noaptea care a urmat zilei de 28 iunie?

Sora Hopkins confirmă:

— Da.

— O treabă destul de neglijentă, nu-i așa?

Sora Hopkins se îmbujoră.

— Da, cred că da.

— Aveți obiceiul să lăsați droguri periculoase la îndemâna oricui?

— Nu, firește că nu.

— Oh! nu? Dar de data asta, ați făcut-o?

— Da.

— Iar în cazul ăsta, oricine din casă, dacă ar fi vrut, ar fi putut ajunge la morfină?

— Cred că da.

— Nu ce credeți. Da sau nu?

— Păi... da.

— Nu era doar domnișoara Carlisle singura care putea ajunge la ea. Ar fi putut ajunge și servitoarele. Sau doctorul Lord. Sau domnul Roderick Welman. Sau sora O'Brien. Sau însăși Mary Gerrard. Așa e?

— Cred că... da.

— Da sau nu?

— Da.

— Știa cineva că aveți morfină în geantă?

— Nu știu.

— N-ați spus nimănui?

— Nu.

— Deci, de fapt, domnișoara Carlisle nu avea de unde să știe că aveți morfină în geantă?

— Ar fi putut să se uite să vadă.

— Foarte puțin probabil, nu-i așa?

— Nu știu.

— E mai probabil ca alții să fi fost mai la curent cu prezența

morfinei în geantă decât domnișoara Carlisle. Doctorul Lord, de pildă. El știa. Ați mai administrat morfină la prescripția lui, nu-i așa?

— Desigur.

— Și Mary Gerrard știa că o aveți?

— Nu, ea nu știa.

— Ea a fost deseori în casa dumneavoastră, nu?

— Nu foarte des.

— Vreau să spun ca venea frecvent la dumneavoastră și că, dintre toți cei din casă, ea era cea mai susceptibilă de a fi știut că aveți morfină în trusă.

— Nu sunt de acord.

Sir Edwin se opri o clipă.

— Dimineața, i-ați spus sorei O'Brien că morfina dispăruse?

— Da.

— Eu vă amintesc că vorbele rostite de dumneavoastră au fost altele, mai precis: „Am lăsat morfina acasă. Va trebui să mă întorc după ea”.

— Nu, n-am lăsat-o.

— N-ați spus că morfina rămăsese pe polița căminului din locuința dumneavoastră?

— Păi când n-am dat de ea, m-am gândit că așa trebuie să se fi întâmplat.

— De fapt, nici nu știți ce ați făcut ea!

— Ba știu. Am pus-o în trusă.

— Atunci de ce ați afirmat, în dimineața zilei de 29 iunie, că ați lăsat-o acasă?

— Pentru că am crezut că aș fi putut s-o las.

— Remarc că sunteți o femeie foarte neglijentă.

— Nu e adevărat.

— Uneori faceți afirmații destul de inexacte, nu-i așa?

— Nu, nu fac. Am mare grijă de ceea ce spun.

— Ați afirmat că v-ați înțepat într-un trandafir, în dimineața zilei de 27 iulie – ziua în care a murit Mary Gerrard?

— Nu văd ce legătură are!

Judecătorul întreabă:

— E relevant, Sir Edwin?

— Da, domnule judecător, e o parte esențială a apărării și am intenția să citez martori, care să dovedească faptul că această depoziție e o minciună.

Reluă:

— Încă mai afirmați că v-ați înțepat la încheietură într-un trandafir, în ziua de 27 iulie?

— Da, afirm.

Sora Hopkins arăta sfidătoare.

— Când vi s-a întâmplat asta?

— Chiar înainte de a părăsi căsuța portarului pentru a urca spre casa mare, pe 27 iulie, dimineața.

Sir Edwin întrebă sceptic:

— Și ce soi de trandafir era?

— Un trandafir agățător, cu petale roz, în afara cabanei portarului.

— Sunteți sigură?

— Foarte sigură.

Sir Edwin făcu o pauză, apoi întrebă:

— Persistați în a afirma că morfina se afla în trusa dumneavoastră când ați venit la Hunterbury, pe 28 iunie?

— Da. O aveam la mine.

— Să presupunem că sora O'Brien depune mărturie și jură că i-ați spus că, probabil, ați lăsat-o acasă?

— Era în geanta mea. Sunt sigură. Sir Edwin oftă.

— Dispariția morfinei nu v-a neliniștit deloc?

— Neliniștit... nu.

— Oh, așadar ați stat liniștită, în ciuda faptului că vă dispăruse o cantitate atât de mare dintr-un drog periculos?

— La vremea aceea, nu m-am gândit că a luat-o cineva.

— Înțeleg, în momentul acela, nu va puteați aduce aminte ce făcuseți cu ea, nu?

— Nu. Era în trusă.

— Douăzeci de tablete de jumătate de grain – adică zece grain de morfină. Suficient să omori câteva persoane, nu-i așa?

— Da.

— Dar nu vă simțiți deloc neliniștită... și nici măcar nu

raportați oficial pierderea?

— Am crezut că totul va fi bine.

— Dacă morfina a dispărut cu adevărat, așa cum afirmați, susțin că era de datoria dumneavoastră, ca persoană conștientă, să raportați oficial acest lucru.

Sora Hopkins se făcu foarte roșie la față și spuse:

— Ei bine, n-am făcut-o.

— Recunoașteți că a fost o mostră de neglijență criminală din partea dumneavoastră? Nu păreți să vă luați responsabilitățile într-un mod foarte serios. Lăsați, des, la întâmplare, aceste droguri periculoase?

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

Întrebările mai continuă o vreme. Sora Hopkins, roșie la față, dădea semne de nervozitate, se contrazicea... O pradă ușoară pentru abilitatea lui Sir Edwin.

— E adevărat că joi, 6 iulie, defuncta Mary Gerrard și-a făcut testamentul?

— Da.

— De ce l-a făcut?

— Pentru că s-a gândit că era potrivit să și-l facă. Așa și era.

— Sunteți sigură că nu și l-a făcut din cauză că era deprimată și nesigură în privința viitorului?

— Prostii.

— Totuși, asta demonstrează că avea în minte ideea morții... că subiectul o preocupa.

— Deloc. S-a gândit doar că așa se cuvenea.

— Acesta e testamentul? Semnat de Mary Gerrard și întărit de martorii Emily Biggs și Roger Wade, vânzători, și prin care, la moartea ei, lasă totul lui Mary Riley, sora Elizei Riley?

— Adevărat.

Testamentul fii înmănat juraților.

— Din câte cunoașteți, avea Mary Gerrard bunuri de lăsat?

— Nu, atunci nu avea.

— Dar urma să aibă în scurt timp?

— Da.

— Este adevărat că Mary Gerrard a primit o sumă considerabilă – două mii de lire – de la domnișoara Carlisle?

— Da.

— Domnișoara Carlisle n-a fost constrânsă, în vreun fel, să procedeze așa? A fost într-un totu un impuls generos din partea ei?

— Da, a făcut-o din proprie inițiativă, nesilită de nimeni.

— Dar, de bună seamă, dacă ar fi urât-o pe Mary Gerrard, așa cum se sugerează, nu i-ar fi dat de bună voie o sumă atât de mare.

— Se poate.

— Ce vreți să spuneți prin răspunsul acesta?

— Nu vreau să spun nimic.

— Exact. Spuneți, ați auzit vreo bârfă legată de Mary Gerrard și Roderick Welman?

— Era îndrăgostit de ea.

— Aveți vreo dovadă în sensul ăsta?

— Știam, atâta tot.

— Oh – „știati?”. Mă tem că pentru completul de judecată nu e o probă prea convingătoare. Ați afirmat, în vreo împrejurare, că Mary nu trebuia să aibă nici o legătură cu el din cauză că era logodit cu domnișoara Carlisle și că același lucru i l-a spus și ea lui la Londra?

— Așa mi-a spus ea.

Sir Samuel Attenbury interveni:

— Când Mary Gerrard discuta cu dumneavoastră redactarea testamentului, acuzata s-a uitat prin fereastră?

— Da, s-a uitat.

— Ce a spus?

— A spus: „Așadar, îți faci testamentul, Mary. Ciudat”. Și a râs. Râdea, râdea întruna. După părerea mea, acela a fost momentul când i-a venit ideea, spuse martora răutăcios. Ideea de a scăpa de fată! În aceeași clipă a plănuit crima.

Judecătorul rosti cu asprime:

— Răspundeți numai la întrebările care vi se pun. Ultima parte a acestui răspuns să nu fie consemnată...

Elinor gândi: „Ce hazliu... Când cineva spune adevărul, imediat e obstrucționat...”

Ar fi vrut să râdă în hohote.

În boxă se afla sora O'Brien.

— În dimineața zilei de 29 iunie, sora Hopkins v-a făcut vreo mărturisire?

— Da. Mi-a spus că-i lipsea din trusă un tub de morfină.

— Dumneavoastră ce-ați făcut?

— Am ajutat-o să-l caute.

— Și l-ați găsit?

— Nu.

— Din câte știți, trusa a rămas peste noapte în hol?

— Da.

— Atât acuzata, cât și domnul Welman se aflau în casă, la vremea când a survenit moartea doamnei Welman... adică de pe 28 până la 29 iunie?

— Da.

— Vreți să ne povestiți despre un incident ce a avut loc pe 29 iunie... o zi după moartea doamnei Welman?

— L-am văzut pe domnul Roderick Welman cu Mary Gerrard. Îi spunea că o iubește și încerca să o sărute.

— La vremea aceea era logodit cu acuzata?

— Da.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Mary i-a spus să-i fie rușine și că era logodit cu domnișoara Elinor!

— După părerea dumneavoastră, care erau sentimentele acuzatei față de Mary Gerrard?

— O ura. Se uita după ea, ca și cum ar fi vrut s-o distrugă. Sir Edwin sări.

Elinor gândi: „De ce fac atâta tămbălău în privința asta? Ce contează?”

Sir Edwin Bulmer prelua interogatoriul.

— E adevărat ca sora Hopkins v-a spus ca lăsase morfina acasă?

— Păi, vedeți, a fost așa: După...

— Fiți amabilă și răspundeți la întrebare. A spus sau nu că era probabil să fi lăsat morfina acasă?

— Da.

— La vremea respectivă, n-a fost, cu adevărat, îngrijorată?

— Nu, atunci nu.

— Pentru că credea că o lăsase acasă. Era firesc, aşadar, sa nu fie îngrijorată.

— Nu-şi putea imagina că i-o luase cineva.

— Exact. Abia după ce Mary Gerrard a murit din cauza morfinei, a început să lucreze şi imaginaţia ei.

Judecătorul interveni:

— Sir Edwin, cred că aspectul ăsta l-aţi abordat deja cu martora precedentă.

— Cum doreşte înălţimea voastră.

Se întoarse spre martoră:

— În privinţa atitudinii acuzatei faţă de Mary Gerrard, ne puteţi spune dacă a avut loc vreo ceartă între ele?

— Nici o ceartă, nu.

— Domnişoara Carlisle se purta întotdeauna drăguţ cu fata?

— Da. Dar mai era şi felul în care se uita după ea.

— Da-da-da. Dar noi nu ne putem lua după lucruri de genul ăsta. Sunteţi irlandeză, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Iar irlandezii au o imaginaţie destul de bogată, aşa e?

Sora O'Brien ţipă agitată:

— Fiecare cuvânt pe care vi l-am spus e adevărat.

Domnul Abbott, băcanul, în boxă. Nervos... nesigur pe el (uşor emoţionat de plăcere, totuşi, de importanţa lui).

Depoziţia lui fu scurtă. I se cerură câteva borcanele cu pasta de peşte. Acuzata spusese: „Există o mulţime de cazuri de otrăvire cu pastă de peşte”. Părea agitată şi ciudată.

Nu i se pusese nici o întrebare.

Capitolul III

Cuvântul de deschidere al apărării:

— Domnilor juraţi, aş putea, dacă aş vrea, să afirm în faţa domniilor voastre că nu există nici un argument care să pledeze împotriva acuzatei. Sarcina de a dovedi revine acuzării, ori până acum, după părerea mea – şi nu mă îndoiesc că şi a dumneavoastră – nu s-a dovedit absolut nimic!

Acuzarea susţine ca Elinor Carlisle, după ce a intrat în posesia morfinei (pe care oricine altcineva din casă a avut acelaşi

prilej să și-o fi însușit, și despre care există dubii serioase că ar fi existat, chiar, în casă) o omoară pe Mary Gerrard. Aici, acuzarea s-a bazat doar pe împrejurări. S-a căutat să se dovedească motivul, dar eu afirm că tocmai asta nu s-a putut dovedi... Căci, domnilor jurați, nu există nici un motiv! Acuzarea a vorbit de logodna ruptă. Vă întreb – ce-i o logodnă ruptă?! Dacă ruperea unei logodne duce la crimă, de ce nu avem, în fiecare zi, crime? Iar logodna aceasta, rețineți, nu era o problemă de pasiune devoratoare, ci era făcută din rațiuni de familie. Domnișoara Carlisle și domnul Welman crescuseră împreună; ținuseră întotdeauna unul la altul, și, treptat, relația lor s-a transformat într-un puternic atașament; însă eu intenționez să vă dovedesc că, în cel mai bun caz, era un atașament calduț, nu fierbinte.

(Oh, Roddy... Roddy. Un atașament calduț?)

Mai mult, această logodnă a fost desfăcută nu de domnul Welman – ci de deținută. Afirm și susțin în fața dumneavoastră că logodna dintre Elinor Carlisle și Roderick Welman a avut loc, în principal, pentru a-i face pe plac doamnei Welman. După moartea ei, ambele părți și-au dat seama că sentimentele lor nu erau suficient de puternice pentru a-i îndreptăți să întemeieze o căsnicie. Oricum, au rămas buni prieteni. Mai mult, Elinor Carlisle, care moștenise averea matusii sale, prin generozitatea firii sale, plănuia să treacă o sumă considerabilă de bani pe numele lui Mary Gerrard. Și asta este fata de care ea e acuzată că ar fi omorât-o! Lucrul ăsta e ridicol.

Singurul lucru care e împotriva lui Elinor Carlisle sunt împrejurările în care a avut loc otrăvirea.

Acuzarea a spus efectiv: „Nimeni în afară de Elinor Carlisle nu putea s-o omoare pe Mary Gerrard”. De aceea a trebuit să caute un posibil motiv. Dar, precum v-am spus, n-a fost capabilă să găsească nici un motiv pentru că nu a existat niciunul.

Ei bine, e adevărat că nimeni în afară de Elinor Carlisle nu putea s-o omoare pe Mary Gerrard? Nu, nu e adevărat. Există posibilitatea ca Mary Gerrard să se fi sinucis. Există

posibilitatea ca cineva să fi dat peste sandviciuri, în timp ce Elinor Carlisle era plecată la căsuța portarului. Există și a treia posibilitate. Este o lege fundamentală a mărturiei conform căreia, dacă se poate dovedi că există o teorie alternativă, care e posibilă și corespunzătoare mărturiei, acuzatul trebuie achitat. Eu mi-am propus să dovedesc că există o altă persoană, care nu numai că a avut aceeași posibilitate s-o otrăvească pe Mary Gerrard, dar avea și motive cu mult mai puternice s-o facă. Mi-am propus să aduc dovezi că există o altă persoană, care a avut acces la morfină și care avea un motiv foarte bun s-o omoare pe Mary Gerrard, și pot dovedi că acea persoană a avut tot atât de bine ocazia s-o facă. Afirm în fața dumneavoastră că nici un juriu din lume nu o va condamna pe această femeie pentru crimă, când nu există nici o probă împotriva ei, cu excepția ocaziei de a comite crima, și când se poate dovedi că o altă persoană a avut nu numai aceeași ocazie, dar și un motiv copleșitor. De asemenea, voi cita martori care să dovedească faptul că unul din martorii acuzării a comis un sperjur deliberat. Dar, mai întâi, o voi cita pe deținută, să ne spună propria ei poveste, și, astfel să puteți vedea cât de neîntemeiate sunt acuzațiile care i se aduc.

Răspundea cu glas coborât întrebărilor lui Sir Edwin. Judecătorul se apleca în față. Îi spuse să vorbească mai tare...

Sir Edwin vorbea blând și încurajator – toate întrebările la care ea repetase răspunsurile.

— Țineți la Roderick Welman?

— Foarte mult. Îmi era ca un frate... sau ca un văr.

Întotdeauna m-am gândit la el ca la un văr.

— Logodna... cum s-a ajuns la ea... faptul că era foarte plăcut să te căsătorești cu cineva pe care îl cunoști de o viață... N-a fost, poate, ce s-ar putea numi o poveste pasională?

(Pasională? Oh, Roddy...)

— Nu... vedeți, ne cunoșteam atât de bine...

— După moartea doamnei Welman a existat un ușor sentiment de înstrăinare între dumneavoastră?

— Da, a existat.

- Pe seama cui l-ați pus?
- Cred că a fost, în parte, din cauza banilor.
- Bani?
- Da. Roderick se simțea stingherit. Se gândea că lumea ar putea spune că se însoară cu mine pentru bani...
- Logodna n-a fost ruptă din cauza lui Mary Gerrard?
- Mă gândeam că Roderick era destul de aprins după ea, însă n-am crezut că era ceva serios.
- V-ar fi tulburat dacă ar fi fost?
- Oh, nu. M-aș fi gândit că e un lucru destul de nepotrivit, atâta tot.
- Și acum, domnișoară Carlisle, ați luat sau nu un tub cu morfină din geanta sorei Hopkins, în ziua de 28 iunie?
- Nu am luat.
- Ați avut vreodată morfină?
- Niciodată.
- Erați la curent cu faptul că mătușa dumneavoastră nu își făcuse testamentul?
- Nu. A fost o mare surpriză pentru mine.
- Ați crezut că încerca să vă transmită un mesaj, în noaptea de 28 iunie, când a murit?
- Am înțeles ca nu-i asigurase nici o dotă lui Mary Gerrard și că vroia neapărat să o facă.
- Și în scopul de a-i îndeplini dorința, dumneavoastră înșivă erați pregătită să-i alocați fetei o sumă de bani?
- Da. Vroiam să-i duc la îndeplinire dorința mătușii Laura. Și-i eram recunoscătoare lui Mary pentru bunătatea ei față de mătușa mea.
- Pe 26 iulie ați venit la Maidensford de la Londra și ați tras la „King's Arms”?
- Da.
- Cu ce scop ați venit acolo?
- Aveam o ofertă pentru casă, iar cel care o cumpărase vroia să intre cât mai repede în posesia ei. Trebuia să mă uit prin lucrurile personale ale mătușii mele și să aranjez, în general, treburile.
- În drumul dumneavoastră spre domeniu, la 27 iulie, ați

cumpărat ceva?

— Da. M-am gândit că era mai ușor să iau o masă frugală acolo, decât să mă întorc în sat.

— V-ați dus apoi la Hunterbury și ați sortat lucrurile personale ale mătușii dumneavoastră?

— Da.

— Și după aceea?

— Am coborât în cămară și am preparat câteva sandviciuri. Apoi m-am dus la căsuța portarului și le-am invitat pe sora districtuală și pe Mary Gerrard să vină sus.

— De ce ați făcut asta?

— Vroiam să le scutesc de un drum, pe căldură, până-n sat și înapoi.

— A fost, de fapt, un lucru firesc și amabil din partea dumneavoastră. Au acceptat invitația?

— Da. Au mers cu mine.

— Unde erau sandviciurile pe care le preparaserăți.

— Le lăsasem pe un platou, în cămară.

— Fereastra era deschisă?

— Da.

— Cât ați fost plecată, putea oricine să intre în cămară?

— Desigur.

— Dacă cineva v-ar fi văzut de afară preparând sandviciurile, ce ar fi gândit?

— Cred că s-ar fi gândit că pregătesc un prânz frugal.

— N-ar fi putut ști, nu-i așa, că urmați să-l împărțiți cu alții?

— Nu. Ideea de a le invita pe cele două la masă mi-a venit abia când am văzut ce multă mâncare aveam.

— Așa că, dacă cineva ar fi intrat în casă, în timpul absenței dumneavoastră și ar fi introdus morfina în sandviciuri, cea la a cărei viață s-ar fi atentat ați fi fost dumneavoastră?

— Ei bine, da.

— Ce s-a întâmplat când v-ați întors toate trei în casă?

— Ne-am dus în camera de zi. Am adus platoul cu sandviciuri și l-am oferit celor două.

— Ați băut ceva cu ele?

— Am băut apă. Pe masă era bere; însă sora Hopkins și Mary

au preferat ceaiul. Sora Hopkins s-a dus în cămară și l-a pregătit. L-a adus pe o tavă, iar Mary l-a turnat.

— Ați băut ceai?

— Nu.

— Dar Mary Gerrard și sora Hopkins au băut amândouă?

— Da.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Sora Hopkins a ieșit să stingă lampa cu gaz.

— Lăsându-vă singură cu Mary Gerrard?

— Da.

— Ce a urmat?

— După câteva minute, am adunat tava și platoul și le-am dus în cămară. Sora Hopkins era acolo și le-am spălat împreună.

— Sora Hopkins avea mânecile suflecate?

— Da. Ea spăla vesela, în timp ce eu o ștergeam.

— Ați făcut vreo remarcă privind un semn, o zgârietură de pe brațul ei?

— Am întrebat-o dacă se înțepase.

— Ce v-a răspuns?

— A spus: „E de la un spin din trandafirii de pe spalierul de lângă casuță. Am să-l scot îndată”.

— Ce comportare avea în momentul respectiv?

— Cred că suferea de căldură. Transpira, iar fața ei avea o culoare ciudată.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am urcat împreună la etaj și m-a ajutat să sortez lucrurile mătușii.

— Ce ora era când ați coborât din nou?

— Trebuie să fi trecut o oră.

— Unde era Mary Gerrard?

— În camera de zi. Respira foarte ciudat și era în comă. La indicația sorei Hopkins l-am sunat pe doctor. A ajuns chiar înainte ca ea să moară.

Sir Edwin își îndreptă umerii cu un aer dramatic.

— Domnișoară Carlisle, ați omorât-o pe Mary Gerrard?

(Urmează replica ta. Capul sus, privirea înainte.)

— Nu!

Sir Samuel Attenbury.

Înima îi bătea ca bolnavă. Acum... acum era în mâna dușmanului! S-a terminat cu blândețea, s-a terminat cu întrebările la care știa răspunsurile!

Însă el începu foarte ponderat.

— Ne-ați spus ca erați logodită cu domnul Roderick Welman, așa e?

— Da.

— Țineți la el?

— Foarte mult.

— Eu susțin că erați foarte îndrăgostită de Roderick Welman și nutreți o gelozie sălbatică pentru Mary Gerrard.

— Nu.

(Suna convingător de indignat acel „nu”)

Sir Samuel spuse amenințător:

— Susțin că ați plănuțit, în mod deliberat, să scăpați de fată, în speranța că Roderick Welman se va întoarce la dumneavoastră.

— Categorie nu.

(Disprețuitoare... puțin plictisită. Asta era mai bine)

Întrebările continuă. E ca un vis... ca un vis urât... un coșmar.

Întrebare după întrebare... întrebări oribile, dureroase... Pentru unele era pregătită, altele o luau prin surprindere...

Încercând continuu să țină minte partitura. Nepermițându-și ca, măcar o dată, să-și dea drumul, să spună: „Da, o uram... Da, îi doream moartea... Da, tot timpul cât am preparat sandviciurile, m-am gândit la moartea ei...”

Sa rămână calmă și rece și sa răspundă cât mai scurt și mai neutru cu putință...

Luptând...

Luptând pentru fiecare milimetru de teren...

Acum, îngrozitorul om cu nas de evreu stătea jos. Iar glasul blând, mios al lui Sir Edwin Bulmer îi punea alte întrebări, întrebări ușoare, plăcute, menite să înlăture orice impresie proastă pe care ar fi putut-o lăsa, după interogatoriul celuiilalt.

Se întoarse în boxă. Urmărea iar juriul, se întreba iar...

Roddy. Roddy se afla acolo, clipind des, urând totul.

Roddy... arătând cumva... nu prea real.

Dar nimic nu mai e real. Totul se învălmășește într-un mod drăcesc. Negru e alb, susul e jos, estul e vest... Iar eu... eu sunt Elinor Carlisle; sunt „acuzata”. Și, indiferent dacă mă vor condamna sau îmi vor da drumul, nimic nu v-a mai fi cum a fost. Dacă ar exista măcar ceva... măcar un lucru ănătos de care să mă pot agăța...

(Fața lui Peter Lord, poate, cu pistruii ei și cu acel aer extraordinar de a fi exact același dintotdeauna...) Unde voia să ajungă acum Sir Edwin?

— Vreți să ne spuneți care erau sentimentele domnișoarei Carlisle pentru dumneavoastră?

Roddy răspunse cu glasul său ferm:

— Aș spune că era foarte atașată de mine, dar, în mod sigur, nu mă iubea cu pasiune.

— Găseați că logodna dumneavoastră era mulțumitoare?

— Oh, foarte. Aveam o grămadă de lucruri în comun.

— Vreți să spuneți juriului, domnule Welman, care a fost motivul real al rușerii logodnei?

— Cred că moartea mătușii ne-a trezit un pic, ca un șoc. Nu mă încânta ideea de a mă însura cu o femeie bogată, când eu personal nu aveam un sfanț. De fapt, logodna s-a destrămat din voința amândurora. Ne-am simțit amândoi destul de ușurați.

— Vorbiți-ne despre relațiile dumneavoastră cu Mary Gerrard.

(Oh, Roddy, sărmane Roddy, ce mult trebuie să urăști toate astea!)

— O găseam foarte drăguță.

— Erați îndrăgostit de ea?

— Doar puțin.

— Când ați văzut-o ultima oară?

— Să mă gândesc. Trebuie să fi fost 5 sau 6 iulie, în glasul lui Sir Edwin apăru o notă metalică:

— Cred că ați văzut-o și după aceea.

— Nu, am plecat în străinătate... la Veneția și în Dalmația.
— V-ați întors în Anglia... când?
— Când am primit telegrama... stați să văd... trebuie să fi fost 1 august.

— Cred că, de fapt, pe 27 iulie erați în Anglia.

— Nu.

— Ei hai, domnule Welman. Sunteți sub stare de jurământ, nu uitați. E adevărat ca pașaportul dumneavoastră arată că v-ați întors în Anglia pe 25 iulie și ați părăsit-o, din nou, în noaptea de 27?

Glasul lui Sir Edwin conținea o subtilă notă amenințătoare. Elinor se încruntă, conectată brusc la realitate. De ce își hărțuia avocatul propriul martor?

Roderick devenise destul de palid. Rămase tăcut câteva clipe, apoi, cu un efort, spuse:

— Ei bine... da, așa este.

— V-ați dus, la 25 iulie, s-o vedeți pe Mary Gerrard la locuința ei din Londra?

— Da.

— I-ați cerut să se mărite cu dumneavoastră?

— Ăă... ăă... da.

— Care a fost răspunsul ei?

— M-a refuzat.

— Sunteți bogat, domnule Welman?

— Nu.

— Și aveți datorii destul de mari?

— Ce vă interesează pe dumneavoastră?

— Erați la curent cu faptul că domnișoara Carlisle vă lăsase, prin testament, averea ei, în eventualitatea că avea să moară?

— Acum aud, prima dată, de asta.

— Erați la Maidensford, în dimineața zilei de 27 iulie?

— Nu eram.

Sir Edwin se așeză. Avocatul acuzării spuse:

— Spuneți că, după părerea dumneavoastră, acuzata nu era foarte îndrăgostită de dumneavoastră.

— Asta am spus.

— Sunteți cavaler, domnule Welman?

— Nu înțeleg la ce vă referiți.

— Dacă o doamnă ar fi foarte îndrăgostită de dumneavoastră, iar dumneavoastră n-ați fi îndrăgostit de ea, ați considera că e de datoria dumneavoastră să ascundeți acest lucru?

— Categoric nu.

— Unde v-ați făcut studiile?

— La Eton.

Sir Samuel spuse zâmbind blând:

— Asta e tot.

— Alfred James Wargrave. Sunteți cultivator de trandafiri și locuiți la Emsworth, Berks.

— Da.

— Pe 20 octombrie v-ați dus la Maidensford să examinați niște trandafiri care creșteau lângă căsuța portarului de la Hunterbury Hall?

— Da.

— Vreți să ne descrieți acești trandafiri?

— Erau niște trandafiri cățărători – Zephyrine Drouhin. Au flori roz și foarte parfumate. Nu au spini.

— E posibil să te înțepi în astfel de trandafiri?

— E absolut imposibil. Trandafirii ăștia nu au spini.

Nu urmă nici o altă întrebare.

— Sunteți James Arthur Littledale. Sunteți de profesie farmacist și angajat al firmei de produse farmaceutice „Jenkins & Hale”?

— Da.

— Vreți să ne spuneți ce este această bucățică de hârtie? Mostra îi fu înmănată.

— E un fragment dintr-o etichetă de-a noastră.

— Ce fel de etichetă?

— Eticheta pe care o lipim pe tuburile cu tablete hipodermice.

— Din atât cât vedeți, nu puteți spune, cu siguranță, ce medicament anume conținea tubul pe care era lipită această etichetă?

— Da. Pot să spun precis că tubul în cauză conținea tablete

de clorhidrat de apomorfina, de 1/20 grain.

— Nu clorhidrat de morfina?

— Nu, nu putea fi asta.

— De ce nu?

— Pe astfel de tuburi, cuvântul morfina se scrie cu M mare. Capătul liniei m-ului de aici, văzut prin lupa mea, arată clar că face parte dintr-un m mic, nu din M mare.

— Permiteți, vă rog, juriului să examineze, cu lupa, fragmentul. Aveți la dumneavoastră etichete care să susțină ceea ce ați afirmat?

Etichetele fură înmânate juriului.

Sir Edwin reluă:

— Spuneți că această etichetă e de la un tub de clorhidrat de apomorfina? Exact, ce e clorhidrat de apomorfina?

— Formula e $\text{C}_{17}\text{H}_{17}\text{NO}_2$. Este un derivat al morfinei, preparat prin saponificarea morfinei, în urma tratării ei cu acid clorhidric diluat, încălzit în tuburi sigilate. Morfina pierde o moleculă de apă.

— Care sunt principalele proprietăți ale apomorfinei?

— E cel mai rapid și puternic vomitiv cunoscut. Acționează în câteva minute.

— Așa că, dacă cineva ar înghiți o doză mortală de morfina și și-ar injecta, în câteva minute, o doză de apomorfina, care ar fi rezultatul?

— Ar vomita aproape imediat și morfina ar fi eliminată din corp.

— Așadar, dacă două persoane împart același sandwich sau beau ceai din același ceainic, iar una din ele își injectează, după aceea, o doză de apomorfina, care ar fi rezultatul, presupunând că mâncarea sau băutura pe care au împărțit-o ar fi conținut morfina?

— Persoana care și-a injectat apomorfina ar vomita mâncarea sau băutura ingerată, împreună cu morfina.

— Și acea persoană n-ar simți un efect negativ?

— Nu.

În sala tribunalului se stârni brusc un val de agitație, iar judecătorul ceru să se facă liniște.

— Sunteți Amelia Mary Sedley și aveți reședința de bază pe Charles Street 17, Boonamba, Auckland?

— Da.

— Cunoașteți o doamnă Draper?

— Da. O cunosc de peste douăzeci de ani.

— Îi cunoașteți numele de fată?

— Da. Am fost la nunta ei. Se numea Mary Riley.

— E de origine din Noua Zeelandă?

— Nu, a venit din Anglia.

— Ați fost în sala tribunahilui, de la începutul acestor dezbateri?

— Da, am fost.

— Ați văzut-o pe această Mary Riley – sau Draper – în sala tribunalului?

— Da.

— Unde?

— Depunând mărturie în boxa martorilor.

— Sub ce nume?

— Jessie Hopkins.

— Sunteți absolut sigură că această Jessie Hopkins e femeia pe care o cunoașteți ca Mary Riley sau Draper?

— N-ana nici o îndoială.

În spatele sălii o ușoară forfotă.

— Când ați văzut-o, ultima oară, pe Mary Draper... până azi?

— Acum cinci ani. A plecat în Anglia.

Sir Edwin spuse cu o plecăciune:

— Martora e a dumneavoastră.

Sir Samuel, ridicându-se cu o față oarecum perplexă, începu:

— Vă sugerez, doamnă... Sedley, că s-ar putea să vă înșelați.

— Nu mă înșel.

— Poate v-ați lăsat dusă în eroare de o asemenea întâmplătoare.

— O cunosc foarte bine pe Mary Draper.

— Sora Hopkins este atestată ca soră districtuală.

— Înainte de căsătorie, Mary Draper a fost soră într-un spital.

— Vă dați seama, nu-i așa, că acuzați un martor al Coroanei de sperjur?

— Îmi dau seama ce spun.

— Edward John Marshall, ați trăit câțiva ani în Auckland, Noua Zeelandă, iar acum locuiți pe Wren Street 14, Deptford?

— Așa e.

— O cunoașteți pe Mary Draper?

— O cunosc de ani de zile, din Noua Zeelandă.

— Ați văzut-o azi, în sala tribunalului?

— Am văzut-o. Își spunea Hopkins; dar era foarte bine Mary Draper.

Judecătorul înălță capul. Vorbi cu un glas subțire, limpede și pătrunzător:

— Cred că se cuvine ca martora Jessie Hopkins să fie chemată.

O pauză, un murmur.

— Înălțimea voastră, Jessie Hopkins a părăsit tribunalul, acum câteva clipe.

— Hercule Poirot.

Hercule Poirot intră în boxa martorilor, depuse jurământul, își răsuci mustața și rămase în așteptare, cu capul ușor lăsat într-o parte.

Își dădu numele și adresa.

— Monsieur Poirot, recunoașteți acest document?

— Desigur.

— Cum a ajuns în posesia dumneavoastră?

— Mi-a fost dat de sora districtuală, sora Hopkins.

Sir Edwin spuse:

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule judecător, îl voi citi cu glas tare, apoi îl voi înmâna juriului.

Capitolul IV

Cuvântul de încheiere al apărării.

— Domnilor jurați, responsabilitatea vă revine de-acum dumneavoastră. E la latitudinea dumneavoastră să decideți dacă Elinor Carlisle poate părăsi liberă sala tribunalului. Dacă, dimpotrivă, după ce ați ascultat depozițiile martorilor, sunteți convinși că Elinor Carlisle a otrăvit-o pe Mary Gerrard, vă

revine datoria de a-i pronunța vinovăția.

Dar, dacă vi se pare că există probe la fel de puternice, dacă nu chiar cu mult mai puternice, împotriva unei alte persoane, atunci e datoria dumneavoastră de a o elibera neîntârziat pe acuzată.

Până acum vă veți fi dat seama că aspectele cazului sunt cu totul diferite de ceea ce păreau a fi la început.

Ieri, după dramatica mărturie, depusă de domnul Hercule Poirot, am citat alți martori, care au declarat, cu toată responsabilitatea, și fără nici o umbră de îndoială, că Mary Gerrard era fiica nelegitimă a doamnei Welman. În baza acestui adevăr, reiese că ruda de sânge cea mai apropiată a doamnei Welman nu era nepoata ei, Elinor Carlisle, ci fiica ei nelegitimă, înregistrată sub numele de Mary Gerrard. Prin urmare, la moartea doamnei Welman, cea care moștenește marea ei avere era Mary Gerrard. Aceasta, domnilor, e cheia întregii probleme. Mary Gerrard a moștenit o sumă în jur de două sute de mii de lire. Dar ea nu era la curent cu asta. Nu era la curent nici cu adevărata identitate a femeii Hopkins. V-ați putea gândi, domnilor, că Mary Riley sau Draper a avut motive perfect întemeiate să-și schimbe numele în Hopkins. Dacă e așa, de ce nu a venit cinstit în față, să declare ce motiv a avut?

Știm cu toții următoarele: La îndemnul sorei Hopkins, Mary Gerrard și-a făcut testamentul, lăsând tot ce-i aparținea lui „Mary Riley, sora Elizei Riley”. Știm că sora Hopkins, prin natura profesiei sale, avea acces la morfină și apomorfina și le cunoștea foarte bine proprietățile. Mai mult, s-a dovedit că sora Hopkins n-a spus adevărul, când a afirmat că s-a înțepat într-un trandafir cu spini. De ce a mințit, dacă nu pentru a ascunde, în grabă, că semnul era făcut de un ac de seringă? Amintiți-vă și că acuzata a declarat că, atunci când a intrat în cămară, a găsit-o pe sora Hopkins arătând rău, verde la față... lucru de înțeles, dacă, puțin mai înainte, vomitase violent.

Voi sublinia și un alt aspect: Dacă doamna Welman ar mai fi trăit douăzeci și patru de ore, și-ar fi făcut testamentul; iar acel testament, după toate probabilitățile, ar fi conținut o dotă

corespunzătoare pentru Mary Gerrard, însă nu i-ar fi lăsat grosul averii sale, din moment ce doamna Welman era convinsă că neștiutoarea sa fiică ar fi fost mai fericită rămânând în altă sferă a vieții.

Nu e de competența mea să mă pronunț asupra vinovăției unei alte persoane, în afară doar de a arăta că această terță persoană a avut un prilej tot atât de bun și motive mult mai puternice pentru a comite crima.

Privită din acest unghi, domnilor jurați, acuzația adusa lui Elinor Carlisle cade la pământ...

Din cuvântul domnului Judecător Beddingfeld:

— Trebuie să fiți perfect convinși că această femeie a administrat, în fapt, o doză mortală de morfină lui Mary Gerrard, în ziua de 27 iulie. Dacă nu sunteți convinși, trebuie să eliberați deținuta.

Acuzarea a declarat ca singura persoană, care a avut ocazia să-i administreze otrava lui Mary Gerrard, era acuzata. Apărarea a căutat să dovedească faptul că existau alte alternative. Există teoria că Mary Gerrard s-a sinucis, însă singura dovadă în sprijinul acestei afirmații constă în faptul că Mary Gerrard și-a făcut testamentul, puțin înainte de a muri. Nu există nici cea mai mică dovadă că era deprimată sau nefericită sau într-o stare mintală care s-o fi determinat să-și ia singură zilele. S-a mai sugerat, de asemenea, că morfina putea fi introdusă în sandviciuri de cineva, care a intrat în cămară, în timpul în care Elinor Carlisle era plecată la căsuța portarului, în cazul acesta, otrava îi era destinată lui Elinor Carlisle, iar Mary Gerrard a murit din greșeală. A treia alternativă sugerată de apărare este că o altă persoană a avut o ocazie egală de a administra morfina, și că, în acest caz, morfina a fost introdusă în ceai, nu în sandviciuri, în sprijinul acestei teorii, apărarea l-a citat pe martorul Littledale, care a jurat că fragmentul de etichetă găsit în bucătărie făcea parte dintr-o etichetă aplicată pe un tub care conținea tablete de apomorfina, un vomitiv foarte puternic. V-au fost prezentate ambele tipuri de etichetă. După părerea mea, poliția se face vinovată de marea neglijență de a nu fi examinat, cu mai

multă atenție, fragmentul și de a se grăbi să tragă concluzia că era o etichetă de morfină.

Martora Hopkins a declarat că s-a înțepat într-un spin din trandafirii agățători de lângă căsuța portarului. Martorul Wargrave a examinat acei trandafiri și a declarat că nu au spini. Dumneavoastră trebuie să decideți cărui fapt se datora semnul. De pe brațul sorei Hopkins și de ce a mințit în privința lui...

Dacă acuzarea v-a convins că acuzata, și nu altcineva, a comis crima, atunci trebuie s-o declarați pe acuzată vinovată.

Dacă teoria alternativă sugerată de către apărare e posibilă și corespunzătoare faptelor, acuzata trebuie eliberată.

Vă rog să reflectați asupra verdictului cu curaj și discernământ, cântărind fiecare probă care a fost adusă în fața dumneavoastră.

Elinor Carlisle fu introdusă din nou în sală.

Intră juriul.

— Domnilor jurați, ați căzut de acord asupra verdictului?

— Da.

— Priviți-o pe deținută la bară și spuneți dacă e vinovată sau nevinovată.

— Nevinovată...

Capitolul V

Fu scoasă afară printr-o ușă laterală. Observase chipurile care o întâmpinaseră bucuroase... Roddy... detectivul cu mustața mare.

Dar de întors, se întorsese doar spre Peter Lord.

— Vreau să plec de aici...

Acum era cu el în automobilul silențios, marca Daimler, gonind spre ieșirea din Londra.

El nu-i spusese nimic. Ea stătea într-o binecuvântată tăcere.

Cu fiecare clipă era mai departe, tot mai departe. O viață nouă... Asta își dorise... O viață nouă...

Spuse brusc:

— Aș... aș vrea să merg într-un loc liniștit... unde să nu mai văd chipuri...

Peter Lord spuse încetișor:

— Totul e aranjat. Vei merge la un sanatoriu. E un loc liniștit. Grădina e minunată. Nimeni nu te va deranja... nici nu va putea ajunge la dumneata.

Ea spuse cu un oftat:

— Da... asta vreau...

Faptul că e doctor îl face să fie înțelegător, gândi Elinor. El știa... și n-o sâcâia. Era atât de liniștitor să fie cu el, fugind de toate, afară din Londra... spre un loc sigur...

Vroia să uite... să uite totul... Nimic din ce fusese nu mai exista. Dispăruse totul, se evaporase, se terminase... vechea ei viață și vechile-i emoții. Era o făptură nouă, străină, lipsită de apărare, foarte vulnerabilă, luând totul de la capăt. Foarte străină și foarte înspăimântată...

Dar era reconfortant să fii cu Peter Lord...

Ieșiseră din Londra și traversau suburbiile.

În cele din urmă, spuse:

— Dumitale ți se datorează totul... totul...

Peter Lord răspunse:

— Lui Hercule Poirot. Tipul ăsta e un fel de magician!

Însă Elinor scutură din cap. Rosti cu încăpățănare:

— Ba dumitale. Dumneata l-ai pus să se ocupe de asta!

Peter rânji.

— Și l-am pus s-o facă perfect...

Elinor spuse:

— Știi că nu eu o făcusem, sau nu erai sigur?

Peter răspunse simplu:

— N-am fost niciodată sigur.

— Din cauza asta eram cât pe ce să spun „vinovată” atunci, la început... pentru că, înțelegi, mă gândisem la asta... M-am gândit la asta, în ziua când am răs pe stradă, în fața casei sorei Hopkins.

Peter spuse:

— Da, știam...

Parcă minunându-se, Elinor spuse:

— Ce ciudat pare acum... ca un fel de obsesie, în ziua în care am cumpărat pasta și am preparat sandviciurile, gândeam, îmi

spuneam: „Am amestecat otravă în pastă, iar când va mânca, va muri... și atunci Roddy se va întoarce la mine”.

— Pe unii îi ajută să-și spună astfel de lucruri. De fapt, nu-i o treabă rea. Dumneata te-ai eliberat, prin imaginație, de obsesia asta, ai scăpat de ea, prin pori, de parcă ai fi asudat.

— Da, asta-i adevărat. Pentru că s-a dus... brusc! Răutatea, vreau să spun! Când femeia aceea a pomenit de trandafirii de la căsuță... totul s-a dus, la fund și... și am revenit la normal...

Apoi, înfiorându-se, spuse:

— Mai apoi, când ne-am dus în camera de zi și Mary era pe moarte... murind, în sfârșit... mi-am zis: e vreo diferență între a gândi și a comite o crimă?

— O diferență enormă!

— Da, dar este?

— Firește că este! Să te gândești la o crimă nu înseamnă că și faci un rău. Oamenii au o părere prostească în privința asta; ei consideră că e același lucru cu a plănuii crima! Nu e. Dacă te gândești destul de mult la o crimă, te simți eliberat brusc de răutate, și-ți dai seama că totul a fost o prostie!

Elinor strigă:

— Oh! ești o persoană reconfortantă...

Mai mult mârâind, Peter Lord spuse:

— Deloc. E vorba doar de bun simț.

În ochii lui Elinor apărură, brusc, lacrimi.

— Din când în când... în sala tribunalului... mă uitam la dumneata. Asta îmi dădea curaj. Păreai atât de... obișnuit.

Apoi ea râse: „Asta-i o grosolănie!”

— Înțeleg, spuse Peter. Când ești în mijlocul unui coșmar, singura speranță e ceva obișnuit. Oricum, cele mai bune lucruri sunt cele obișnuite. Asta a fost întotdeauna părerea mea.

Pentru prima dată, de când se suise în mașină, întoarse capul și îl privi.

Vederea feței lui nu o durea așa cum o durea întotdeauna când se uita la Roddy; nu-i dădea acel junghi de durere amestecată cu plăcere; în schimb, o făcea să se simtă caldă și

în largul ei.

Gândi: „Ce drăguț e chipul lui... drăguț și amuzant – și, da, reconfortant...”

Își continuau drumul.

În cele din urmă, ajunseră la o poartă, dincolo de care se întindea un drum ce ducea la o casă albă și liniștită, pe coama unui deal.

Peter spuse:

— Aici te vei simți în siguranță. Nimeni nu te va sâcăi.

Într-un impuls, ea își lăasă mâna pe brațul lui.

— Ai... ai să vii să mă vezi?

— Firește.

— Des?

— Cât de des vei vrea.

— Vino, te rog... foarte des...

Capitolul VI

H.ercule Poirot spuse:

— Așadar, prietene, vezi că și minciunile oamenilor sunt tot atât de folositoare ca adevărul?

Peter Lord întrebă:

— V-a mințit cineva?

— Oh, da! Înțelegi dintr-un motiv sau altul, m-a mințit.

Singura persoană pentru care adevărul era o obligație și care era sensibilă și scrupuloasă în privința asta... acea persoană a fost cea care m-a nedumerit cel mai tare!

Peter Lord îngâna:

— Elinor!

— Exact. Dovezile o indicau ca fiind vinovată. Iar ea însăși, cu sensibilitatea și cu conștiința ei severă, nu făcea nimic să spulbere această ipoteză. Acuzându-se de a fi dorit, chiar dacă nu de a fi cauzat moartea fetei, a fost cât pe ce să abandoneze o bătaie dezgustătoare și sordidă și să se declare vinovată de o crimă pe care nu o comisese.

Peter Lord scoase un oftat de disperare.

— Incredibil!

— Deloc. Se condamna... pentru că se judeca conform unor norme cu mult mai stricte decât cele la care se raportează

majoritatea lumii!

— Da, așa e ea, spuse Peter Lord gânditor.

Poirot continuă:

— Din clipa în care mi-am început investigațiile, în permanență a existat acea puternică posibilitate ca ea să fie vinovată de acuzația care i se aducea. Dar eu mi-am îndeplinit obligația față de dumneata și am descoperit că o acuzație foarte solidă poate fi îndreptată împotriva unei alte persoane.

— Sora Hopkins?

— La început, nu. Prima persoană care mi-a atras atenția a fost Roderick Welman, și în cazul lui am pornit de la o minciună. Mi-a spus că a părăsit Anglia pe 9 iulie și s-a întors pe 1 august. Dar sora Hopkins a menționat, întâmplător, că Mary Gerrard îi respinsese avansurile lui Roderick Welman atât la Maidensford, cât și când l-a revăzut la Londra.

Dumneata m-ai informat că Mary Gerrard a plecat la Londra pe 10 iulie – o zi după ce Roderick Welman părăsise Anglia. Atunci când s-a văzut Mary Gerrard cu Roderick Welman la Londra? Mi-am pus la treabă prietenul, spărgătorul, și prin examinarea pașaportului lui Welman, am descoperit că fusese în Anglia între 25 și 27 iulie. Iar el mințise, în mod deliberat, în privința asta. Am avut tot timpul în minte perioada în care sandviciurile se aflau pe platou în cămară, iar Elinor Carlisle plecată la căsuță. Dar, în tot acest timp, mi-am dat seama că, în acest caz, Elinor trebuia să fie victima, nu Mary. Avea vreun motiv Roderick Welman s-o omoare pe Elinor Carlisle? Da, și încă unul foarte bun. Elinor își făcuse testamentul lăsându-i toată averea lui, iar, prin întrebări abile, am descoperit că el era în temă cu acest lucru.

— Atunci cum de-ați hotărât că era nevinovat?

— Din cauza unei minciuni. Tot o minciună prostească. Sora Hopkins a spus că s-a înțepat într-un spin de trandafir. M-am dus să mă uit și am văzut că trandafirii ăia nu aveau spini... Așa că sora Hopkins mințise – o minciună atât de prostească și aparent fără sens că mi-a focalizat atenția asupra ei. Am început să-mi pun întrebări în privința sorei Hopkins. Până atunci, mi se păruse o martoră perfect credibilă, corectă, cu o

puternică înverșunare împotriva acuzatei, înverșunare izvorâtă firesc din afecțiunea pe care o simțise față de fata moartă, însă acum, cu minciuna aia prostească în minte, le-am analizat – pe sora Hopkins și afirmațiile ei – cu multă atenție și mi-am dat seama ca nu fusesem destul de deștept ca să fi înțeles de mai înainte. Sora Hopkins știa ceva despre Mary Gerrard, ceva de care îi era teamă să nu se afle.

Surprins, Peter Lord spuse:

— Credeam că e invers.

— Aparent, da. Și-a jucat foarte bine rolul de persoană „care știe ceva și nu are de gând să spună”! Dar când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că fiecare vorbă pe care o spusese legată de subiectul ăsta avusese un scop diametral opus. Discuția mea cu sora O’Brien mi-a confirmat-o. Hopkins se folosise, cu mare istețime de ea, fără ca sora O’Brien să știe. Mi-a devenit limpede că sora Hopkins își avea jocul său. Am pus în față cele două minciuni – a ei și a lui Roderick Welman. Avea vreunul din ei o explicație nevinovată?

În cazul lui Roderick, am găsit imediat răspunsul: da. Roderick Welman e o ființă foarte sensibilă. A recunoaște că nu a fost capabil să-și urmeze planul de a rămâne în străinătate și că s-a întors pentru a da târcoale unei fete, care nu vroia să știe de el, ar fi fost o palmă cumplită dată mândriei sale. Nefiind nici o problemă privind prezența lui în apropierea locului crimei, a ales linia de minimă rezistență și a evitat neplăcerile (un obicei foarte caracteristic lui!) trecând peste acea vizită fugară și declarând că s-a întors în Anglia pe 1 august, când știrea despre crimă a ajuns la el.

Privitor la sora Hopkins, putea să existe o explicație nevinovată pentru minciuna ei? Cu cât mă gândeam mai mult cu atât mi se părea mai ciudat. De ce a găsit de cuviință sora Hopkins să mintă în privința semnului de pe braț? Ce semnifica acel semn?

Am început să-mi pun anumite întrebări. Cui aparținuse morfina furată? Sorei Hopkins. Cine putea să-i administreze acea morfină bătrânei Welman? Sora Hopkins. Da, dar de ce să atragă atenția asupra dispariției ei? La asta putea fi un

singur răspuns dacă sora Hopkins era vinovată: pentru că cealaltă crimă, uciderea lui Mary Gerrard era deja plănuită și fusese ales și țapul ispășitor, însă trebuia arătat că acel țap ispășitor avusese ocazia să-și procure morfină.

Celelalte lucruri se potriveau. Anonima primită de Elinor. Asta era menită să creeze animozitate între Elinor și Mary. Fără îndoială, ideea era ca Elinor să vină la Hunter bury și să obiecteze în privința influenței lui Mary asupra doamnei Welman. Faptul că Roderick Welman s-a îndrăgostit nebunește de Mary a fost, firește, un lucru cu totul neprevăzut, însă unul de care sora Hopkins a știut rapid să profite. Țapul ispășitor, Elinor, avea un perfect motiv să omoare.

Dar care era motivul celor două crime? Ce motiv avea sora Hopkins să scape de Mary Gerrard? Am întrezărit o lumină... deși încă neclară. Sora Hopkins avea o mare influență asupra lui Mary, influență de care s-a folosit să convingă fata să-și facă testamentul. Dar de testament nu beneficia sora Hopkins. Beneficiara acestuia era o mătușă a lui Mary care trăia în Noua Zeelandă. Și atunci mi-am amintit o remarcă întâmplătoare pe care o făcuse în fața mea cineva din sat. Și anume că mătușă aceea fusese soră medicală.

Lumina nu mai era acum atât de tulbure. Scopul... planul crimei, devenea limpede. Următorul pas a fost ușor. Am vizitat-o, din nou, pe sora Hopkins. Amândoi am jucat foarte drăguț comedia. La sfârșit și-a permis să insinueze ceea ce avusese de gând tot timpul să spună! Doar că a spus-o nițel mai devreme decât intenționa! Dar prilejul era atât de bun încât n-a lăsat: o inimă să-l scape. N-a rezistat. Și, la urma urmei, adevărul trebuia să se afle cândva. Prin urmare, cu o reținere bine jucată, a scos la iveală scrisoarea. Și atunci, prietene, n-a mai fost vorba de presupuneri. Știam! Scrisoarea o dăduse de gol.

Peter Lord se încruntă și spuse:

— Cum?

— Mon cher! Inscripția de pe plic suna așa: „Pentru Mary – a-i fi trimis după moartea mea”. Dar conținutul arăta limpede că Mary Gerrard nu trebuia să cunoască adevărul, în plus,

cuvântul trimis (nu dat) de pe plic era ilustrativ. Scrisoarea nu fusese scrisă pentru Mary Gerrard, ci către altă Mary. Surorii sale, Mary Riley din Noua Zeelandă, îi scrisese Eliza Riley adevărul.

Sora Hopkins nu a găsit scrisoarea aceea, în cabana portarului după moartea lui Mary Gerrard. Intrase în posesia ei, cu mulți ani în urmă. O primise în Noua Zeelandă, după moartea surorii ei.

Se opri.

— Odată adevărul văzut cu ochii minții, restul a fost ușor. Rapiditatea călătoriei cu avionul a făcut posibil ca o martoră, care o cunoștea bine pe Mary Draper din Noua Zeelandă, să fie prezentă la proces.

Peter Lord spuse:

— Dar dacă v-ați fi înșelat și sora Hopkins și Mary Draper ar fi fost două persoane complet diferite?

Poirot răspunse rece:

— Eu nu mă înșel niciodată!

Peter Lord râse.

Hercule Poirot continuă:

— Acum cunoaștem ceva despre această femeie: Mary Riley sau Draper, prietene. Poliția din Noua Zeelandă n-a putut aduna suficiente probe pentru o condamnare, însă o supraveghea, când ea a părăsit brusc țara. A existat o pacientă de-a ei, o doamnă bătrână, care îi lăsase „dragii ei sore Riley” o sumă frumoșică, ai a cărei moarte nedumerise total pe medicul care o îngrija. Bărbatul lui Mary Draper și-a asigurat viața pentru o sumă considerabilă a cărei beneficiară urma sa fie ea, iar moartea lui a fost bruscă și inexplicabilă. Din nefericire pentru ea, deși el întocmise un cec pentru compania de asigurări, uitase să-l pună la poștă.

Poate avea pe conștiință și alte morți. Ceea ce e cert este că e o femeie avară și lipsită de scrupule.

Îți poți imagina ce posibilități a oferit scrisoarea surorii sale minții ei inventive. Când Noua Zeelandă a devenit prea fierbinte pentru ea, s-a întors în țara ei și și-a reluat vechea profesiune, sub numele de Hopkins (o fostă colegă de spital,

care murise în străinătate). Obiectivul ei era Maidensford. Poate a cochetat cu ideea unei forme de șantaj. Dar bătrâna Welman nu era genul de femeie care să-și permită să se lase șantajată și sora Riley, sau Hopkins, a fost destul de isteță să nu încerce pe linia asta. Fără îndoială, că a făcut cercetări și a descoperit că doamna Welman era o femeie extrem de bogată și, printr-un cuvânt aruncat la întâmplare, și-a dat seama că bătrâna nu-și făcuse testamentul.

Prin urmare, în seara aceea de iunie, când colega ei, sora O'Brien, i-a relatat că doamna Welman cerea să-i vină avocatul, Hopkins n-a ezitat. Doamna Welman trebuia să moară fără testament, astfel că fiica sa nelegitimă să-i moștenească toată averea. Hopkins se împrietenise deja cu Mary Gerrard și câștigase o mare influență asupra fetei. Tot ce avea de făcut era să convingă fata să-și facă testamentul, lăsându-și toți banii surorii mamei sale; iar ea i-a inspirat cu mare grijă redactarea lui. Nu exista nici o referire la genul de relații, decât: „Mary Riley, sora fostei Eliza Riley”. Odată testamentul semnat, Mary Gerrard era condamnată. Femeia nu trebuia decât să aștepte o ocazie potrivită, îmi imaginez că avea deja în minte metoda crimei, cu folosirea apomorfinei pentru a-și asigura alibiul. Poate avea de gând să le ducă pe Mary și Elinor la ea acasă, însă când Elinor le-a invitat la sandviciuri, a înțeles că i se ivise o ocazie perfectă. În acele circumstanțe, Elinor era practic condamnată.

Peter Lord spuse încetișor:

— Dacă n-ați fi fost dumneavoastră... ar fi fost condamnată.

— Nu, dacă n-ai fi fost dumneata, prietene. Dumitale trebuie să-ți mulțumească pentru faptul că e în viață.

— Mie? Eu n-am făcut nimic. Eu am încercat...

Se opri. Hercule Poirot surâse.

— Mais oui, ai încercat din greu, nu-i așa? Erai neliniștit pentru că ți se părea că nu ajung nicăieri. Și, apoi, îți era teama că, la urma urmelor, putea fi vinovată. Și astfel, cu multă impertinență, mi-ai trântit minciunile alea!

Dar, mon ami, în privința asta, n-ai fost prea deștept. Te sfătuiesc ca, pe viitor, să te oprești la pojar și bronșite și să

lași în pace meseria de detectiv.

Peter Lord se înroși. Spuse:

— Ați știut... tot timpul?

Poirot răspunse sever:

— M-ai condus de mână în poienița dintre tufișuri și m-ai ajutat să gădesc o cutie de chibrituri nemțească pe care dumneata personal o pusesesi acolo! C'est l'enfantillage!

Peter Lord icni. Mormăi:

— Fir-ar să fie!

Poirot continuă:

— Ai convenit cu grădinarul să spună că văzuse mașina dumitale în drum; apoi ai început să susții că nu era mașina dumitale. Și te uitați atent la mine să fii sigur că am înțeles că cineva, un străin, trebuia să fi fost, în dimineața aceea, acolo.

— Am fost un tâmpit, spuse Peter Lord.

— Ce făceai la Hunterbury, în dimineața aceea?

Peter Lord se înroși.

— A fost o idioțenie... Auzisem ca era acolo. M-am dus spre casă în speranța s-o văd. Nu aveam de gând să-i vorbesc. Vroiam... vroiam doar... ei bine, s-o văd. De pe poteca dintre tufișuri am văzut-o în cămară preparând sandviciurile...

— Charlotte și poetul Werther. Continuă, prietene.

— Oh, nu e nimic de spus. Doar m-am strecurat într-un tufiș și am stat acolo, urmărind-o până când a plecat.

Poirot spuse blând:

— Te-ai îndrăgostit de Elinor Carlisle de prima dată când ai văzut-o?

— Așa cred.

Urmă o tăcere lungă. Apoi Peter Lord spuse:

— Oh, ei bine, presupun că ea și Roderick Welman vor trăi fericiți împreună, chiar și după toate acestea.

— Să nu presupui așa ceva, prietene!

— De ce nu? Ea îl va ierta pentru povestea cu Mary Gerrard. Oricum, a fost o dragoste de moment din partea lui.

Hercule Poirot spuse:

— Problema se pune mult mai adânc... Uneori, între trecut și viitor există o prăpastie adâncă. Când ai umblat prin valea

umbrelor morții și ai ieșit din nou la lumina soarelui... atunci mon cher; pentru tine începe o nouă viață... Trecutul nu-ți va mai servi...

Așteptă o clipă, apoi continuă:

— O nouă viață... Asta începe Elinor Carlisle acum... Iar dumneata ești cel ce i-ai dat-o.

— Nu.

— Da. Datorită hotărârii dumitale, a insistenței dumitale arogante, am făcut ce mi-ai cerut. Hai, recunoaște, spre dumneata s-a întors recunoscătoare, nu-i așa?

Peter Lord spuse încetișor:

— Da, acum îmi e foarte recunoscătoare... Mi-a cerut să mă duc s-o văd... des.

— Da, are nevoie de dumneata.

Peter Lord răbufni:

— Nu cum are nevoie de... el!

Hercule Poirot scutură din cap.

— Ea n-a avut niciodată nevoie de Roderick Welman. L-a iubit, da, cu nefericire... cu disperare chiar.

Peter Lord, întunecat la față, spuse răgușit:

— Pe mine n-o să mă iubească niciodată așa.

Hercule Poirot spuse moale:

— Poate că nu. Dar are nevoie de dumneata, prietene, căci numai cu dumneata poate lua viața de la capăt.

Peter Lord tăcea.

Glasul lui Poirot era foarte blând când spuse:

— Nu poți accepta faptele? L-a iubit pe Roderick Welman. Și ce-i cu asta? Cu dumneata, poate fi fericită...

SFÂRȘIT

[1] un grain = 0,0648 grame